TÜRKÇE

THRONELESS

TAHTSIZLAR

THRONELESS
(TAHTSIZLAR)

Özgün Anime Hikâye Kitabı

Eser Sahibi: Anonim
Yayın Yılı: 2026

Metin: Yapay zekâ destekli olarak oluşturulmuş, gözden geçirilmiş ve düzenlenmiştir.
Görsel canlandırmalar: Yapay zekâ destekli olarak hazırlanmıştır.

Kullanım Bildirimi

Throneless (Tahtsızlar), anonim bir yazar tarafından kaleme alınmış özgün bir hikâye eseridir.

Bu eser, herhangi bir kişiye, kuruluşa, stüdyoya veya ticari yapıma özel olarak tahsis edilmemiştir. Hikâyenin, karakterlerin, evrenin, olay örgüsünün ve temel fikirlerinin başkaları tarafından özgürce kullanılmasına, geliştirilmesine, uyarlanmasına, yeniden yorumlanmasına veya farklı biçimlerde yeniden üretilmesine açıkça izin verilmektedir.

Eseri okuyan, paylaşan, değiştiren, kendi hikâyesine uyarlayan, görsel, animasyon, oyun veya başka bir medya formuna dönüştürmek isteyen herkes bunu herhangi bir izin almadan, özgürce yapabilir.

Throneless, herhangi bir resmî ticari projenin, stüdyonun veya markanın parçası değildir. Yalnızca bir kişinin ortaya koyduğu, paylaşılmak ve yaşatılmak üzere hazırlanmış özgün bir anlatıdır.

Gökyüzünün ardında taht kuranlara,
toprağın altında sesini yükseltenlere
ve kimliğini hâlâ arayanlara…

© 2026 — Anonim

İçindekiler

PROLOG
Yukarıdakiler
Gökyüzünün ardında taht kuranlar ve onları devirmeye yemin edenler.

1. Bölüm: Tanışma
Mahzenin loş ışığında iki yabancı. Şehir henüz adlarını bilmiyordu.

2. Bölüm: Yine Hazırlık
Zırh, iksir ve kırık bir geçmiş. Ekip yavaş yavaş şekilleniyordu.

3. Bölüm: Acemi Görevi
Kanalizasyonun karanlığında ilk gerçek sınav. Ve beklenmedik bir kurtarıcı.

4. Bölüm: Yeni Bir Sabah
Turnuva arifesi. Kan, ter ve isimlerin arenada yazılacağı gün.

5. Bölüm: Haber
Listeler sızdı. İsimler halkın eline düştü. Sessizlik artık imkânsızdı.

6. Bölüm: Kurban Listesi
Doğu maden çıkışında gece yarısı. İtiraflar, kan ve ilk açık savaş ilanı.

7. Bölüm: Kırmızı Veba
Gökyüzünden inen lanet. Alt Şehir ateşlenirken panzehir için yarış başladı.

8. Bölüm: Büyük Hasat
Barikatlar yükseldi. Tanrılardan biri yere düştü. Ama bedeli ağır oldu.

9. Bölüm: Galibiyet
Zaferin sabahı. Yaralar, itiraflar ve artık geri dönüşü olmayan bağlar.

10. Bölüm: İlerleyen Zamanlar
Boş kalan bir taht. Konsey'in öfkesi. Ve henüz bitmemiş bir savaş.

PROLOG (GENEL HİKAYE)

Yukarıdakiler

İnsanlık, gökyüzünün ötesinde ne olduğunu hiçbir zaman gerçekten bilemedi.
Gözlerini yukarı diktiklerinde gördükleri şey yalnızca yıldızlardı: uzak, sessiz ve ulaşılmaz. Kimileri onların ölülerin ruhları olduğuna inandı, kimileri evrenin mimarları. Bazılarıysa yıldızların yalnızca ateşten ibaret olduğunu, gökyüzünün ardında sonsuz bir boşluktan başka hiçbir şey bulunmadığını savundu.
Hepsi yanılıyordu.

Gökyüzünün ötesinde bir dikey düzen, o düzenin tepesinde ise insanlığın kavrayamadığı bir topluluk vardı. İnsanlar onlara tek bir isim verdi: Tanrılar.
Gerçek isimleri bu değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Fakat insanoğlu, kendi gücünü aşan her şeyi kavrayabilmek için ona ilahi bir etiket yapıştırmaya muhtaçtı.

Dünyaya yukarıdan baktıkları için tanrıydılar. İstediklerinde krallıkları yıkıp savaşları tek bir emirle bitirebildikleri, ölümsüzlüğe teğet geçen hayatlar sürdükleri için tanrıydılar. Doğumları, ölümleri ve mekânları birer sır olduğu için... İnsanların bildiği tek şey onların yukarıda olduğuydu.

Yukarıdakiler ise bu ismi hiçbir zaman düzeltmedi. Bir ölümlünün gözünde tanrı olmak kullanışlıydı; zira ilahi olana duyulan korku, sorgulamayı imkânsız kılardı.

Bu düzen yüzyıllar boyunca sürdü. Ta ki gökyüzündeki gölgeyi bir ayrıcalık değil, dünyanın en büyük prangası olarak görenler ortaya çıkana kadar. Kralların, orduların ve devletlerin üzerinde sallanan bu ilahi tehdidi yok etmek isteyenler gizlice örgütlendi. Amaçları tekti: Üst Sınıfı devirmek, onları aşağı indirmek ve insanların kaderini ilk kez yine insanlara teslim etmek.

Bu, yalnızca iki ordunun göğüs göğüse çarpışması değildi. İhanetlerin, casusların, kanlı hesaplaşmaların ve sırların yönettiği gölge bir savaştı. Üst Sınıf kendi içinde çatlıyor, Direniş ise özgürlük, intikam ve yıkım arzulayan farklı grupların kırılgan ittifakıyla ayakta kalıyordu.

İşte tam bu karmaşanın ortasında, Üst Sınıfın üyelerinden biri dünyaya indi.

Başlangıçta büyük bir amacı yoktu; yalnızca kendi yüksek dünyasının monotonluğundan sıkılmış, altlarındaki hayatı merak etmişti. Ancak adımı toprağa değdiği an kendisini Direniş'in tam merkezinde buldu. Karşısındakiler sıradan isyankarlar değil; son derece eğitimli, tehlikeli ve kararlı insanlardı. Gerçek kimliği ortaya çıktığı anda öldürüleceğini bilen bu Üst Sınıf üyesi, tek seçeneğe tutundu: Yalan söylemek ve aralarına karışmak.

Böylece iki dünya arasına sıkışan tehlikeli bir oyun başladı.

Bir yanda ait olduğu ırka sızan bir casus, diğer yanda o ırkı devirmeye yemin etmiş insanlara yardım eden bir müttefik… Hayatta kalmak için söylediği yalanlar zamanla gerçeğin kendisine dönüştü. Direnişçilerin neden savaştığını, neler kaybettiğini gördükçe kendi

halkının doğru kabul ettiği her şeyi sorgulamaya başladı. Ancak ne yaparsa yapsın, damarlarında akan kanı ve büyüdüğü dünyayı reddedemiyordu.

İki taraf da onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu. Biri onu kader arkadaşı sayıyordu, diğeri kendi ırkının bir parçası. Oysa o, iki cephenin birden içinde duran tek kişiydi.

Bu hikâye yalnızca iki farklı türün savaşı değil; kimin haklı olduğunu bulmaya çalışan bir casusun içsel yıkımıdır. Bir tarafın özgürlük dediği şey, diğer tarafın kıyameti olabilir. Bir tarafın tanrı dediği varlıklar, yalnızca kendi düzenini korumaya çalışan korkaklardan ibaret çıkabilir.

Merakla başlayan bir iniş, kendi halkına karşı açılan büyük bir savaşın merkezinde son bulacak. Ve günün sonunda şu soru tek gerçek olarak kalacak: Savaşta en zor şey düşmanını yenmek midir, yoksa düşmanının aslında kim olduğunu anlamak mı?

1. Bölüm: Tanışma

Mahzenin içi her zamanki gibi loştu. Gaz lambasının titrek ışığı duvarlardaki eski gazete kupürlerini, çizik çizik haritaları ve üst üste yığılmış notları zar zor aydınlatıyordu. Masa darmadağındı: mürekkep lekeleri, kırık kalemler, yarım bırakılmış listeler…

Kael, sandalyesine iyice gömülmüş, elindeki gazeteyi yavaşça çeviriyordu. Yıllardır aynı işin peşindeydi; planlar, hesaplar, isimler... Ve sonunda ekibini kurmaya hazırdı.

Tam o sırada kapının eşiğinden ince bir ses yükseldi:

“Kael.”

Ses gelmedi.

“Kael!”

Kael başını bile kaldırmadan mırıldandı:
“Ne var?”

“Çok sıkıldım.”

“Beni ilgilendirmez.”

Kız dudaklarını büzdü, elindeki asayı yere hafifçe vurdu. Bir süre hiçbir şey söylemeden beklese de sabrı çabuk tükendi:

“KAEL!!”

Kael bu sefer kalemini yavaşça masaya bıraktı.
“Bağırma. Az kaldı.”

“İki saat önce de öyle demiştin.”

“Hâlâ az kaldı.”

Kız gözlerini devirip duvardaki haritalardan birine doğru yürüdü. Kael ise gazeteleri bir kenara itip önündeki küçük defteri açtı. Birkaç satır karaladıktan sonra defteri kapatıp derin bir nefes aldı.

“Tamam. Gidiyoruz.”

Kız şaşkınlıkla arkasını döndü.
“Ne?”

“Başlıyoruz diyorum.”

“Başlamak mı? Kaç kişiyiz ki?”

Kael ayağa kalkıp ceketini omzuna attı.
“İki.”

“İki mi?”

“Evet. İki.”

Kız bir an duraksadı. Sonra yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı; sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibiydi.

Mahzenin ağır ahşap kapısı gıcırdayarak açıldı ve dışarı adım attılar.

Karşılarında orta çağ dokusunu taşıyan bir şehir duruyordu. Dar sokaklar, taş evler, sallanan tabelalar, uzaktan gelen pazar gürültüsü… Hava serin ve hafif nemliydi; gökyüzü gri bulutlarla kaplanmıştı.

İlerlemeye başladılar. Kız biraz geriden geliyor, merakla etrafı inceliyordu. Kael ise yolun ortasından yürüyor, çevreyi dikkatle süzüyordu.

“Burası… biraz karışık,” dedi kız.

Kael omzunun üzerinden baktı.
“Alışırsın.”

Birkaç sokak sonra kızın gözü duvardaki yırtık bir afişe takıldı. İri harflerle “YUKARIDAKİLER” yazıyordu; altında silik bir resim ve birkaç uyarı cümlesi vardı. Afişi işaret etti:

“Bu ‘Yukarıdakiler’ ne demek?”

Kael duraksadı. Gözlerini afişe dikti, ardından bakışlarını yavaşça başka tarafa çevirdi.
“Boş ver. Öğrenmene gerek yok.”

“Ama—”

“Sonra anlatırım,” diyerek eliyle devam etmesini işaret etti Kael. “Önce şehri bir tanı. Burası bizim yeni oyun alanımız.”

Kız omuz silkti ama peşinden gitmeyi sürdürdü.

Sokaklarda ilerlerken Kael etrafı tanıtmaya başladı:
“Sol taraftaki dükkân… Malzemeyi oradan alırız. Pahalıdır ama kalitelidir.
Sağdaki han… Orada fazla takılma, çok soru sorarlar.
Şu köşedeki kuleye de yaklaşma. Nöbetçiler gece vakti daha gergin olur.”

Kız ise ara sıra “Hmm”, “Anladım”, “Sıkıldım” gibi kısa tepkiler veriyordu. Bir ara bir sokak kedisine selam verdi; bir başka sefer ise yoldan geçen bir satıcının el arabasındaki elmalara uzun uzun baktı.

Kael bir noktada durup Luna’ya döndü:
“Adın neydi senin?”

Kız biraz şaşırdı:
“Lunais. Ama Luna de.”

“Luna…” Kael başını salladı. “Tamam. Luna, bundan sonra beni dinle. Soru sormadan önce düşün. Ve… fazla bağırma.”

Luna dilini çıkardı:
“Söz veremem.”

Kael iç çekti ama dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

İki kişi.
Bir mahzenden çıkmışlardı.
Ve şehir, başlarına geleceğin henüz farkında değildi.

Kael bir süre daha suskun yürüdü. Luna ise her köşeyi inceliyor, ara sıra ayağını sürüyerek “Hâlâ var mı?” diye mırıldanıyordu.

“Loncaya gidiyoruz,” dedi Kael sonunda.

“Lonca mı? Ne loncası?”

“İş alacağımız yer. İnsanların bizi tanıdığı —ya da en azından tanıyacağı— yer.”

Luna kaşlarını kaldırdı:
“İki kişilik bir ekiple mi?”

“Şimdilik.”

“Şimdilik…” Luna elindeki asayı omzuna dayadı. “Umarım içeride bir şeyler satıyorlardır. Açım.”

Kael ona bakmadan cevap verdi:
“Yemek yemeye gitmiyoruz.”

“Ama açım.”

“Sonra.”

“Hep ‘sonra’ diyorsun.”

Kael derin bir nefes aldı ama bir şey söylemedi. Birkaç sokak daha geçtikten sonra büyük, taş bir binanın önünde durdular. Kapının üstünde eski bir tabela asılıydı: **Gölge Loncası**. Kapı yarı açıktı; içeriden hafif bir gürültü ve konuşma sesleri geliyordu.

Kael içeri adım attı, Luna da peşinden girdi.

Salon oldukça genişti. Ortadaki uzun masanın etrafında çeşitli silahlı insanlar oturuyordu. Bazıları kâğıt oynuyor, bazıları harita inceliyor, birkaçı da duvardaki ilan tahtasına bakıyordu. Tezgâhın arkasında duran orta yaşlı, sakallı adam gözlüklerini burnunun ucuna indirdi.

“Yeni yüzler,” dedi adam yorgun bir sesle. “Ne arıyorsunuz?”

Kael öne çıktı:
“Kayıt olmak istiyoruz.”

Adam kaşlarını kaldırdı:
“İkiniz mi?”

“Evet.”

Luna elini kaldırdı:
“Ben Luna. Bu da Kael. Biraz asık suratlıdır ama fena değildir.”

Kael gözlerini kısarak Luna'ya baktı:
"Sus."

Adam gülümsedi:
"İsimlerinizi aldım. Ne tür iş arıyorsunuz?"

Kael kısa kesti:
"Her türlü. Ama sessiz olanlar tercihimiz."

Adam defterini açıp bir şeyler karaladı:
"Anlaşıldı. Üyelik ücreti var. Ayrıca ilk işi almadan önce küçük bir… değerlendirme."

Luna hemen araya girdi:
"Değerlendirme mi? Yazılı mı, sözlü mü? Çünkü yazılıyı sevmem."

Adam şaşırdı:
"Hayır, pratik. Küçük bir deneme görevi."

"Ha, o zaman olur." Luna omuz silkti. "Ama önce bir şey yiyebilir miyiz? Gerçekten açım."

Kael elini alnına götürdü:
"Luna."

"Ne var? Açız diyorum."

Adam güldü:
"Arkada mutfak var. Ekmek ve çorba çıkarabiliriz. Ücretsiz değil ama."

Luna hemen Kael'e döndü:
"Bak, gördün mü? İnsan gibi konuşuyor."

Kael iç çekti:
"İki porsiyon. Hesabı benden."

Adam başını sallayıp arkaya seslendi:
"İki çorba!"

Luna tezgâha yaslandı, memnun bir ifadeyle Kael'e baktı:
"Gördün mü? Loncada bile yemek var. Sen niye mahzende kuru ekmek yediriyordun bana?"

"Çalışıyorduk."

"Sen çalışıyordun. Ben sıkılıyordum."

Kael cevap vermedi. Adam deftere birkaç not daha düştü, ardından kâğıdı uzattı:
"İsimleriniz burada. Yarın sabah buraya gelin. İlk deneme görevinizi vereceğim. Umarım ikiniz de hayatta kalırsınız."

Luna kâğıdı alıp inceledi:
“Hayatta kalmak mı? O kadar mı zor bu işler?”

Adam omuz silkti:
“Bazen. Özellikle ‘Yukarıdakiler’le ilgili olanlar.”

Kael’in omuzları bir an gerildi. Luna bu durumu fark etse de soru sormadı; yalnızca Kael’e yan gözle baktı.

Biraz sonra iki kâse sıcak çorba geldi. Luna hemen kaşığı kaptı:
“Aa, güzelmiş! Kael, sen de ye. Yüzün daha da asılmasın.”

Kael masaya oturup çorbasını yavaş yavaş içmeye başladı. Luna ise konuşmayı sürdürdü:

“Peki bu loncada kaç kişi var?
Hepsi senin gibi sessiz mi?
Yoksa aralarında eğlenceli olanlar da var mı?
Mesela şu köşedeki uzun saçlı adam… O ne iş yapıyor?”

Kael kaşığını masaya bıraktı:
“Luna.”

“Efendim?”

“Çorbanı iç. Konuşmayı sonra yaparsın.”

Luna dilini çıkardı ama çorbasına döndü. Birkaç yudum sonra yine dayanamadı:

“Yine de… İki kişi olarak kaydolduk ya, biraz az değil mi?”

Kael bu sefer doğrudan ona baktı. Gözlerinde hafif bir kıvılcım çaktı:
“Şimdilik iki. Sonra artar.”

“Umarım,” dedi Luna gülümseyerek. “Yoksa seninle mahzende gazete okumaya devam ederiz. O da hiç eğlenceli değil.”

Kael yanıt vermedi ama bu kez itiraz da etmedi.

Loncadaki gürültü etraflarını sararken, ilk adımlarını böylece atmış oldular.

…

“İlk deneme göreviniz. Basit. Başarısız olursanız üyelik iptal edilir. Başarılı olursanız… devam edersiniz.”

Kael zarfı açıp içindeki kâğıdı okudu. Luna hemen yanına eğildi:

“Ne yazıyor? Ne yazıyor?”

Kael kâğıdı katladı:
“Eski bir depoda üç kişi var. Çalıntı bir defteri tutuyorlar. Defteri geri getireceğiz. Sessizce. Kimseye zarar vermemek tercihimiz.”

Luna kaşlarını kaldırdı:
“Yani dövüşmeyecek miyiz?”

“Mümkünse hayır.”

“Sıkıcı.”

“Hayatta kalmak sıkıcı değildir.”

Loncadan çıktıklarında güneş çoktan batmaya başlamıştı; sokaklar yavaş yavaş loşlaşıyordu. Kael birkaç sokak boyunca sessizce yürüdü. Sonra birden durup Luna’ya döndü:

“Dinle. Strateji kurmayı öğreneceksin.”

Luna asasını omzuna dayadı:
“Hadi bakalım, öğretmen.”

Kael parmağıyla karşıdaki harabeyi gösterdi. Üç katlı, yarısı çökmüş, pencerelerine tahta çakılmış eski bir depo… İçeriden cılız bir ışık sızıyordu.

“Üç kişi var. Biri çatı katında nöbet tutuyor, ikisi alt katta. Defter büyük ihtimalle alt kattaki masada. Ön kapı kilitli değil ama gıcırdıyor. Arka tarafta ise kırık bir pencere var.”

Luna gözlerini kıstı:
“Nasıl biliyorsun?”

“Yolda yürürken saydım. Sen de bakmalıydın.”

“Ben çorba düşünüyordum.”

Kael bu cevabı görmezden gelerek devam etti:
“Plan şu: Sen dikkat dağıtacaksın, ben içeri girip defteri alacağım. Sonra sen beni dışarı çıkaracaksın. Toplam süre… en fazla dört dakika.”

Luna elini kaldırdı:
“Bir saniye. Ben dikkat mi dağıtacağım? Nasıl?”

Kael cebinden küçük, yuvarlak bir metal parçası çıkardı:
“Bunu çatının kenarına at, ses çıkarsın. Nöbetçi oraya bakarken ben arka pencereden girerim. Alt kattakiler yukarı odaklandığında defteri alırım. Sen de o sırada ön kapıya

yaklaşıp ‘Yardım edin! Hırsız var!’ diye bağırarak panik yaratırsın. Onlar dışarı fırlarken ben yan kapıdan çıkarım, sen de benimle kaçarsın.”

Luna düşündü:
“Yani… Ben sadece bağıracak mıyım?”

“Evet.”

“Sen de sessizce işi bitireceksin?”

“Evet.”

“Adaletsiz bu.”

Kael ona baktı:
“Bağırma konusunda daha yeteneklisin.”

Luna dilini çıkardı ama sırıtmaktan da geri kalmadı:
“Tamam. Tek şartla: Başarırsak bana tatlı alacaksın.”

“Anlaştık.”

Anında pozisyon aldılar. Luna sokağın köşesine sindi; Kael ise deponun arkasına, kırık pencerenin altına bir gölge gibi süzüldü. Bakıştılar. Kael başıyla onay verdi.

Luna metal parçayı tarttı ve fırlattı.
Şank!

Çatıdaki nöbetçi irkildi. Tok ayak sesleri pencereye doğru hızlandı.

Tam o an—Kael pencereden içeri aktı. Sessiz, pürüzsüz. Alt kata süzüldü. İki adam masada kart oynuyor, aradıkları defter ise masanın hemen kenarında duruyordu. Kael nefesini kesti, gölgelerin içinden uzandı. Parmakları deriye dokunduğu an—

Dışarıda kıyamet koptu. Luna ciğerlerinin elverdiği tüm güçle haykırdı:

“YARDIM EDİN! HIRSIZ VAR! ATEŞ ÇIKTI! KAÇIN!!”

Adamlar sandalyeleri devirerek fırladı:
“Ne oluyor lan?!”

Yukarıdaki nöbetçi merdivenleri üçer beşer iniyordu:
“Aşağıda biri var!”

Kael defteri kaptığı gibi yan kapıya yüklendi. Kapı açıldı, dışarı attığı ilk adımda Luna zaten yanındaydı. İkisi birden dar ara sokağa dalıp izlerini kaybettirdi.

Arkanızda bağırışlar patladı:

“Kimdi o?!”
“Defter! Defter gitmiş!”
“Yakalayın şunları!”

Ama ikili çoktan üç sokak öteye fırlamıştı bile. Luna koşarken kahkahayı bastı:
“Gördün mü? Nasıl da birbirine kattım ortalığı!”

Kael defteri ceketinin koynuna soktu:
“Bir tık daha az bağırabilirdin.”

“İşe yaradı ama!”

“Yaradı.”

Loş bir kuytuda durduklarında ikisi de nefes nefeseydi. Kael defteri çıkarıp sayfaları hızlıca taradı; tamamdı. Luna ellerini dizlerine dayamış, yüzünde kocaman bir zafer sırıtışıyla ona bakıyordu:

“İlk görev… Bitti mi?”

Kael başını salladı:
“Bitti.”

“Ve ben harikaydım.”

“İdare ederdin.”

Luna Kael’in omzuna geçirdi:
“Hadi ama! İtiraf et, harikaydım.”

Kael duraksadı. Dudaklarında beliren hafif kıvrımı gizleyemedi:
“…İyi iş çıkardın.”

Luna zaferle parmaklarını havaya kaldırdı:
“Tatlımı unutma. Söz verdin.”

Kael defteri saklayıp temposunu bozmadan yürümeye devam etti:
“Loncaya dönüyoruz. Önce teslimat. Sonra tatlı.”

Luna peşine takıldı:
“Kael?”

“Ne var?”

“Bir dahaki sefere ben de içeri gireyim. Bağırmak iyiydi ama… Biraz daha aksiyon lazım.”

Kael omzunun üzerinden baktı:
“Önce strateji, sonra aksiyon.”

“Hep ‘sonra’…”

“Alışırsın.”

Geceye karışan iki gölge, loş sokaklarda gözden kayboldu. Geride bıraktıkları bağırışlar çoktan uzakta kalmıştı.

İlk görev tamamlanmıştı.
Ve iki yabancı, artık biraz daha "ekip" gibiydi.

Ertesi Gün

Sabahın ilk ışıkları sokaklara henüz tam düşmemişken Kael ve Luna yine Gölge Loncası’nın kapısındaydı.

Luna esniyor, Kael ise her zamanki gibi suskunluğunu koruyordu.

İçeri girdiklerinde tezgâhın arkasındaki sakallı adam onları görünce kaşlarını kaldırdı:
“Dün defteri getirdiniz. Temiz işti. Bugün daha ağır bir şey var. İster misiniz?”

Kael başıyla onayladı:
“Ver.”

Adam kalın bir zarf uzattı. Kael kâğıdı açıp hızlıca taradı. Luna hemen omzuna yaslandı:
“Ne? Ne yazıyor?”

Kael kâğıdı katlarken sesi her zamankinden daha alçaktı:
“Şehrin doğu ucundaki terk edilmiş dokuma atölyesi. İçeride kaçak büyü malzemesi toplayan bir grup var. Aralarında nadir bir kristal parçası bulunuyor. Lonca o kristali istiyor.”

Bir an duraksadı:
“Canlı yakalamak yok, sadece kristali alacağız. Ama dikkatli olmamız şart; karşıdakiler bu kez sıradan hırsızlar değil.”

Luna asasını parmaklarının arasında çevirdi:
“Yani dövüşebiliriz?”

“Mümkünse hâlâ hayır.”

“Hep aynı söz…”

Kael zarfı cebine tıktı:
“Planı yolda konuşuruz.”

Atölye, şehrin en ıssız kenarındaydı. Yüksek duvarlarla çevrili, çatısı yer yer çökmüş, pencerelerine tahtalar çakılmış eski bir bina… İçeriden cılız bir mavi ışık sızıyordu.

Duvarın gölgesine çöktüklerinde Kael toprağa parmağıyla hızlıca bir kroki çizdi:
“Üç giriş var: Ana kapı, yan depo kapısı ve çatıdaki delik. İçeride en az altı kişi bekliyor; ikisi büyücü. Kristal büyük ihtimalle orta salonda, korumalı bir sandıkta.”

Luna dikkatle dinliyordu.

“Sen çatıya çıkacaksın, ben yan kapıdan gireceğim. Sen yukarıdan gürültü yapıp dikkat dağıtacaksın, ben sandığa ulaşıp kristali alacağım. Süre en fazla beş dakika.”

Luna krokiye baktı:
“Dün ‘dört dakika’ demiştin.”

“Bu sefer daha kalabalıklar.”

“Anladım.” Luna asasını omzuna attı: “Bağırayım mı yine?”

“Hayır. Bu sefer taş yuvarla ya da bir şey kır. Sadece dikkatleri yukarı çek.”

İkisi de pozisyon aldı.

Kael yan kapının mandalını yavaşça kaldırdı. İçerisi zifiri karanlıktı; yalnızca mavi kristalin yaydığı ışık duvarlarda dans ediyordu. Ortadaki demir sandığın etrafında dört adam, hemen geride ise ellerinde büyülü halkalar titreşen iki cübbeli büyücü duruyordu.

Plan tam işlemek üzereydi... Ta ki Luna’nın attığı taş çatıdaki çürük kirişe isabet edene kadar.

Çatıtt!

Kiriş kırıldı, devasa bir tahta parçası aşağı çakıldı. Ancak aşağı düşen sadece tahta değildi; Luna da gürültüyle yere kapaklandı.

“Ah—!”

Asası elinden fırladı. Bütün gözler anında ona döndü. Plan o saniyede patladı.

Cübbeli büyücülerden biri elini kaldırdı; beliren mavi bir halka Luna’yı yere çiviledi. Diğerleri kılıçlarını çekerken Kael gölgeden fırladı. İki adamı hızla saf dışı bıraktı fakat göğsüne yediği büyü darbesiyle duvara savruldu.

Nefesi kesildi.

Luna yerde kıvranıyordu:
“Kael—! Plan… Plan—”

“Sus…” Kael ayağa kalkmaya çalışsa da sesi hırıltılı çıkıyordu.

Adamlar ikisini de saniyeler içinde bağlayıp kristalin yanındaki sandalyelere sabitlediler. Kaba ipler bileklerini kesiyordu.

Cübbeli adam eğilip Kael'in yüzüne sırttı:
"Lonca köpekleri… Bu sefer fazla ileri gittiniz."

Diğeri Luna'nın asasını yerden alıp elinde çevirdi:
"Küçük kız… Bağırmayı severmişsin. Birazdan daha çok bağıracaksın."

Kael iplerle boğuştu ama büyü bedenini felç etmiş gibiydi. Luna'nın gözleri korkuyla büyümüştü.

Adamlar acele etmedi. Demir bir çubuğu ateşe sürdüler; kızgın metalin kokusu odaya yayıldı. Cübbeli olan gülümsedi:

"Önce kızdan başlayalım. Belki o konuşur. Yoksa sıra sana gelir."

Luna'nın nefesi kesiliyordu:
"Kael…"

Sesi titriyordu:
"Üzgünüm. Taş… Yanlış gitti."

Kael başını kaldırdı. Gözleri kapkaraydı:
"Benim hatam. Plan… Eksikti."

Isınmış demir çubuk Luna'ya doğru yaklaşırken kız gözlerini sıkıca kapattı.

Tam o anda—hava ansızın değişti.

Pencerelerden biri büyük bir gürültüyle patladı, camlar içeri yağmur gibi yağdı. Mavi ışığın altında beliren siluet bir an duraksadı: Yüzünde bir geyik kafatası maskesi, uzun siyah boynuzlarının uçlarında sallanan mavi taşlı küpeler… Koyu mavi zırhının üzerindeki pelerin savrulurken iki elinde de kavisli, ışık saçan kılıçlar parıldıyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece yürüdü.

İlk büyücü bir halka fırlattı fakat maskeli savaşçı kılıcının tek hamlesiyle büyüyü ortadan ikiye böldü. İkinci kılıç savrulduğunda büyücü çoktan yere yığılmıştı bile.

Diğerleri bağırarak üzerine atıldı. Savaşçı ise hareketlerini minimumda tutuyordu: Bir adım, bir dönüş ve iki kılıcın ölümcül uyumu… Kısa ve net. Beş adam otuz saniye sürmeden yere serildi.

Kaçmaya çalışan sonuncusuna fırlattığı kılıç, adamı omzundan duvara çiviledi.

Oda yeniden ağır bir sessizliğe gömüldü. Savaşçı yavaşça dönüp Kael ve Luna'nın iplerini kılıcının ucuyla kesti. Kael titreyen bacaklarıyla ayağa kalkmaya çalışırken maskeli savaşçı sandığa yürüyüp mavi kristali aldı ve Kael'in avcuna bıraktı.

Kael elimdeki kristale, sonra da maskenin arkasındaki o boş, siyah göz çukurlarına baktı. İçinde aniden çakan bir his vardı: Bu kişi ekibe lazımdı. Tam olarak böyle biri.

"Teşekkür—" Kelime boğazında düğümlendi ama Kael kendini hemen toparladı: "Bizimle gel. İki kişilik bir ekibimiz var. Üçüncümüz olursun."

Savaşçı bir süre sessizce ona baktı. Sonunda alçak, boğuk bir sesle konuştu:
"Ben Kemikkıranlar için buradaydım. Onların dışında kimseyle işim olmaz. Sizinle de."

Kılıcını duvardan çekip omzuna astı. Geldiği gibi sessizce pencereden çıkıp gecede kayboldu. Geride kırık camlar, sızlayan bedenler ve ağır bir sessizlik kaldı.

Luna titreyen sesiyle fısıldadı:
"O… Kimdi?"

Kael kristali sıkıca kavradı:
"Bilmiyorum."

Gölge Loncası'na döndüklerinde tezgâhtaki adam ikisini görünce ayağa fırladı:
"Ne oldu halinize böyle?!"

Kael kristali tezgâha bıraktı:
"Görev bitti. Kristal burada." Luna'ya kısa bir bakış fırlattı: "Biz de… Neredeyse bitmiştik."

Adam başka soru sormadan ödülü uzattı. Kael parayı aldığı gibi Luna'yı kolundan tuttu:
"Gidiyoruz."

…

Şehrin çatılarında koşan maskeli savaşçının pelerini rüzgârda savruluyordu.

İşin içinde Kemikkıranlar olmasa oraya adım bile atmazdı; kaçakçılar onlara ait kutsal bir kristali çalmıştı, o da sadece malını geri almıştı. O iki lonca üyesi ise sadece yanlış zamandaki yanlış insanlardı.

Yine de… O kızın gözlerindeki dehşet ve iplerin arasında bile plan yapmaya çalışan o kırmızı saçlı gencin bakışları zihninden çıkmıyordu. Özellikle de o kristali aldığı an hiç çekinmeden yapılan teklif: *"Bizimle gel."*

Çatı kenarına oturup şehri izledi. Sabaha karşı yaralı bir sokak çocuğunun yanından geçerken duraksadı; cebindeki son ekmek parçasını sessizce çocuğun yanına bırakıp yoluna devam etti.

Birkaç sokak ötede, Gölge Loncası'nın dış tahtasındaki bir ilan gözüne takıldı. Yardım bekleyen masum insanlarla ilgili bir ilandı bu. Savaşçı kâğıda uzun uzun baktı, ardından tek bir hamleyle söküp cebine attı.

…

Şafak sökerken loncanın kapısından içeri adımını attı.

Kael ve Luna ertesi gün loncaya geldiklerinde tezgâhın yanında duran silueti gördüler. Pelerin omzunda, kılıçlar belinde, geyik kafatası yüzünde…

Luna'nın nefesi kesildi:
"O…"

Maskeli savaşçı ikisine döndü. Sesi bu kez biraz daha netti:
"Düşündüm. O gece orada olmam sizinle değil, Kemikkıranlarla ilgiliydi. Ama siz de oradaydınız… Ve hâlâ ayaktasınız."

Kael bir adım öne çıktı:
"Teklifim geçerli."

Savaşçı hafifçe başını eğdi:
"İsim yok. Sadece bir süre yanınızda yürürüm, sonra karar veririm."

Luna hemen atıldı:
"Ben Luna! Bu da Kael. Peki sana ne diyeceğiz?"

Savaşçı bir an duraksadı, ardından boynuzlarını hafifçe kaldırdı:
"İsterseniz… Geyik deyin. Şimdilik yeterli."

Luna sırıttı:
"En azından artık üç kişiyiz. Belki bir dahaki sefere ben de çatıdan düşmem!"

Geyik'in kılıcı kınında hafifçe tıngırdadı—sanki bu espriyi kabul etmiş gibi.

Kael cebinden küçük defterini çıkardı. İki ismin tam altına yeni bir tanesini kazıdı:
Geyik.

2. Bölüm: Yine Hazırlık

Güneş surların arkasından yeni doğuyordu. Sokaklar henüz tenha, hava ise ciğerleri yakan bir serinlikle kaplıydı.

Luna sırtını taş duvara yaslamış, kollarını kavuşturmuştu. Esnemekten gözleri yaşarmıştı:
“Daha tüccarlar bile uyanmadı Kael. Güneş bile tam uyanmadı.”

Kael cebindeki keleri çıkarıp saydı. Bakışları ciddiyetini koruyordu:
“Geyik loncada kalıp görev ilanlarını inceliyor. Bizimse hazırlanmamız lazım. Dün gece o atölyede ölüyorduk Luna. Şansımız her zaman bu kadar yaver gitmez.”

“Şans değil, yetenekti.”

“Sen çatıdan düştün.”

Luna gözlerini devirdi:
“Yer çekimi suikastı denir ona. Neyse, ne alıyoruz?”

“Gereken her şeyi.”

Pazar meydanına geldiklerinde dükkân kepenkleri yeni yeni gıcırdıyordu. İlk durakları, demir ve deri kokusunun birbirine karıştığı küçük bir zırhçı oldu. Tezgâhın arkasındaki iriyarı adam devasa bir çekici kenara bıraktı.

“Erkencisiniz,” dedi uykulu bir sesle. “Ne lazım?”

Kael masaya birkaç gümüş bıraktı:
“Hafif ama sağlam deri korumalar. Hareket kabiliyetini kısıtlamayacak türden.”

Demirci paralara baktı, sonra Luna’yı süzdü:
“Bu küçük kız için mi? Buna zırh taksan yere çakılır.”

Luna kaşlarını çattı:
“Hey! Ben çatıdan bile düşüp hayatta kaldım be adam!”

Kael araya girdi:
“Ona bir göğüslük ve bileklik ver. Bana da şu çelik takviyeli eldivenleri.”

Demirci söylene söylene arka odaya geçti. Birkaç dakika sonra getirdiği koyu renk deri zırhları tezgâha koydu. Luna bileklikleri koluna takıp denedi.

“Hmm... Fena değilmiş. Kendimi daha tehlikeli hissettim.”

“Henüz değilsin,” dedi Kael eldivenleri giyerken. “Sadece daha zor öleceksin.”

Zırhçıdan çıktıktan sonra sokağın sonundaki aktara geçtiler. İçerisi kurutulmuş ot, iksir ve cam şişe kokuyordu. Yaşlı bir kadın gözlüklerinin üstünden onlara baktı.

“Kan dindirici mi, zehir mi çocuklarım?”

Kael iki altın madeni çıkardı:
“Üç iyileştirme iksiri, iki tane de görüşü engelleyecek duman bombası kovanı.”

Luna şaşkınlıkla Kael’e döndü:
“Duman bombası mı? Ne zamandan beri kimyageriz?”

“Kaçmamız gerektiğinde sesini yükseltmekten daha etkili olduğu kesin.”

Kadın iksir şişelerini küçük bezlere sarıp teslim etti:
“Dikkatli olun. Şehir dışındaki yollar bu aralar tekinsiz. Gökyüzündekiler bile bu tarafa bakmıyor artık.”

Kael kadının cümlesiyle bir an duraksadı ama cevap vermedi. İksirleri çantasına yerleştirdi.

Dışarı çıktıklarında pazar yeri hareketlenmişti. Fırınlardan sıcak ekmek kokuları yayılıyordu. Luna’nın karnı guruldadı.

“Kael.”

“Hayır.”

“Daha ne diyeceğimi söylemedim!”

“Açım diyeceksin.”

“Ama gerçekten açım! Bak, şu tezgâhtaki poğaçalar harika kokuyor.”

Kael derin bir nefes aldı. Cebinden birkaç bakır para çıkarıp yaşlı fırıncıya uzattı. Adam iki sıcak çöreği kâğıda sarıp verdi:
“Taze çıktı evlat, afiyet olsun.”

Luna çöreği kaptığı gibi dev bir ısırık aldı:
“İşte şimdi daha güçlü bir ekibiz.”

Kael kendi çöreğinden küçük bir parça koparırken yürümeye devam etti:
“Aletler tamam. Karnın da doydu. Şimdi şehir dışındaki patikaya çıkacağız.”

Luna ağzı doluyken sordu:
“Şehir dışı mı? Orada ne var?”

“Pratik var. Geyik bize katılana kadar ritmimizi bulmamız lazım. Sen çatıdan düşmeyeceksin, ben de arkamı kollamak zorunda kalmayacağım.”

Surların kapısına geldiklerinde muhafızlar kargılarıyla yolu kesti:
“Tüccar mısınız, maceracı mı?”

Kael lonca bröşürünü gösterdi:
“Gölge Loncası. Devriye.”

Muhafız başıyla onaylayıp kenara çekildi:
“Orman sınırından uzak durun. Bu sabah garip sesler geliyordu.”

Luna asasını omzuna yerleştirip gülümsedi:
“Sorun yok bayım. Yanımda yürüyen bir plan dehası var.”

Kael kapıdan geçerken fısıldadı:
“Planlar ilk çığlığında bozuluyor biliyorsun değil mi?”

“Bu sefer bağırmayacağım. Söz.”

Patikada yürümeye başladılar. Şehrin gürültüsü geride kalırken yeşilliklerin serinliği yüzlerine çarptı.

Luna bir süre sonra Kael’e baktı:
“Kael?”

“Ne?”

“Geyik... Gerçekten bizimle gelecek mi dersin?”

Kael adımlarını yavaşlatmadan yanıtladı:
“İlanı söktü. Sadece zamana ihtiyacı var.”

“Peki ya senin?”

“Benim?”

“Senin neye ihtiyacın var?”

Kael durdu. Arkasını dönüp şehre, surların ötesindeki o gri gökyüzüne baktı.

“Daha fazla güce. Ve yanımda dururken düşmeyecek insanlara.”

Luna sırttı, zırhlı bilekliğini birbirine vurdu:
“O zaman şanslısın. Artık kolay kolay düşmem.”

Kael omzunun üzerinden hafifçe gülümsedi:
“Göreceğiz. Çıkar asanı.”

Luna asasını yere dikip hafif bir ışık huzmesi çıkarmaya çalıştı fakat büyü daha doğamadan dağılıp havaya karıştı.

“Uff, yine olmadı,” diye mırıldandı Luna, pes etmişçesine kollarını iki yana bırakarak. “Hiç odaklanamıyorum.”

Kael yeni aldığı eldivenin cırt cırtını sıkılaştırıp bir adım öne çıktı. Sesinde sabırsız ama eğitici bir ton vardı:
“Çünkü ağırlığını yanlış veriyorsun. Dengeni arkadaki ayağına basmazsan hamleyi bitiremeden açık verirsin.”

Luna gözlerini devirdi:
“Diyene bak. Senin hamlelerin sanki çok hızlı da bana ders veriyorsun.”

Tam o sırada çalılıklardan hafif, ritmik bir kırılma sesi geldi. Birkaç çalı kenara çekildi ve patikaya genç bir adam adım attı.

Üstü tamamen çıplaktı; geniş pantolonu, belindeki kavisli kılıcı ve krem rengi sarığıyla bu coğrafyaya ait değilmiş gibi duruyordu. Bileklerindeki siyah sargıları sıkarak doğrudan ikisine baktı.

Luna asasını indirip adamı tepeden tırnağa süzdü:
“Bizi mi izliyordun sen az önce?”

Yabancı duraksadı. Sesi oldukça sakindi:

“Bölmek istemedim. Sadece… duruşunuz biraz fazla hatalı geldi.”

Kael’in eli refleksle bıçağının sapına gitti. Adamın belindeki kılıçtan gözünü ayırmıyordu:
“Kimsin hemşerim? Hayırdır?”

Genç adam hafifçe başını iki yana salladı:
“Kötü bir niyetim yok. Yoldan geçiyordum, duruşlarınızı görünce tutamadım kendimi.”

Luna kaşlarını çattı:
“Duruşlarımız mı? Ayrıca bu soğukta tişörtsüz dolaşmak ne alaka? Hiç mi üşümüyorsun?”

Yabancı dudak büküp hafifçe gülümsedi:
“Soğuk zihinde başlar. Neyse… Birbirinizi eğitiyorsunuz sanırım ama temeliniz bayağı zayıf.”

Kael adımlarını yana doğru açarak gardını aldı:
“Zayıf demek? Gel göster o zaman doğrusunu.”

Genç adam kılıcına elini bile sürmedi. Sadece gövdesini hafifçe yana eğdi:
“İkiniz aynı anda gelin. Görelim bakalım.”

Luna hemen Kael’in arkasına sindi:
“Kael, bu çocuk kaşınıyor. Bir ders ver şuna.”

“Çok konuşma Luna. Soluma geç.”

Kael bir anda öne fırlayıp kılıcını sertçe savurdu. Ama yabancı, kılıcını kınından bile çıkarmadan sadece minik bir vücut çalımıyla hamleden sıyrıldı. Kael ikinci hamleyi yapamadan, adam kılıcının kınıyla Kael’in bileğine hafifçe vurdu.

Kael’in eli uyuştu, dengesi sarsıldı.

Luna fırsat bu fırsat deyip arkadan hamle yaptı; asasını yere vurup bir rüzgâr dalgası yaratmaya çalıştı:
“Al bakalım!”

Fakat rüzgâr bile çıkamadan yabancı adam çoktan Luna’nın arkasına geçmişti. Eliyle kızın omzuna hafifçe vurdu:
“Arkanı böyle açık bırakırsan, o büyüyü bitirecek vaktin kalmaz küçük kız.”

Luna sıçrayarak arkasını döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı:
“Hızlı… Çok hızlı!”

Kael nefes nefese kalmış bir şekilde kılıcını indirdi:
“Kılıcını kınından bile çıkarmadın…”

Yabancı duruşunu bozup rahat bir pozisyona geçti, sarığının kenarını düzeltti:
“Kılıç öldürmek için çekilir. Biz burada laflıyoruz, dövüşmüyoruz.”

Luna parmağıyla adamı göstererek Kael'e döndü:
"Kael… Adam resmen bizi madara etti."

Kael üstünü başını silkeleyip yabancıya baktı. İçindeki şüphe yerini derin bir saygıya bırakmıştı:
"Bu hareketleri ancak saray muhafızları ya da doğulu klanlar yapar. Adın ne senin?"

Genç adam kılıcının kınını düzeltti. Gözlerinde mesafeli ama güçlü bir ifade vardı:
"Razen. Razen Takayukinobu."

Kael ismi içinden bir kez tekrarladı. Luna ise şaşkınlıkla ıslık çaldı:
"Razen Takayukinobu mu? İsme bak, soyadı bile havalı adamın."

Razen hafifçe başını eğdi:
"Benim yoluma gitmem gerek. Ama aklınızda olsun; kötü bir duruş, en keskin kılıçtan daha çabuk öldürür."

Başka tek kelime etmeden geldiği gibi sakince ormanın içine doğru yürüdü ve ağaçların arasında kayboldu.

Luna giden adamın arkasından baka kaldı:
"İnanılmaz… Işınlandı gitti resmen. Kael, bu adam tek başına ordu gibi!"

Kael bir süre cevap vermedi. Ardından cebinden küçük defterini çıkarıp sayfayı açtı. Razen'i ekibe davet etmemişlerdi, hatta adamın nereye gittiğini bile bilmiyorlardı. Ama Kael böyle bir adamın bu şehirde yollarının tekrar kesişeceğini çok iyi biliyordu.

Defterin en altındaki boşluğa, şimdilik sadece bir not olarak yazdı:
Razen Takayukinobu.

Güneş tepeden çekilip havanın serinliği kendini hissettirmeye başladığında, Kael ve Luna orman yolunu geride bırakıp surların içine dönmüşlerdi. İkisinin de bacakları sızlıyor, üzerlerindeki yorgunluk her adımlarında hissediliyordu.

Sokağın köşesindeki eski, ahşap tabelası rüzgârda gıcırdayan hanın önüne geldiler. Tabelanın üzerinde silinmeye yüz tutmuş bir meşale resmi vardı. İçeriden gelen uğultu ve sıcak yemek kokusu sokağa kadar taşıyordu.

Kael ağır kapıyı itip içeri girdi. Luna da hemen arkasından süzüldü.

Aydınlatması zayıf, köşeleri gölgeli ama içi oldukça sıcak bir mekândı. Kael, salonun gürültüsünden uzak, en dipteki kuytu bir ahşap masaya doğru yürüdü. Sandalyeyi çekip oturdu.

Luna kendini karşısındaki sandalyeye adeta bıraktı:
"Öldüm. Yemin ederim ayaklarımı hissetmiyorum."

Hancı kız çok geçmeden masaya yaklaştı. Kael masaya iki gümüş bıraktı:

“İki porsiyon sıcak et yahnisi, biraz taze ekmek ve köpüklü arpa içeceği.”

Hancı kız parayı alıp başıyla onayladı ve uzaklaştı.

Luna kollarını masaya dayayıp çenesini ellerinin arasına aldı. Gözleri hafifçe kısıktı:
“Kael... Sen burayı iyi biliyor gibisin. Nereden tanıyorsun bu hanı?”

Kael sırtını ahşap duvara yasladı. Bakışları masadaki mumun titrek alevine kaydı. Bir süre konuşmadı, ardından derin bir nefes verdi:
“Yıllar önce... Henüz tek başımayken bu handa yatıp kalkardım. Şehrin en ucuz, ama kimsenin kimseye soru sormadığı tek yeriydi.”

“Soru sormadığı derken?”

Kael hafifçe gülümsedi ama bu buruk bir tebessümdü:
“Ailen olmadığında, cebinde beş kuruşun bulunmadığında ve sokaklarda hayatta kalmaya çalıştığında insanların sana soru sormaması en büyük lükstür Luna. Ben bu masada kaç gece aç uyudum, kaç gece dışarıdaki devriyelerin sesini dinledim bilmezsin.”

Luna şaşkınlıkla Kael’e baktı. Onu ilk defa bu kadar açık konuşurken görüyordu:
“Hiç mi kimsen yoktu? Ailen... Ya da akrabaların?”

“Yoktu,” dedi Kael düz bir sesle. “Babam Benekli Humma’dan öldü ben çok küçükken. Anam ise ben on iki yaşındayken saray hizmetçisi olarak çalışmaya gittiği o Üst Sınıf konaklarından birinden bir daha geri dönmedi. Büyücülerin bir deneyi miydi, yoksa bir soylunun keyfi miydi bilmiyorum. Bir gün sadece yok oldu.”

Luna susup Kael’in gözlerindeki o karanlık ifadeye baktı. Söyleyecek kelime bulamamıştı.

Tam o sırada hancı kız dumanı üstünde tüten iki kâse yahniyi ve sıcak ekmekleri masaya bıraktı. Kael eline bir parça ekmek alıp yahninin suyuna bandı.

“Peki ya sen?” dedi Kael, lokmasını çiğnedikten sonra gözlerini Luna’ya dikerek. “Bir asan var, büyü yapmaya çalışıyorsun ama ne bir akademi geçmişin var ne de düzgün bir eğitimin. Sen nereden geldin Luna?”

Luna lokmasını yavaşça yuttu. Elindeki kaşıkla kâsesini karıştırmaya başladı. O her zamanki neşeli tavrı bir anlığına yerini derin bir sessizliğe bıraktı:
“Ben… Şehrin batısındaki Yetimhane’de büyüdüm.”

Kael kaşlarını hafifçe kaldırdı ama bölmedi.

“Küçüklüğümden beri içimde garip bir şeyler vardı,” diye devam etti Luna, sesi hafifçe titreyerek. “Bazen sinirlendiğimde etraftaki mumlar aniden sönerdi, bazen korktuğumda eşyalar titrerdi. Yetimhanedeki rahibeler benden korkmaya başladı. Bana ‘lanetli’ dediler.”

Luna derin bir iç çekti, gözlerini masanın ahşap desenlerinde gezdirdi:

“On altı yaşıma geldiğimde artık orada kalmama izin vermediler. Bir gece eşyalarımı kapının önüne koyup yüzüme kapıyı kapattılar. Sokakta kaldığım ilk gece, çöplükte eski, kırık bir asa buldum. Sadece bir tahta parçasıydı belki ama ona tutundum. Kimse bana öğretmedi Kael. Kendi kendime denedim her şeyi. Bazen patlattım, bazen beceremedim ama o asa benim tek arkadaşım oldu.”

Kael sessizce Luna’yı dinledi. Kızın o aşırı neşeli, sürekli konuşan ve laf dinlemeyen yapısının arkasında aslında derin bir yalnızlık yattığını ilk kez bu kadar net anlıyordu.

“Demek bu yüzden mahzene geldiğinde hiç tereddüt etmedin,” dedi Kael alçak bir sesle.

Luna başını kaldırıp gülümsedi. Bu seferki gülüşü zoraki değil, sıcacıktı:
“Evet. Sen o masada tek başına kâğıtlara bakıp duruyordun. Kaşların çatıktı ama gözlerinde nefret yoktu. Sadece bir amaç vardı. Ve ben… Hayatımda ilk defa bir amaca tutunmak istedim Kael.”

Kael içeceğinden büyük bir yudum aldı. Boğazını yakan serinlik ona iyi gelmişti:
“Dünyayı değiştirmek kolay değil Luna. Yukarıdakiler... Onların kurduğu bu düzen herkesi ezip geçiyor. Senin ananı yetimhaneye mahkûm eden de benim anamı benden çalan da aynı sistem.”

“Biliyorum,” dedi Luna. Kaşığını masaya bıraktı. “Ama artık tek başımıza değiliz. Geyik var... O kılıç ustası, Razen var. Ve en önemlisi... Biz varız.”

Kael tabağındaki son eti de yedi. Sandalyesinde geriye yaslanıp Luna’ya baktı. Masanın ortasındaki mum ışığı ikisinin de yüzünü yarı aydınlatıyordu.

“Evet,” dedi Kael sesi yumuşayarak. “Artık iki kişi değiliz.”

Luna yüzünde kocaman bir tebessümle bardağını havaya kaldırdı:
“O zaman... Sokakta kalmış bir hırsız ile lanetli denilen bir büyücünün ortaklığına!”

Kael kendi bardağını Luna’nın bardağına hafifçe vurdu. Tok bir ahşap sesi yayıldı masaya:
“İşini düzgün yapan bir ekip olmamıza diyelim.”

İkisi de içeceklerini yudumlarken hanın içindeki gürültü devam ediyordu. Ama o küçük kuytu masada, iki farklı hayatın buruk hikâyesi birbirine tamamen kenetlenmişti.

Kael tabağını biraz kenara itip kollarını masaya dayadı. Yüzündeki o yumuşak ifade yerini aniden karanlık, keskin bir ciddiyete bıraktı. Mum ışığı gözlerinde tehlikeli bir parıltı yaratıyordu.

“Luna,” dedi sesi fısıltıdan hallice bir tonla. “İnsanlar neye inandıklarını bile bilmiyorlar. Gökyüzüne bakıp dua ediyorlar, krallar bile karar alırken onların adını anıyor. Herkes onları tanrı sanıyor.”

Luna bardağını elinde çevirmeyi bıraktı, Kael’in gözlerindeki ciddiyet onu anında pürüzsüz bir dikkat seviyesine çekmişti:

“Herkes öyle diyor Kael. Çocukluğumuzdan beri öğretilen bu değil mi?”

“Yalan,” dedi Kael, kelimeyi adeta tükürerek. “İnsanoğlu kendisinden güçlü, kavrayamadığı her şeye tanrı demeye meyillidir. Ama onlar tanrı falan değil Luna. Onlar sadece yukarıda yaşayan, biyolojisi ve teknolojisi bizden farklı olan bir Üst Sınıf.”

Luna’nın kaşları çatıldı, masaya biraz daha yaklaştı:
“Nasıl yani? Büyüleri, ölümsüz gibi yaşamaları… Krallıkları tek emirle yıkmaları?”

“Hepsi güçten ibaret,” dedi Kael elini masaya vurarak. “Senelerce bu mahzenlerde, eski kütüphane kalıntılarında, unutulmuş parşömenlerde bunu araştırdım. Yüzlerce yıl önce, o büyük Savaş Çağı’nda dünya bambaşkaydı. İnsanlar kendi aralarında kırılırken, gökyüzünün ötesinden geldiler. Kendilerini yaratıcı gibi sundular çünkü bu, kitleleri yönetmenin en kolay yoluydu.”

Kael derin bir nefes alıp arkasındaki ahşap duvara yaslandı:
“Savaşları sona erdirmelerinin nedeni barış sevgisi değildi; kölelerinin yok olmasını istemediler. Bize kırıntı kadar büyü gücü bıraktılar ki birbirimizi yiyelim ama asla onların boyuna ulaşamayalım. İnsanların nasıl doğduğunu, nasıl öldüğünü bilmediği şeylere biat etmesi kolaydır. Onlar da bu cehaleti kullandılar.”

Luna yutkundu. Sesindeki o her zamanki çocuksu neşe tamamen silinmişti:
“Peki senin planın ne Kael? Bunca şeyi öğrendin de ne yapacaksın?”

Kael masadaki küçük defterini çıkardı, parmağıyla kapağındaki o eski sembole bastırdı:
“Onları aşağı indireceğiz Luna. Tahtlarından. O sahte tanrı kılıfını yüzlerinden söküp atacağız. İnsanların kaderini yüzlerce yıl sonra ilk defa yine insanlara vereceğiz. Bunun için loncalar, çeteler, gölgeler yetmez. Düzenli bir isyan, güçlü bir grup ve en önemlisi Yukarıdakiler’in sırlarını çözen bir akıl lazım.”

Luna bir süre Kael’in kararlı yüzüne baktı. Odadaki gürültü sanki bir anlığına tamamen çekilmiş, geriye sadece Kael’in kurduğu o devasa hayalin ağırlığı kalmıştı.

Luna elindeki asayı masanın üstüne, Kael’in defterinin hemen yanına koydu. Yüzünde ilk defa çocukça olmayan, son derece olgun ve sarsılmaz bir ifade belirdi:

“Ben varım Kael.”

Kael şaşkınlıkla ona baktı:
“Luna, bu sıradan bir lonca görevi değil. Şakası yok. Doğrudan dünyayı yöneten güce savaş açıyoruz. Sonu ölüm olabilir.”

Luna hafifçe gülümsedi, gözlerinin içi parladı:
“Ben o yetimhanenin kapısının önüne konulduğumda zaten ölmüştüm Kael. Sen beni o mahzene aldın, bana bir amaç verdin. Eğer bu sahte tanrıların düzenini yıkacaksak… Asam da hayatım da bu uğurda seninle. Sonuna kadar.”

Kael kızın gözlerindeki o sarsılmaz inancı gördü. Göğsünde uzun zamandır hissetmediği bir sıcaklık yayıldı.

“Tamam,” dedi Kael başıyla onaylayarak. “O zaman ilk hedefimiz gruptaki herkesi bu fikre hazırlamak. Geyik, Razen… Hepsinin bir sebebi olacak bu savaşa girmek için. Ama çekirdek biziz.”

Luna bardağını kaldırdı, bu sefer sesi çok daha gür ve kararlıydı:
“Gökyüzünü devirecek olan ekibe!”

Kael bardağını onunkiyle sertçe tokuşturdu:
“Gökyüzünü devirecek olan ekibe.”
Handan çıktıklarında gecenin serin, durgun havası yüzlerine çarptı. Şehrin sokakları boşalmış, sadece birkaç nöbetçinin meşale ışığı taş duvarlara vuruyordu. İkisi de tek kelime etmeden, yan yana yürüdüler. İçlerinde büyük bir sırrı paylaşmanın getirdiği o garip ama huzurlu ağırlık vardı. Kalacakları küçük evin kapısını açıp içeri girdiklerinde, günün yorgunluğu üzerlerine çöktü.

Sabahın ilk ışıkları ahşap pencereden içeri süzüldüğünde Kael çoktan uyanmıştı. Masanın üzerindeki son bozuk paraları sayıyordu. Bakır ve gümüşleri gruplara ayırdı, ardından derin bir iç çekti.

Luna gözlerini ovuşturarak odasından çıktı:
“Günaydın… Yine o paralara bakıp kaşlarını çatıyorsun.”

Kael başını kaldırdı:
“Çünkü paramız neredeyse bitti. Zırhlar, iksirler derken kasanın dibini gördük. Sorsam kızarsın ama… Luna, senin hiç yemek yapma becerin var mı? Dışarıda yemek yemekten battık.”

Luna duraksadı. Yüzünde mahcup ama bir o kadar da pişkin bir ifade belirdi:
“Yani… Malzemeleri yakma konusunda uzmanım diyebiliriz. Büyü yaparken fırın patlatmışlığım var, sayılır mı?”

Kael elini alnına koydu:
“Tamam, anlaşıldı. Yine loncanın ucuz çorbasına talim edeceğiz.”

…

Loncaya vardıklarında içerisi her zamanki gibi kalabalıktı. Uğultunun ve yoğun içki kokusunun arasından geçip her zamanki tenha köşeye yöneldiler. Geyik maskeli savaşçı oradaydı. Köşedeki ahşap masada tek başına oturmuş, elindeki küçük bir bileği taşıyla kılıcının keskinliğini kontrol ediyordu.

Kael ve Luna masaya yaklaşıp karşısına oturdular.

Luna hemen söze girdi:
“Erkencisin bakıyorum. Yine gün sökmeden mi geldin?”

Savaşçı kafasını kaldırmadı, sadece bileği taşını kılıcın üzerinde gezdirmeye devam etti:
“Uyumam gerekmiyordu.”

Kael masaya kollarını dayadı. Bakışlarını doğrudan o geyik kafatası maskesinin siyah göz çukurlarına dikti. Aklında dün geceden beri kurcalayan o soru vardı:
“Geyik. Sana bir şey soracağım. O gece o atölyede de söyledin… Kemikkıranlar’a karşı neden bu kadar dolusun? Sadece sıradan bir çete değil senin için, farkındayım.”

Savaşçının bileği taşını tutan eli aniden durdu. Yavaşça başını kaldırdı, sesi nefretle doluydu:
“Kemikkıranlar dediğiniz o isim… Gerçekte ne biliyor musunuz? Onlar, Yukarıdakiler’in ta kendisi. Gizlenmek için arkasına saklandıkları ucuz bir maske.”

Luna şaşkınlıkla öne eğildi:
“Nasıl yani? Kemikkıranlar bir alt şehir çetesi değil mi?”

“Değil,” dedi savaşçı, sesi buz gibi bir öfkeyle titreyerek. “Eskiden benim halkım dağların derinliklerindeki mağaralarda kendi hâlinde yaşardı. Yukarıdakiler bizim bölgemize geldiler. Bizi ezmek, topraklarımıza çökmek istediler. Biz direndiğimizde ise bize ‘barbar’ deyip koca bir koloninin kemiklerini kırarak bizi katlettiler.”

Savaşçı ellerini masanın üzerinde kenetledi. Sargılı parmakları sıkılaşmıştı:
“Bize yaptıkları o vahşetle alay etmek, kendilerini gizleyip alt şehirde paravan bir güç kurmak için kendilerine bu ismi verdiler: *Kemikkıranlar*. Kendilerini tanrı gibi gösteren o soysuzlar, alt şehirde bu iğrenç isimle krallık kuruyor. Benim halkımın kanı üzerine kurulmuş bir isim bu.”

Kael ve Luna birbirine baktı. Kael handa yaptığı konuşmayı hatırladı. Masaya doğru biraz daha eğildi, sesi son derece kararlıydı:
“Yani senin savaşın sadece şehirdeki üç beş haydutla değil. Doğrudan o sahte tanrılarla.”

Geyik maskeli savaşçı Kael’in gözlerinin içine baktı:
“O tahtta oturanların hepsi dize gelene kadar… Benim savaşım bitmeyecek.”

Luna derin bir nefes aldı. Masanın üzerindeki elini sıkıca yumruk yaptı:
“O zaman doğru yerdesin Geyik. Çünkü bu masadakilerin de Yukarıdakiler’le kapatılmamış dev bir hesabı var.”

Geyik’in sözleri masadaki havayı tamamen değiştirmişti. Kael derin bir nefes alıp arkasına yaslandı:
“O zaman daha hızlı güçlenmemiz lazım. Sadece antrenman yetmez, gerçek dövüş temposunu yakalamalıyız.”

Luna heyecanla atıldı:
“Alt şehirde iki gün sonra dev bir dövüş turnuvası düzenlenecekmiş! Boks ve kılıç müsabakaları var. Kazananlara hem yüklü bir ödül hem de sağlam bir itibar veriyorlar.”

Geyik hafifçe başını eğdi:
“Benim için fark etmez. Kılıçlarım hazır.”

Kael masaya kollarını dayadı:
“Güzel. Önce gidip kaydımızı yaptıralım, sonra durumu değerlendiririz.”

…

Üçlü, loncadan çıkıp doğrudan alt şehrin kasvetli ve gürültülü arena bölgesine geçti. Meydanın ortasındaki kayıt çadırının önünde uzun bir kuyruk vardı. Sıraları geldiğinde, masadaki görevli adam yüzünü bile kaldırmadan sordu:
“İsimler ve katılım türü?”

Kael iki altın madenini masaya bıraktı:
“Boks ve kılıç müsabakaları için üç kişi. Gölge Loncası’ndan.”

Görevli paraları kasaya atıp kâğıtları imzaladı ve üçlüye geçiş mühürlerini uzattı:
“İki gün sonra şafak vaktinde arenada olun. Geç kalırsanız elenirsiniz.”

Kaydı tamamlamanın rahatlığıyla günü bitiren ekip, iyice dinlenmek üzere kendi yerlerine çekildi.

…

Ertesi gün sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Kael, Luna ve Geyik yeniden Gölge Loncası’nın ana binasında buluştular. İçerideki hareketlilik her zamankinden fazlaydı. Tam ana salona doğru ilerleyeceklerken, lonca sahibi tezgâhın arkasından belirdi ve eliyle onları çağırdı:
“Kael, Luna… Savaşçı dostunuzu da alın. Sizinle özel bir görüşme yapacak biri var.”

Lonca sahibi onları binanın üst katındaki ağır ahşap kapılı, özel bir mülakat odasına götürdü. İçerisi deri kaplı koltuklar, devasa kütüphaneler ve hafif bir lavanta kokusuyla doluydu. Masanın arkasında, şık ve düzgün kesimli lonca üniformasıyla duran genç bir kadın vardı.

Aruze, loncanın İnsan Kaynakları ve Görev Dağılım Uzmanı’ydı. Ciddi duruşu, keskin bakışları vardı; ama aynı zamanda gözlerindeki o meraklı ışık ve yüzündeki sevimli tebessüm ona çok farklı bir hava katıyordu.

Aruze elindeki parşömenleri masaya koyup masum ama dikkatli bir gülümsemeyle konuştu:
“Hoş geldiniz. Ben Aruze. Gölge Loncası’nın yeni üyeleri değerlendirme birimindeyim. Dosyalarınız önümde… Bir kırmızı saçlı stratejist, bir acemi büyücü ve geyik maskeli bir kılıç ustası. Sıradışı bir üçlü.”

Luna hemen lafa atıldı:
“Aslında dört kişiyiz ama diğeri üstsüz gezmeyi seviyor!”

Aruze hafifçe kıkırdadı, ardından gözlerini üçlü üzerinde gezdirdi:
“Harika. Peki, bu ekibin hikâyesi ne? Nasıl bir araya geldiniz? Gerçekten çok merak ediyorum.”

Kael araya girerek anlatmaya başladı. Yukarıdakiler'le ilgili olan asıl amaçlarını ve büyük planlarını gizli tutarak masum bir hikaye kurguladı:
"Luna ile sokaklarda, eski bir mahzenin dumanları arasında karşılaştık. O tek başına ayakta kalmaya çalışan ama potansiyeli olan bir büyücüydü. Geyik ile ise tamamen tesadüf… Kemikkıranlar'ın depolarından birinde yollarımız kesişti. İki taraf da aynı düşmanın peşindeydi ve birbirimizin arkasını kolladık."

Luna da araya girip atölyedeki patlamayı ve Geyik'in pencereden pat diye dalışını abartarak anlatmaya başladı. Aruze, Luna'nın heyecanlı anlatımını dinlerken adeta büyülenmişti. Elini çenesine koymuş, gözlerini kocaman açarak dinliyordu.

Aruze neşeyle gülümsedi:
"İnanılmaz! Hikâyeniz tıpkı eski masallardaki gibi… Bu enerjinizi ve uyumunuzu çok sevdim."

Ardından Aruze ses tonunu bir anda ciddileştirip masaya doğru eğildi:
"Dün turnuvaya kayıt yaptırdığınızı duydum. Yarınki büyük müsabakadan önce kendinizi sınamanız ve yeteneklerinizi pekiştirmeniz için harika bir 'acemi görevi' var elimde."

Kael kaşlarını kaldırdı:
"Nasıl bir görev?"

Aruze çekmeceden mühürlü bir kâğıt çıkardı:
"Şehrin alt kanalizasyon sınırında, tüccarların mallarını otlatmaya çalışan garip bir yaratık yuvası tespit edildi. Tehlike seviyesi yüksek değil ama acemilerin takım uyumunu geliştirmesi için birebir. Üstelik ödülü de lonca standartlarına göre oldukça cömert."

Geyik alçak sesle konuştu:
"Isınmak için fena sayılmaz."

Luna asasını havada döndürdü:
"Kabul ediyoruz! Turnuvadan önce biraz yaratık patlatmak iyi gelir."

Kael de başıyla onayladı:
"Pekala, görevi alıyoruz Aruze."

Aruze sevimli bir şekilde gülümsedi ve parşömeni Kael'e uzattı:
"Harika! Detaylar kâğıtta yazıyor. Görev dönüşü raporunuzu kişisel olarak bana vereceksiniz, anlaştık mı?"

Görüşme bittikten sonra ekip odadan ayrıldı. Loncanın kapısında durduklarında akşam yaklaşıyordu.

Kael arkadaşlarına baktı:
"Görev alanına gitmeden önce herkes hazırlığını tamamlasın. Isınma turumuz başlıyor."

Geyik sessizce başını sallayıp ara sokaklara doğru gözden kayboldu. Luna ve Kael de turnuva öncesi bu ısınma görevine hazırlanmak üzere kendi mekânlarına doğru dağıldılar.

3. Bölüm: Acemi Görevi

Kanalizasyonun demir ızgaralı ağır kapağı gıcırdayarak açıldığında içeriye keskin, rutubetli ve ağır bir koku yayıldı.

Luna burnunu hemen yakasıyla kapattı:
“Öğğ… Aruze bu görevin ‘hafif kokulu’ olduğunu söylememişti.”

Kael cebinden çıkardığı meşaleyi çakmaktaşıyla tutuşturdu. Mavi-sarı alev duvarlardaki yosun tutmuş taşları aydınlattı:
“Alt şehirde temiz yer beklemiyordun herhalde. Dikkatli olun, basacağınız yerler kaygan.”

Geyik en arkadan geliyordu. Kılıçlarının kınları kalçasına hafifçe vuruyor, geyik kafatası maskesinin arkasından derin nefes alıp verişleri duyuluyordu:
“Koku sorun değil. Sessizlik fazla.”

Patikaya benzeyen dar taş yolda yürümeye başladılar. Yan taraflarından simsiyah bir su birikintisi ağır ağır akıyordu. İlk on dakika her şey yolunda gitti. Birkaç büyük lağım faresi dışında etrafta canlı belirtisi yoktu.

Luna asasının ucunu hafifçe parlatıp etrafı süzdü:

“Acaba yaratıklar bizden korkup kaçtı mı? Bak Kael, zırhım bile korkutucu duruyor bence.”

Kael duraksadı. Meşaleyi yere doğru tuttu:
“Sesini kes Luna. Şuraya bak.”

Yerde, çamurun üzerinde kocaman, üç tırnaklı izler vardı. Ve izler doğrudan tepelerindeki karanlık tavan boşluğuna doğru gidiyordu.

Tam o anda, tavanın tıkırtıları artmaya başladı.

“Yukarıda!” diye bağırdı Geyik.

Tavandan aşağıya sırayla üç tane devasa, kabuklu yaratık düştü. İnsan boyundaydılar, ön ayakları jilet gibi keskin kıskaçlardan oluşuyordu ve gözleri zifiri karanlıkta kırmızı kırmızı parıldıyordu.

Luna refleksle geriledi:
“Bunlar böcek değil, bildiğin canavar!”

Kael bıçağını çekti:
“Luna, arkada kal! Geyik, sol taraf sende!”

Geyik bir an bile tereddüt etmeden öne fırladı. Çift kılıcını savurduğunda çıkan metal sesi kanalizasyonda yankılandı. İlk yaratığın kıskacını tek hamlede kesti. Yaratık acı bir tiz çığlık atarak geriledi.

Kael ise duman bombasını yere fırlattı. Yoğun gri duman ortalığı kaplarken yaratıklardan birinin gözünü kör edip arkasına süzüldü ve kabuğunun zayıf noktasına sapladı.

“İşe yarıyor!” diye bağırdı Luna, arkadan küçük bir ateş topu fırlatarak. Ateş topu dumanın içinden geçip yaratığın kabuğuna çarptı ama sadece hafif bir iz bıraktı.

“Kabukları çok kalın!” dedi Kael nefes nefese. “Luna, daha güçlü bir şey lazım!”

“Denedim ama olmuyor işte!”

Tam o sırada, tavanın derinliklerinden gelen devasa bir gürültü duvarları titretti. Tavan bir anda çatırdamaya başladı. İkinci bir yaratık grubu değil, devasa ana yaratık—kabuğu neredeyse taş kadar sert olan üç metre boyunda bir kraliçe yaratık—doğrudan Kael ve Geyik’in ortasına düştü!

Darbe o kadar sertti ki Kael duvara çarparak yere yuvarlandı. Meşale suya düşüp söktü, ortalık zifiri karanlığa büründü. Tek aydınlatma Luna’nın asasının zayıf ışığıydı.

Geyik yaratığın dev kıskaçlarını kılıçlarıyla engellemeye çalıştı ama yaratığın gücü onu geriye doğru sürüklüyordu. Taş zemin ayağının altından kayıyordu.

Luna panikledi:

“Kael! Kael kalk!”

Kael doğrulmaya çalıştı ama kaburgasındaki acıyla inledi:
“Lanet olsun… Tuzağa düştük.”

Kraliçe yaratık kıskaçlarını havaya kaldırdı. Doğrudan Kael’in üzerine inmek üzereydi. Geyik yetişemeyecek kadar uzaktaydı, Luna’nın büyüsü ise bu kalın kabuğu delmeye yetmezdi.

Tam o kritik anda—

ÇAAAAT!

Tavan büyük bir gürültüyle yarıldı. Taş parçaları ve toz bulutu aşağı yağdı. Kanalizasyonun tepesinden aşağıya doğru mavi bir şimşek gibi süzülen bir siluet belirdi.

Kavisli bir kılıcın kınından çıkış sesi ortalığı kapladı.

Kraliçe yaratığın havada duran devasa kıskacı, tek bir keskin hava dalgasıyla gövdesinden ayrılıp pat diye çamura düştü. Yaratık kulakları sağır eden bir çığlık attı.

Toz bulutu dağıldığında, yaratığın sırtında duran kişiyi gördüler.

Üstü çıplak, sarıklı, belinde kavisli kılıcıyla… Razen Takayukinobu.

Razen kılıcını tek bir dairesel hareketle sallayıp üzerindeki yeşil yaratık kanını yere silkti. Gözlerinde en ufak bir panik veya yorgunluk yoktu. Sesi sakin ama derin yankılandı:
“Yerin altından gelen bu gürültüyü iki sokak öteden duydum. Dengeniz hâlâ çok kötü.”

Luna ağzı açık bir şekilde bakakaldı:
“Razen?! Sen… Tavanı kırıp mı geldin?!”

Kael duvara tutunarak ayağa kalktı. Şaşkınlığını gizlemeye çalışarak konuştu:
“Tam zamanında geldin usta.”

Yaratık kraliçe tek kıskacıyla böğürerek Razen’a doğru savruldu. Razen kılıcının kabzasını hafifçe çevirdi. Adımları o kadar hafifti ki sanki çamurlu suda değil, havada yürüyordu. Yaratığın hamlesinden sıyrıldı, kılıcını tek bir çizgi halinde savurdu.

HIZZZ!

Kraliçe yaratığın devasa başı gövdesinden ayrılıp yere yuvarlandı. Dev beden pat diye çamura yığıldı.

Geyik kılıçlarını indirip Razen’e baktı. İki kılıç ustası birbirinin gözlerinin içine baktı; aralarında sessiz, karşılıklı bir saygı anı yaşandı.

Geyik alçak sesle:
“Temiz hamle.”

Razen başıyla hafifçe onayladı:
“Senin de reflekslerin fena değil.”

Luna hemen Razen’in yanına koştu:
“İnanılmazsın! Ama buraya nasıl girdin öyle? Tavanı yıktın resmen!”

Razen kılıcını kınına soktu. Metalin tok sesi tünelde yankılandı:
“Yukarıdaki sokakta bir havalandırma boşluğu vardı. Zayıf noktayı bulup vurdum.”

Kael cebindeki son duman bombasını beline astı ve etrafa baktı. Tünelin derinliklerinden hâlâ küçük yaratıkların hırıltıları ve ayak sesleri geliyordu.

Kael doğrularak kılıcını yeniden eline aldı:
“İşimiz henüz bitmedi. Görev tünelin sonundaki yuvayı tamamen temizlemeyi kapsıyor. Razen… Hazır buraya kadar gelmişken bize eşlik edecek misin?”

Razen etraftaki karanlık tünellere göz gezdirdi. Ardından Kael’e döndü:
“Yukarı çıkmak için yeniden tavanı yıkmak istemiyorum. Zaten bu yaratıkların kökünü kazımak gerekiyordu. Önden ben gidiyorum.”

Luna asasını havaya kaldırıp ışığını güçlendirdi, yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi:
“İşte şimdi bu görev eğlenceli olmaya başladı!”

Dördü yan yana gelerek, tünelin derinliklerindeki yaratık yuvasına doğru karanlık suyun içinde yürümeye devam ettiler.

Tünelin derinliklerindeki son yaratık da Razen’ın kılıç hamlesiyle yere serildiğinde ortalığı ağır bir sessizlik kapladı.

Luna bir taşın üzerine çöktü, nefes nefeseydi:
“Bitti galiba…”

Geyik kılıçlarını kınına sokarken Razen’a baktı:
“Hiç boşa hamle yapmıyorsun.”

Razen kılıcını temizledi:
“Boşa güç harcamak zaman kaybı.”

Kael yerdeki yaratık kraliçesinin tırnağını kesip çantasına attı:
“Güzel. Çıkıyoruz.”

…

Kanalizasyonun ağır kokusunu geride bırakıp tekrar alt şehrin sokaklarına çıktıklarında akşam serinliği yüzlerine çarptı. Doğrudan Gölge Loncası’na geçtiler.

Üst kata çıkıp Aruze’nin odasına girdiler.

Aruze dördünü görünce kaşlarını kaldırdı:
“Geldiniz demek. Koku buraya kadar ulaştı.”

Luna öne çıktı:
“Görev tamam! Bir de yolda bu kılıç ustasını bulduk.”

Kael yaratık tırnağını masaya bıraktı. Aruze kanıta bakıp onay kâğıdını imzaladı ve kese dolusu altını Kael’e uzattı:
“Temiz iş. Tebrik ederim.”

Aruze gözlerini Razen’e çevirdi:
“Peki ya sen? Ekibin resmi üyesi mi olacaksın?”

Razen kılıcının kabzasına dokundu, sesi son derece mesafeliydi:
“Hayır. Bu sadece gerekli bir yardımdı. Yoluma devam edeceğim.”

Razen başka tek bir kelime etmeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Luna arkasından bakakaldı:
“Yine gitti adam…”

Kael parayı cebine koydu:
“Siz aşağıya inin, ben rapora birkaç detay ekleyip geliyorum.”

Luna ve Geyik odadan çıkıp merdivenlere yöneldi. Kael ise koridorun sonundaki kayıt masasına doğru sakince yürüdü. Köşeden gizlice baktığında, Razen’ın tezgâhtaki görevliye sessizce bir form uzattığını gördü. Görevli kâğıdı mühürleyip çekmeceye attı.

Razen loncaya gizlice bireysel kayıt başvurusunda bulunuyordu.

Kael renk vermedi. Dudaklarında hafif bir tebessümle geriye çekilip merdivenlerden aşağı indi.

Aşağıda Luna ve Geyik onu bekliyordu.

Luna Kael’i görünce hemen lafa girdi:
“Eee, ne yapıyoruz şimdi? Görev bitti.”

Kael cebindeki turnuva mühürlerini çıkardı:
“Asıl iş şimdi başlıyor. İki gün sonra turnuva var.”

Geyik maskesini hafifçe düzeltti:
“Boks ve kılıç müsabakaları.”

Luna sırttı, heyecanla ellerini birbirine vurdu:
“Hazırım ben. O arenayı birbirine katacağız!”

Kael mühürleri tekrar cebine koydu:
“İki günümüz var. Herkes dinlensin ve gücünü toplasın.”

…

Büyük Turnuva Günü

Devasa arena, sabahın erken saatlerinden itibaren binlerce kişinin tezahüratları ve gürültüsüyle sarsılıyordu. Taş tribünler tıklım tıklımdı; tüccarlar, lonca üyeleri ve alt şehrin tehlikeli tipleri çamurlu sahanın etrafını doldurmuştu. Sahanın çevresi yüksek demir parmaklıklar ve büyülü koruma bariyerleriyle çevriliydi.

Soyunma odaları koridorun derinliklerindeydi. Kasvetli, meşale ışığıyla aydınlatılan geniş taş odada yarışmacılar sıradaydı. Kimse kimseyle konuşmuyordu. Herkes kendi kılıcını bileyliyor, sargılarını sıkılaştırıyordu. Bizim ekip de bu odadaydı ama kurallar netti: Grup katılımı yoktu, 16 dövüşçünün tamamı tek başına, kendi adına arenaya çıkacaktı.

Luna bir köşede durmuş, kaygıyla tırnaklarını yiyordu:
“Herkes dev gibi… Kael, emin misin bu turnuvanın doğru fikir olduğuna?”

Kael sırtını duvara yaslamış, sakin görünmeye çalışıyordu:
“Turnuva eşleşmeleri kura ile yapıldı. Birbirimizle eşleşene kadar herkes kendi başının çaresine bakacak.”

Geyik köşede kılıçlarını kınına sokmuş, sessizce duvarı izliyordu. Razen ise oda koridorunun uzak bir kenarında tek başına duruyor, sarığını düzeltiyordu. İkisi de henüz bir ekibin parçası gibi davranmıyordu.

Meydanın ortasındaki yüksek kulede bekleyen spiker, büyülü küreye bağladığı sesiyle tüm arenayı çınlattı:

“Bayanlar ve baylar! Alt Şehir Şampiyonası başlıyor! Toplam sekiz eşleşme, on altı gözü pek dövüşçü! İlk tur müsabakaları için sahanın kapıları açılıyor!”

…

1. Maç: Vorak (Demir Yumruk Loncasi) vs. Zephyra (Kuzey Klanları)

Spiker coşkuyla bağırdı:
“İlk eşleşme! Sol kapıdan, Demir Yumruk Loncası’ndan gelen, güney madenlerinin yarması, devasa ork balta ustası… **Vorak**! Ve sağ kapıdan, Kuzey Klanları’ndan gelen, gölge gibi hızlı, yalnız bir suikastçı… **Zephyra**!”

1. Tur
Vorak elindeki devasa çift taraflı baltayı yere vurarak yeri sarstı. Seyirciler tezahüratla patladı. Hakimin işaretiyle Vorak doğrudan öne fırladı, balta havada korkunç bir ısırık gibi savruldu. Zephyra tek bir sıçrayışla baltanın üzerinden geçti, havada iki kavisli hançerini çekip Vorak’ın omzuna derin iki çizik attı. Ork böğürerek geriledi ama hırsla dönüp savruldu.

Zephyra adımlarını hafif tutarak dev adama yaklaşmadı, sürekli etrafında dönüp açık aradı. İlk turun galibi, seri darbeleri ve ilk kanı alan **Zephyra** oldu.

2. Tur
İkinci tur başlar başlamaz Vorak strateji değiştirdi. Bu kez hızlanmak yerine alanını daralttı. Zephyra üzerine sıçradığı an Vorak baltayı bir kenara fırlatıp devasa zırhlı eliyle kadının bileğini havada yakaladı. Zephyra'yı sertçe taş zemine çarptı. Yer çatırdadı. Zephyra doğrulmaya çalışsa da Vorak'ın ağır balyoz gibi inen yumruğu kadının bilincini kapattı.

Spiker bağırdı:
"İnanılmaz bir dönüş! İlk maçın galibi, iki turda rakibini nakavt eden… **Vorak**!"

…

2. Maç: Geyik vs. Balthazar (Kızıl Kılıçlar Loncasi)

Soyunma odasındaki kapı gıcırdadı. Görevli içeri bakıp bağırdı:
"İkinci maç! Geyik ve Balthazar!"

Spiker mikrofonunu ayarlarken sesinde şaşkın bir ton vardı:
"Öhöm… İkinci eşleşme! Kızıl Kılıçlar Loncası'ndan, Batı Düzlükleri'nin yenilmez şövalyesi, ağır zırh ustası… **Balthazar**! Ve karşısında… Şey… İsim kâğıdında sadece bu yazıyor… Yüzünde geyik kafatası olan bir adam… **Geyik**? Bu gerçekten bir isim mi?"

Tribünlerde kahkahalar yükseldi. Balthazar tam teçhizatlı kalkanı ve dev kılıcıyla arenaya girdi. Geyik ise yavaş, soğukkanlı adımlarla sahanın ortasına yürüdü.

1. Tur
Balthazar devasa kalkanını öne sürerek hücuma kalktı:
"O maskeyi suratından söküp atacağım ucube!"

Balthazar'ın kılıcı havayı yardı. Geyik adını bile bozmadı; sadece başını yana eğdi. Çift kılıcını kınından bile çıkarmadı. Balthazar'ın kalkan hamlesi üzerine geldiğinde Geyik adamın kalkanının üzerinden zıplayıp arkasına süzüldü. Kılıç kınını Balthazar'ın zırhının eklem yerine sertçe geçirdi. Balthazar dizlerinin üstüne çöktü. Geyik kınla ensesine bir darbe daha indirdi ve Balthazar yüzüstü kapaklandı.

Spiker donakaldı:
"Ne?! Kılıçlarını çekmedi bile! İlk turun kazananı… Geyik!"

2. Tur
Balthazar öfkeyle ayağa kalktı, kalkanını bir kenara fırlattı:
"Seni geberteceğim!"

Kılıcını iki eliyle kavrayıp delice bir kasırga gibi saldırdı. Geyik bu kez kılıçlarını çekti. Mavi kavisli çelikler ışıkta parıldadı. Balthazar'ın her ağır darbesi Geyik'in kılıçlarına çarptığında kıvılcımlar saçılıyordu. Ama Geyik tek bir adım bile gerilemedi. Üçüncü darbede Balthazar'ın

kılıcını iki kılıcıyla çaprazlama yakaladı, çevirdi ve adamın kılıcını elinden fırlattı. Ardından kılıcının düz tarafıyla Balthazar'ın göğüs zırhına vurarak onu bariyerlere kadar uçurdu.

Spiker ayağa fırladı:
"Tek bir çizik bile almadan! İkinci maçın galibi… **Geyik**!"

…

3. Maç: Jax (Gölge Loncası) vs. Thorne (Saray Muhafızı Kaçağı)

Soyunma odasında Luna derin bir nefes aldı:
"Geyik harikaydı…"

Kael gözlerini kapıdan ayırmıyordu:
"Diğer maçlar daha sert olacak."

Spiker yeniden kükredi:
"Üçüncü müsabaka! Bizim alt şehrin Gölge Loncası'ndan gelen, zincirli bıçak ustası… **Jax**! Ve karşısında, Doğu Şehirleri'nden sürgün edilmiş, eski bir Saray Muhafızı olan kargı ustası… **Thorne**!"

1. Tur
Thorne uzun kargısını iki eliyle çevirerek öne fırladı. Menzil avantajı tamamen Thorne'daydı. Jax zincirli bıçaklarını savurarak kargıyı sarmalamaya çalıştı ama Thorne çok tecrübeliydi. Kargının arkasıyla Jax'ın çenesine sert bir darbe indirdi. Jax geriye doğru sendeledi, Thorne kargının sivri ucunu Jax'ın omzuna saplayıp ilk turu bitirdi.

2. Tur
İkinci turda Jax yaralı omzuna rağmen daha agresif başladı. Zincirlerini zemin boyunca savurup kum bulutu kaldırdı. Thorne'un görüşü kapandığı an Jax dumanın içinden fırladı, zinciri Thorne'un bacaklarına doladı ve adama sertçe asıldı. Thorne yere kapaklandı. Jax adamın üzerine atlayıp bıçağının küt tarafıyla Thorne'un kaskına vurarak adamı bayılttı.

Spiker çığlık attı:
"Geri dönüş! Üçüncü maçın galibi, Gölge Loncası'ndan… **Jax**!"

…

İlk üç maç tamamlanmış, arenadaki atmosfer iyice kızışmıştı. Soyunma odasındaki dövüşçüler sıranın kendilerine geleceği anı beklerken Kael, Luna ve Razen bir sonraki eşleşmeler için gardlarını almaya başlamışlardı.

4. Maç: Luna vs. Garrok (Yaban Topraklar Avcısı)

Spiker coşkulu sesiyle arenasının ortasını inletmeye devam etti:
"Bayanlar ve baylar! Tribünleri ısıtmaya devam ediyoruz! Sıradaki eşleşme! Sol kapıdan, Yaban Topraklar'dan gelen, devasa gürzlü ve zırhlı avcı… **Garrok**! Ve sağ kapıdan, Gölge Loncası adına dövüşen, genç ama iddialı bir büyücü… **Luna**!"

Luna ağır adımlarla sahaya çıktığında tribünlerden alaycı ıslıklar ve kahkahalar yükseldi. Dev gibi Garrok'un yanında son derece zayıf ve ufak tefek kalıyordu.

1. Tur
Garrok elindeki devasa çivili gürzü sallayarak ileri atıldı. Luna panikle geriye kaçmaya çalıştı ama kum zemin ayağını kaydırdı. Garrok gürzü sertçe yere indirdi; taşlar havada uçuştu. Luna asasını kaldırıp küçük bir koruma kalkanı oluşturdu ama Garrok'un tek bir gürz darbesi kalkanı tuzla buz etti. Darbenin basıncı Luna'yı bariyerlere fırlattı. Luna sırtını sertçe duvara vurup yere kapaklandı.

Spiker bağırdı:
"Ezici bir güç farkı! İlk turun galibi, kaba kuvvetiyle… **Garrok**!"

2. Tur
Luna üstünü başını silkeleyerek güçlükle ayağa kalktı. Soyunma odasından kendisini izleyen Kael'in göz teması ona cesaret verdi. Luna derin bir nefes aldı. Garrok böğürerek tekrar üzerine koştu.

Bu kez Luna kaçmadı. Asasını zemine sertçe vurdu:
"Aruze'nin görevinde fırın patlatmışlığım var demiştim!"

Asasından çıkan mavi büyü enerjisi doğrudan Garrok'un ayaklarının altındaki kum zemine odaklandı. Zemindeki nem ve büyü reaksiyona girdi; Garrok'un bastığı taşlar aniden patlayarak küçük bir patlamaya yol açtı. Garrok dengesini kaybedip geriye büküldü. Luna vakit kaybetmeden asasını çevirdi ve yoğunlaştırılmış bir rüzgâr patlamasını doğrudan adamın yüzüne yolladı. Garrok devasa bedenine rağmen sırtüstü yere serildi ve bilincini kaybetti.

Spiker yerinden fırladı:
"Şok edici bir zekâ hamlesi! Büyücü kız mucizevi bir dönüşle maçı alıyor! Galip… **Luna**!"

…

5. Maç: Kael vs. Malakor (Karanlık Tarikat Şövalyesi)

Soyunma odasında Kael derin bir nefes alıp omuzlarını esnetti. Belindeki duman bombalarını ve kısa kılıcını kontrol etti.

Spiker mikrofona bağırdı:
"Beşinci karşılaşma! Doğu sınırından gelen, zehirli bıçakları ve kara zırhıyla bilinen karanlık şövalye… **Malakor**! Ve karşısında, Gölge Loncası'nın stratejisti… **Kael**!"

1. Tur
Malakor hızlı bir şekilde zehirli kısa kılıçlarını fırlatarak saldırıya geçti. Kael hamleleri kıl payı savuşturdu ama Malakor'un hızı beklenmedik derecede yüksekti. Malakor, Kael'in gardını düşürdüğü an göğüs zırhına sert bir tekme attı. Kael geriye doğru savruldu. Malakor fırsatı

kaçırmayıp Kael'in koluna hafif bir çizik attı. Zehir hemen etkisini gösterdi ve Kael'in sol kolu uyuşmaya başladı. İlk turun galibi… **Malakor**!

2. Tur
Kael sol kolunu hissetmekte zorlanıyordu ama sakinliğini korudu. Beyninde dövüşü tarttı. Malakor tekrar hamle yaptığında Kael kılıcıyla hamleyi karşılamak yerine cebindeki sis bombasını yere bıraktı. Yoğun bir duman alanı kapladı. Malakor dumanın içinde körlemesine kılıç salladı. Kael, adamın zırhının çıkardığı sesleri dinleyerek arkasına süzüldü. Sağ sağlam koluyla kılıcının kabzasını Malakor'un boyun boşluğuna sertçe geçirdi, ardından adamı yere çelmeleyip boğazına kılıcını dayadı.

Spiker avazı çıktığı kadar bağırdı:
"Soğukkanlı bir zafer! İkinci turun kazananı ve maçı alan… **Kael**!"

…

6. Maç: Razen vs. Igneous (Ateş Krallığı Maceracısı)

Altıncı maç duyurulduğunda arena neredeyse yıkılacaktı. Karşı taraftan devasa ateş büyüsü kılıcına tutuşmuş bir savaşçı çıkıyordu.

Spiker gururla duyurdu:
"Altıncı eşleşme! Güney Sırtları'ndan gelen, kılıcını alevlerle kaplayan usta dövüşçü… **Igneous**! Ve karşısında… Yalnız kılıç ustası… **Razen**!"

1. Tur
Igneous kılıcını havaya kaldırdı, çelik bir anda alev aldı. Sahanın ortasına doğru devasa bir ateş dalgası fırlattı. Razen yerinden bile kıpırdamadı. Ateş dalgası tam üzerine geldiğinde kavisli kılıcını kınından yarım santim çıkardı. Çıkan rüzgâr baskısı ateşi ortadan ikiye böldü. Razen tek bir adımla Igneous'un yanından geçti. Igneous ne olduğunu anlamadan arkasında Razen'ı gördü; zırhının göğüs kısmı çizilmişti bile.

Spiker şaşkınlıkla kekeledi:
"Tek bir hareket… İlk turun galibi… **Razen**!"

2. Tur
Igneous öfkeyle alevlerini maksimuma çıkardı, tüm gücüyle Razen'a fırladı. Razen bu kez kılıcını tamamen çekti. Mavi bir parıltı kılıcı kapladı. Igneous'un alevli saldırısı Razen'ın kılıcıyla buluştuğu an alevler tamamen söndü. Razen kılıcının küt tarafıyla Igneous'un karnına vurdu. Adam nefesi kesilerek yere yığıldı.

Spiker hayretle bağırdı:
"Alevleri tek hamlede söndürdü! Altıncı maçın ezici galibi… **Razen**!"

…

İlk tur müsabakalarından altısı tamamlanmış, ekibin dört üyesi de kendi maçlarını kazanarak bir üst tura yükselmeyi başarmıştı.

7. Maç: Drakon (Karanlık Sığınak) vs. Vaelen (Gümüş Kanat Klanı)

Spiker coşkulu sesiyle sahadaki gürültüyü canlı tutmaya devam etti:
“Ve yedinci müsabaka! Karanlık Sığınak’ın yıkıcı balyoz ustası… **Drakon**! Ve Gümüş Kanat Klanı’ndan gelen hızlı okçu ve hançer uzmanı… **Vaelen**!”

1. Tur
Vaelen sahanın kenarlarına doğru fırlayıp mesafeyi korumaya çalıştı. Seri adımlarla fırlattığı üç fırlatma bıçağı Drakon’un ağır zırhına çarpıp sekse de, bir tanesi omzundaki zırh boşluğuna saplandı. Drakon’un hantal savurmaları havayı dövmekten öteye gidemedi. İlk turun galibi, çevikliğiyle **Vaelen** oldu.

2. Tur
İkinci turda Drakon sahanın ortasına geçip bekledi. Vaelen etrafında dönerek hamle yapacağı an, Drakon devasa balyozunu tüm gücüyle taş zemine vurdu. Zeminde oluşan şok dalgası Vaelen’ın dengesini bozdu. Drakon boşluğu affetmedi; balyozun sapıyla Vaelen’ın göğsüne vurarak onu bariyerlere yapıştırdı. Maçın ve turun galibi **Drakon** oldu.

…

8. Maç: Sarah (Gölge Loncası) vs. Kaelen (Çöl Göçebeleri)

Spiker ilk turun son müsabakasını duyurdu:
“İlk turun son maçı! Gölge Loncası’nın gizemli suikastçısı… **Sarah**! Karşısında Çöl Göçebeleri’nin çift pala ustası… **Kaelen**!”

1. Tur
Kaelen çift palasıyla döner adımlar atarak amansız bir fırtına gibi saldırdı. Sarah gölgelerden faydalanarak hamleleri savuşturmaya çalışsa da Kaelen’ın geniş açılı kesişlerinden kaçamadı. Sol kolundan yaralanan Sarah gerilemek zorunda kaldı. İlk turun galibi **Kaelen** oldu.

2. Tur
Sarah ikinci turda mesafeyi tamamen kapattı. Kaelen palasını savurduğu an altına kayarak adamın arkasına geçti. Hançerinin kabzasıyla Kaelen’ın ensesindeki hassas noktaya sertçe vurdu. Kaelen anında yere yığıldı. Akılcı sıyrılışıyla maçı çeviren **Sarah** bir üst tura adını yazdırdı.

…

İlk Turun Sonu ve Soyunma Odasındaki Şaşkınlık

Spiker büyülü ses küresine çığlık attı:
“Böylece Çeyrek Final’e yükselen 8 efsanevi dövüşçü belli oldu! **Vorak, Geyik, Jax, Luna, Kael, Razen, Drakon ve Sarah!** Kısa bir aradan sonra eşleşmeler açıklanacak!”

Sahanın altındaki hazırlık koridoruna döndüklerinde ortam iyice hareketlenmişti. Kazananlar kendilerine ayrılan dinlenme alanına geçerken Luna, Kael ve Geyik bir köşede toplanmıştı.

Luna, su tulumundan büyük bir yudum aldıktan sonra gözlerini koridorun ilerisindeki taş sütuna yaslanmış duran Razen'a dikti. Razen her zamanki gibi sakin, kılıcının kabzasına elini koymuş, gözleri kapalı duruyordu.

Luna şaşkınlıkla fısıldadı:
"Kael… Bu adamın burada ne işi var? Hani bu sadece 'gerekli bir yardımdı'? Hani kendi yoluna gidecekti?"

Geyik maskesinin arkasından alçak sesle konuştu:
"Belli ki onun yolu da bu arenadan geçiyormuş."

Kael ise hiç şaşırmış gibi durmuyordu. Yüzünde hafif, gizemli bir tebessüm belirdi. Razen'ın dün loncaya gizlice yaptığı kaydı hatırladı ama renk vermedi.

"Şehirdeki herkes güç ve itibar peşinde," dedi Kael bandajını sıkılaştırarak. "Razen'ın da buraya kendi sebepleriyle geldiği açık. Ama en azından bir üst turda rakiplerimizden biri daha kaliteli oldu."

Luna gözlerini devirdi:
"Umarım bir sonraki turda onunla eşleşmem. Adam alevleri kılıcıyla kesti Kael! Ben daha doğru düzgün kıvılcım çıkaramıyorum!"

Tam o sırada panoya yeni eşleşme listesini asan görevli çığlık gibi bir sesle koridorda bağırdı:
"Çeyrek Final eşleşmeleri panoda! Dövüşçüler yerlerini alsın!"

Ekip merakla panoya doğru ilerledi.

Çeyrek Final panosunun önündeki kalabalık yavaşça çekilirken, panodaki devasa kâğıtta yazan isimler dördünün de gözüne çarptı.

Luna panoya bakar bakmaz yutkundu:
"Şaka mı bu… Gerçekten şaka olmalı."

Kael listedeki isimleri tek tek okudu:
* **1. Eşleşme:** Vorak vs. Luna
* **2. Eşleşme:** Geyik vs. Drakon
* **3. Eşleşme:** Kael vs. Jax
* **4. Eşleşme:** Razen vs. Sarah

Geyik alçak sesle konuştu:
"Kimse kimseyle eşleşmedi. Henüz."

Kael, Luna’nın omzuna elini koydu. Kızın elleri hafifçe titriyordu. İlk turda küçük bir numarayla kazanmıştı ama karşısındaki adam Demir Yumruk Loncası’nın o devasa, zırhlı ork yarması Vorak’tı.

“Luna,” dedi Kael, sesi son derece sakindi. “Gereksiz risk alma. O adamın tek bir darbesi kemik kırar. Mesafeni koru, baktın olmuyor pes etmekten çekinme.”

Luna gergince gülümsedi:
“Merak etme Kael… Pes etmek benim ikinci adımdır zaten. Yani… Acıkınca öyle olur.”

…

1. Maç: Luna vs. Vorak (Demir Yumruk Loncası)

Spiker büyülü ses küresine çığlık attı:
“Çeyrek Finaller başlıyor! İlk müsabakada, küçük büyücü kız **Luna**, karşısında ilk turda rakibini acımasızca nakavt eden ork devi **Vorak**!”

1. Tur
Vorak devasa baltasını omuzlayıp yeri sarsan adımlarla doğrudan Luna’nın üzerine yürüdü. Luna hiç beklemeden asasını yere vurdu, zeminde buz ve rüzgâr karışımı bir kalkan oluşturmaya çalıştı. Ama Vorak ilk turdaki gibi beklemedi. Baltasının tersiyle vurarak Luna’nın büyüsünü daha oluşmadan parçaladı.

Baltanın yarattığı rüzgâr basıncı bile Luna’yı geriye fırlatmaya yetti. Luna toparlanıp küçük bir ateş oku fırlattı fakat ateş oku Vorak’ın kalın göğüs zırhında eriyip gitti. Vorak devasa eliyle Luna’nın asasını yakaladı ve tek bir hamlede kızın elinden çekip fırlattı. Asa taş zeminde kayarak metrelerce öteye gitti.

Vorak devasa göğsünü kabartıp böğürdü. Luna silahsız ve savunmasız kalmıştı. Hakem işaret vermeden hemen önce Luna iki elini birden havaya kaldırdı:
“Tamam! Bıraktım! Pes ediyorum!”

Spiker bağırdı:
“Büyücü kız akıllıca bir kararla pes ediyor! Çeyrek Final’in ilk yarı finalisti… **Vorak**!”

Luna sahadan çıkıp koridora dönerken derin bir nefes verdi. Kael ve Geyik onu kapıda karşıladı. Luna asasını yerden alıp gülümsedi:
“Elimden geleni yaptım Kael. O adam tam bir duvar.”

Kael kızın omzunu sıktı:
“Çok iyi dayandın Luna. Doğru olanı yaptın.”

…

2. Maç: Geyik vs. Drakon (Karanlık Sığınak)

Spiker kükredi:

“İkinci müsabaka! Maskeli kılıç ustası **Geyik** ve Karanlık Sığınak’ın balyozlu devi **Drakon**!”

1. Tur
Drakon önceki maçtaki gibi balyozunu yere vurup şok dalgası yaratmak istedi. Ancak Geyik bu kez hamleyi önceden okumuştu. Balyoz yere inmeden hemen önce havaya sıçradı, balyozun sapının üzerinden basarak Drakon’un omzuna tırmandı. Çift kılıcını kınından çıkarıp kılıçların küt tarafıyla Drakon’un kaskının yan tarafına iki sert darbe indirdi. Drakon’un başı döndü, dengesini kaybedip dizlerinin üzerine çöktü. İlk turun galibi **Geyik** oldu.

2. Tur
Drakon öfkeyle körlemesine balyozunu savurdu. Geyik, adeta bir gölge gibi balyozun her savrulmasında içeri kaydı. Tek bir kılıç kesiği bile atmadan, sırf hızı ve vücut çalımıyla Drakon’u yordu. Drakon nefes nefese kaldığı an Geyik adamın zırhının arkasındaki bağlama kayışlarını kılıcıyla kesti. Dev zırh parçaları pat diye yere düştü. Geyik kılıcının ucunu Drakon’un çıplak boğazına dayadı.

Spiker hayretle bağırdı:
“İnanılmaz bir teknik! Yarı finale yükselen ikinci isim… **Geyik**!”

…

3. Maç: Kael vs. Jax (Gölge Loncası)

Spiker heyecanla duyurdu:
“Üçüncü müsabaka! Gölge Loncası’nın iki zekası karşı karşıya! **Kael** ve zincirli bıçak ustası **Jax**!”

1. Tur
Jax zincirli bıçaklarını havada ıslık çaldırarak savurdu. Bıçaklar Kael’in etrafında bir ağ gibi dolaşmaya başladı. Kael kılıcıyla bıçakları savuşturmaya çalıştı ama zincirlerden biri Kael’in kılıcını sardı ve Jax sertçe çekerek Kael’in kılıcını elinden fırlattı. Kael silahsız kaldı. Jax ikinci bıçağı Kael’in omzuna teğet geçirdi. İlk turun galibi **Jax** oldu.

2. Tur
İkinci turda Kael kılıcını tekrar eline aldı ama bu kez doğrudan saldırmadı. Jax zincirlerini tekrar savurduğunda Kael geriye kaçmak yerine sakince duman bombasını hazırladı. Duman zemini kapladığında Kael bıçağını çekip dumanın içindeki taşlara fırlattı. Sesin geldiği yöne odaklanan Jax zincirini o tarafa attı. Ancak Kael bıçağı yem olarak kullanmıştı! Kael Jax’ın tam arkasında belirdi, adamın zinciri tutan kolunu kıvırıp kılıcının kabzasını Jax’ın şakak kemiğine geçirdi. Jax bilincini kaybederek yere kapaklandı.

Spiker çığlık attı:
“Taktiksel bir zeka gösterisi! Maçı alan… **Kael**!”

…

4. Maç: Razen vs. Sarah (Gölge Loncası)

Spiker son çeyrek final maçını duyurdu:
“Çeyrek Final’in son maçı! Gölge Loncası’nın gizemli suikastçısı **Sarah** ve gizemli kılıç ustası **Razen**!”

1. Tur
Sarah maça çok hızlı başladı. Gölgelerin arasından süzülüp Razen’ın arkasına geçti, iki hançerini birden adamın boynuna doğru fırlattı. Razen arkasını bile dönmedi. Sadece kılıcının kınını sırtına doğru kaldırdı; hançerler metal kına çarptı. Razen hafif bir dirsek darbesiyle Sarah’yı göğsünden vurdu. Sarah nefesi kesilerek geriledi. İlk turun galibi **Razen** oldu.

2. Tur
Sarah hırsla tekrar fırladı, bu kez alt açıdan bacaklarına hamle yaptı. Razen kılıcını kınından bir santim çıkardı. Çıkan keskin hava akımı Sarah’nın hamlesini havada kesti. Razen kılıcının kınıyla kızın bileğine vurdu, hançerler çamura düştü. Ardından kının ucunu Sarah’nın alnına hafifçe dokundurdu.

Sarah gözlerini kapatıp iç çekti:
“Pes ediyorum…”

Spiker bağırdı:
“Hiç zorlanmadan yarı finale çıkıyor! Galip… **Razen**!”

…

Böylece yarı finalistler belli oldu: **Vorak, Geyik, Kael ve Razen.**

Luna kenardan ekibe baktı. Dört yarı finalistten üçü kendi gruplarındandı. Artık kaçınılmaz an yaklaşıyordu; birbirleriyle eşleşme ihtimalleri neredeyse kesindi.

Yarı Final Panosu

Arenanın devasa ekranında ve hazırlık koridorundaki panoda yeni eşleşmeler duyurulduğunda, tüm alt şehir adeta nefesini tuttu.

Spikerin büyülü sesi arenanın üzerinde gök gürültüsü gibi çınladı:
“Bayanlar ve baylar! Şampiyonluğa sadece iki adım kaldı! İşte yarı finalin devasa, nefes kesen eşleşmeleri!”

* **1. Yarı Final:** Vorak (Demir Yumruk Loncası) vs. Geyik
* **2. Yarı Final:** Kael vs. Razen Takayukinobu

Luna koridorda panoya bakıp gözlerini kocaman açtı:
“Kael... Razen ile eşleştin. Adam turnuva boyunca kılıcını kınından bile tam çıkarmadı neredeyse!”

Kael bandajlarını son kez sıkılaştırıp hafifçe gülümsedi:

“Herkesin bir açık noktası vardır Luna. Önemli olan o anı beklemek.”

Geyik ise köşede sessizce kılıçlarının kavisini kontrol ediyordu. Vorak, Luna’yı silahsız bırakıp pes ettiren o yıkıcı devdi.

…

1. Yarı Final: Vorak vs. Geyik

Spiker arenasının ortasına doğru kükredi:
“İlk yarı final! Sol tarafta, önüne çıkan her şeyi ezip geçen, Demir Yumruk’un yıkım makinesi… **Vorak**! Sağ tarafta ise, turnuvanın en gizemli, en keskin kılıç ustası… **Geyik**!”

Tribünler ikiye bölünmüştü. Ork devinin böğürtüleri ile maskeli savaşçının soğukkanlı duruşu arenayı germişti.

1. Tur
Vorak maça her zamanki gibi vahşi bir hücumla başladı. Devasa çift taraflı baltasını havada kasırga gibi savurarak Geyik’i bariyerlere kıstırmaya çalıştı. Geyik ise panik yapmadan adımlarını geriye doğru hafifçe kaydırdı. Baltanın her yere inişinde taş zemin çatlıyor, etrafa toz bulutu yayılıyordu.

Vorak tam geniş bir savurma yaparken Geyik baltanın sapının üzerinden bir gölge gibi sıçradı. Çift kılıcını çekti ve havada dönerek Vorak’ın zırh eklemlerine iki seri çizik attı. Ork böğürerek baltayı geriye savurdu ama Geyik çoktan yere inip mesafeyi açmıştı bile. İlk turun galibi, çevikliğiyle ilk kanı alan **Geyik** oldu.

2. Tur
Vorak ilk turdaki yenilginin öfkesiyle baltasını kenara fırlattı. Ağır adımlarla öne atılıp doğrudan silahsız dövüşe, kaba kuvvete geçti. Geyik kılıçlarını savurdu ama Vorak bu kez darbeleri zırhlı kollarıyla karşılayıp göğüs göğüse mesafeye girdi. Vorak devasa zırhlı eliyle Geyik’in boğazını yakalayıp hırsla taş zemine çarptı!

Geyik’in geyik kafatası maskesi taşa çarpmanın etkisiyle çatladı, içinden boğuk bir inilti yükseldi. Vorak diğer devi yumruğunu kaldırdı ama Geyik yerdeyken bacaklarıyla Vorak’ın diz kapağına arkadan sert bir kilit attı. Ork devasa gövdesiyle yere kapaklandı. Geyik acıyla doğrulup kılıcının sapını Vorak’ın şakak kemiğine sertçe geçirdi. Ork bilincini kaybederek çamura yığıldı.

Spiker yerinden fırladı:
“İnanılmaz bir dayanıklılık! Ork devini yere seren maskeli savaşçı ilk finalist oluyor! Galip… **Geyik**!”

…

2. Yarı Final: Kael vs. Razen Takayukinobu

Arena, turnuvanın belki de en stratejik müsabakası için sessizliğe büründü. Kael kısa kılıcı ve duman bombalarıyla sahadaydı. Razen ise üstü çıplak, sarıklı ve belinde kavisli kılıcıyla her zamanki gibi pürüzsüz bir sakinlikle adımladı.

Spiker duyurdu:
“İkinci yarı final! Gölge Loncası’nın strateji dehası **Kael** ve doğudan gelen yenilmez kılıç ustası **Razen Takayukinobu**!”

1. Tur
Kael doğrudan açık vermedi. Razen’ın menziline girmeden etrafında dairesel adımlarla döndü. Razen kılıcının kabzasında eliyle sabırla bekledi. Kael aniden fırlayıp duman bombasını yere attı. Saha gri bir sisle kaplandı. Kael dumanın içinden üç farklı yöne taş fırlatarak yankı yarattı ve arkadan Razen’a hamle yaptı.

Fakat Razen gözlerini bile kapatmıştı. Sadece rüzgârın sesini ve Kael’in adımlarını dinledi. Kael’in kılıcı tam sırtına inecekken Razen kılıcını kınından çıkarmadan, sadece kının alt kısmıyla Kael’in karnına sert bir dürtüş yaptı. Kael’in nefesi kesildi ve geriye doğru savruldu. Razen dumanın içinden süzülüp kının ucuyla Kael’in kılıç tutan bileğine vurdu. Kılıç yere düştü. İlk turun galibi **Razen** oldu.

2. Tur
Kael ikinci turda stratejisini tamamen değiştirdi. Zekasını ve pes etmeyen yapısını ortaya koydu. Kılıcını alıp doğrudan Razen’ın üzerine koştu. Razen yine aynı soğukkanlılıkla kılıcının kınını kaldırdı. Ancak Kael hamleyi yarıda kesip kendini yere bıraktı ve çamurlu zeminde kayarak Razen’ın bacaklarının arasından geçti!

Kael kayarken Razen’ın belindeki sarığın düğümüne küçük bıçağıyla hafif bir kesik attı. Razen’ın dengesi bir anlığına bozuldu, sarığı gevşedi. Razen ilk defa kaşlarını çatarak ciddi bir ifadeye büründü. Kael hızla ayağa kalkıp Razen’ın açık verdiği o yarım saniyelik anda kılıcını fırlattı. Razen kılıcı havada yakalamak için en sonunda kavisli kılıcını kınından tamamen çekmek zorunda kaldı!

Mavi çelik ışıkta parıldadı. Razen tek bir dairesel kesişle Kael’in kılıcını ikiye böldü ve kılıcının keskin ucunu Kael’in boğazına dayadı.

Saha buz kesti. Kael nefes nefese kalmıştı ama gülümsüyordu. Kael ikiye bölünmüş kılıcının sapını yere bıraktı:
“En azından o kılıcı kınından çıkartmayı başardım.”

Razen kılıcını yavaşça kınına soktu. Gözlerinde Kael’e karşı derin bir saygı belirdi:
“Stratejin iyiydi. Beni kılıcımı çekmeye zorlayan ilk kişi oldun.”

Spiker avazı çıktığı kadar bağırdı:
“Kılıcını çektirmeyi başardı ama kazanan değişmedi! Dev finalist… **Razen Takayukinobu**!”

…

Böylece büyük finalin adı konulmuş oldu: **Geyik vs. Razen Takayukinobu!**

Kael sahadan çıkarken Luna hemen yanına koştu:
“Kael! İnanılmazdın, adama ilk defa kılıç çektirdin!”

Kael omzunu tutarak gülümsedi:
“Yetmedi ama en azından sınırlarını gördük. Şimdi sıra Geyik’te.”

Geyik çatlamış maskesini düzeltip Razen’e baktı. İki usta kılıç savaşçısı şampiyonluk kupası ve altınlar için son kez karşı karşıya gelecekti.

Büyük Final: Geyik vs. Razen Takayukinobu

Güneş yavaş yavaş kızıl tonlara bürünüp Alt Şehir'in kasvetli binalarının ardında kaybolurken, arenanın üzerine akşamın serin gölgeleri çöktü. Arena görevlileri devasa meşaleleri sırayla ateşlemeye başladı. Çıtırdayan meşale alevleri ve turuncu gölgeler, taş zeminde ürkütücü ve görkemli bir atmosfer yaratıyordu.

Spiker, büyülü ses küresini son gücüyle havaya kaldırarak kükredi:
“Bayanlar ve baylar! Gece çökerken, kan, ter ve çelikle yazılan bir destanın sonuna geldik! Karşınızda Alt Şehir Turnuvası’nın iki büyük efsanesi!”

Tribünlerdeki binlerce kişi ayaklandı. Alkışlar ve bağırışlar arenanın tavanını inletiyordu.

“Bir tarafta, çatlamış maskesinin arkasında amansız bir fırtına taşıyan… **Geyik**! Diğer tarafta ise doğunun rüzgârını kılıcına hapseden yenilmez savaşçı… **Razen Takayukinobu**!”

Luna ve Kael, oyuncu tünelinin kenarında durmuş nefeslerini tutarak sahayı izliyorlardı.

Luna heyecanla fısıldadı:
“Hava iyice karardı… Meşale ışıklarında dövüşmek her şeyi daha da zorlaştıracak.”

Kael gözlerini iki savaşçıya dikti:
“Hayır Luna. Bu ışık ve gölge oyunu, ikisinin de tam aradığı şey.”

…

1. Tur: Çeliğin Dansı

İki dövüşçü sahanın ortasında, aralarında sadece birkaç adım kalana dek yaklaştı. Rüzgâr meşale alevlerini savururken ikisi de uzun süre kıpırdamadı.

Geyik, çatlamış maskesinin ardından geyik kafatası gözlerinden Razen’a baktı ve çift kılıcını yavaşça çekti. Razen ise her zamanki gibi elini belindeki kavisli kılıcın kabzasına koydu.

Sessizliği kıran ilk hamle Geyik’ten geldi! Geyik gölgelerden süzülürcesine öne fırladı, sağ kılıcıyla alçaktan çapraz bir kesik atarken sol kılıcını Razen’ın boğazına yöneltti.

Razen bu kez ilk turdan itibaren ciddiydi! Kavisli kılıcını kınından tamamen çıkardı. Çeliğin parıltısı karanlıkta mavi bir iz bıraktı.

ŞAK! ŞAK!

Kılıçların birbirine çarpmasıyla karanlıkta kıvılcımlar çaktı. İki usta da inanılmaz bir hızla birbirlerine hamle yapıyordu. Geyik çift kılıcın avantajını kullanarak baskı kurmaya çalıştı ama Razen'ın tek kılıçla yaptığı savunma adeta aşılmaz bir duvardı.

Razen ani bir bilek hareketiyle Geyik'in sol kılıcını yukarı doğru saptırdı ve kılıcının kabzasıyla Geyik'in çatlamış maskesine sert bir darbe indirdi. Maskeden bir parça daha kopup çamura düştü. Geyik gerilemek zorunda kaldı.

Spiker bağırdı:
"İlk kan çaktı! Şiddetli çarpışmanın ardından ilk turun galibi… **Razen**!"

…

2. Tur: Gölgelerin Dövüşü

Geyik derin derin nefes alarak kırık maskesini elinin tersiyle düzeltti. İlk turu kaybetmişti ama pes etmeye hiç niyeti yoktu. Gece iyice çökmüştü; meşalelerin yarattığı uzun gölgeler sahayı kaplıyordu.

Geyik ikinci tur başlar başlamaz kılıçlarını yere sürterek taşlardan kıvılcımlar çıkardı ve meşalelerin oluşturduğu karanlık gölge açılarına doğru adımlarını kaydırdı. Bir anda ritmini değiştirip Razen'ın etrafında bir hayalet gibi dönmeye başladı.

Razen rüzgârı hissetmeye çalıştı ama Geyik gölgeleri öyle iyi kullanıyordu ki adımları neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Geyik ani bir sıçramayla gölgenin içinden çıktı, ilk kılıcını yem olarak fırlattı. Razen kılıcı savuşturduğu an, Geyik ikinci kılıcıyla aşağıdan yukarıya doğru hamle yaptı!

Kılıcın keskin ucu Razen'ın göğsündeki kumaşı yırttı ve sığ bir çizik attı. Razen dengesini kaybetmemek için geriye doğru hamle yapsa da Geyik fırsatı vermedi; kılıcının küt tarafıyla Razen'ın omzuna sertçe vurdu. Razen tek dizi üzerine çöktü.

Spiker çığlık attı:
"İnanılmaz bir dönüş! Gölgelerin ustası dengeleri eşitliyor! İkinci turun galibi… **Geyik**!"

…

3. Tur (Karar Turu): Son Kesik

Saha buz kesti. İki dövüşçü de son tura kalmıştı. Gece tamamen çökmüş, sadece meşalelerin turuncu ışıkları ve mehtap sahayı aydınlatıyordu. Razen göğsündeki küçük

yaraya baktı, ardından gözlerini Geyik’e çevirdi. Yüzünde ilk defa hafif, takdir eden bir tebessüm belirdi.

“Ruhun güçlü,” dedi Razen alçak ve derin bir sesle. “Kılıcın da öyle.”

Geyik kılıçlarını çapraz tutarak yanıt verdi:
“Bitirelim.”

İkisi de son enerjilerini topladı. Arena sanki iki kişinin nefes alışverişinden başka hiçbir ses çıkarmıyordu. Binlerce seyirci pürdikkat sahadaki son hamleyi bekliyordu.

İkisi birden aynı anda öne atıldı!

Razen kılıcını geriye çekip doğunun efsanevi "Tek Nefes Kesici" tekniğine büründü. Kılıcı mavi bir aura ile parıldadı. Geyik ise iki kılıcını birleştirip tüm vücut ağırlığıyla öne doğru bir delme hamlesi yaptı.

Zaman sanki yavaşladı. İki savaşçı meşale ışıklarının altında birbirlerinin yanından yıldırım hızıyla geçti.

ÇİNGGG!

İkisi de arkaları dönük şekilde donup kaldı. Kimse kıpırdamıyordu. Birkaç saniyelik ölümcül bir sessizlik çöktü arenaya.

Önce Geyik’in sağ elindeki kılıç ikiye bölünüp yere düştü. Ardından Geyik’in geyik kafatası maskesi tamamen ikiye ayrılarak çamura kapaklandı. Maskenin altından Geyik’in yorgun ama dik duran yüzü ortaya çıktı. Geyik dizlerinin üzerine çöktü.

Razen ise yavaşça dönüp kılıcını kınına soktu. **ŞTIK!** Kılıç kınına oturduğu an, Razen’ın üst giysisinde ince bir çizik belirdi ama kendisi dimdik ayaktaydı.

Spiker avazı çıktığı kadar, sesi kısılanadek bağırdı:
“VE İŞTE ŞAMPİYON! Alt Şehir Turnuvası’nın bu seneki galibi, yenilmez kılıç ustası…
RAZEN TAKAYUKİNOBU!”

Tribünler adeta patladı! Alkışlar, tezahüratlar ve havai fişek benzeri küçük büyü gösterileri gece gökyüzünü aydınlattı.

Razen, dizlerinin üzerinde duran Geyik’e doğru yürüdü ve elini uzattı. Geyik, Razen’ın elini tutarak ayağa kalktı. Razen alçak sesle, “Harika bir dövüşçüsün,” dedi.

Luna ve Kael koşarak sahaya girdiler. Luna neşeyle ve şaşkınlıkla bağırıyordu:
“İnanılmaz bir maçtı! İnanılmaz!”

Kael, Geyik’in omzuna elini koydu:
“Harika bir iş çıkardın.”

Geyik yerdeki kırık maske parçalarına baktı, ardından hafifçe gülümsedi:
“En azından maskemden kurtulmuş oldum.”

Turnuva bitmiş, gece Alt Şehir’i tamamen kaplamıştı. Şimdi sırada kazandıkları ödül ve loncanın yeni geleceği vardı.

…

Gecenin zifiri karanlığında, gökyüzünün bile ötesinde yükselen devasa bir şato... Burası "Yukarı"ydı. Bulutların ve yıldızların üstünde, fani dünyadan tamamen soyutlanmış, tanrıların meskenini andıran görkemli bir saray. Şatoyu oluşturan beyaz mermerler, içlerine işlenmiş büyülü ışık damarlarıyla hafifçe parıldıyor; devasa kristal sütunlar ve altın işlemeli kemerler, insanoğlun hayal bile edemeyeceği bir ihtişamı sergiliyordu.

Sarayın en yüksek terasındaki şatafatlı korkuluklara yaslanmış genç bir kız, büyülenmişçesine derin uzayı ve hemen altlarında bir sis bulutu gibi uzanan dünyayı izliyordu. Üzerindeki ipekten dokunmuş, ışığa göre renk değiştiren elbisesi rüzgârda süzülüyordu.

Yavaşça derin bir iç çekti. Bakışları, bulutların altındaki o karanlık, belirsiz topraklara kaydı:
“Acaba orada neler oluyor… Düşünmeden edemiyorum. Gerçekten dedikleri kadar kötü ve barbarca mı ki?”

Tam o sırada, terasa açılan devasa kristal kapıların ardından yankılanan otoriter ve soğuk bir kadın sesi düşüncelerini bıçak gibi kesti:
“Yine aynı yerde, yine aynı anlamsız hayallerle mi vakit geçiriyorsun?”

Kız arkasını dönmeden gözlerini devirdi. Annesi, saray zarafetine yakışır bir mağrurlukla, altın işlemeli elbisesinin eteklerini süzerek terasa doğru adımladı.

Annesi, kızının yanına varıp soğuk bakışlarını aşağıya, dünyaya dikti:
“Konsey bugün yeniden toplandı. Ailemizin sorumluluğundaki bölgelerin verimliliği tartışılıyor. Sen ise burada boşluğa bakıyorsun. Artık geleceğin hakkında konuşmamızın vakti geldi.”

Kız hızla annesine döndü. Yüzünde derin bir bıkkınlık ve öfke vardı:
“Yeter artık. Bunu daha fazla konuşmak istemiyorum. Konseyin kapısından duyulan fısıltılarla beni alakadar etmeyi bırak.”

Annesi kaşlarını hafifçe çatarak sesini sertleştirdi:
“Ne demek alakadar etmeyi bırak? Sen bu soyun bir parçasısın!”

“Ben sizin o sahte elitizminizden de acımasız kurallarınızdan da bıktım!” diye karşı çıktı kız, sesi terasta yankılanarak. “Özellikle de o iğrenç 'Kaynak Kotası' kararınızdan nefret ediyorum! Aşağıdaki insanların hayatlarını tek bir çizikle yok sayıp kotalar koymaktan, onları ezmekten ne zaman vazgeçeceksiniz?”

Annesi tiksintiyle karışık bir şaşkınlıkla kızına baktı:

“Saddetini aşma, **Eline**! Aşağıdakiler sadece bizim varlığımızı sürdürmemiz için gereken hammaddelerden ibaret. Onlar için üzülmek bir tanrıya yakışmaz.”

“Ben sizin gibi bir 'tanrı' olmak istemiyorum,” dedi Eline fısıltıyla.

Annesine başka tek bir kelime bile etmeden arkasını döndü ve sarayın derinliklerine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Annesinin arkasından seslenişini duymamazlıktan geldi.

…

Saatler sonra, şatonun en alt katında bulunan ve yalnızca Üst Sınıf’ın yüksek yetkililerinin erişebildiği Büyülü İşınlanma Odası’nda derin bir sessizlik hâkimdi. Duvarlardaki rünler mavi bir ışıkla hafifçe titriyordu.

Eline, pelerininin kapüşonunu başından geçirmiş halde muhafızları büyülü bir uyku tozuyla atlatarak odaya sızmayı başarmıştı. Kalbi güm güm çarpıyordu. Konsey’in yalanlarına, ailesinin acımasız 'Kaynak Kotası' zihniyetine ve Yukarı’daki o sahte cennete daha fazla dayanamayacaktı. Aşağıdaki dünyayı, o insanların gerçekliğini kendi gözleriyle görmek zorundaydı.

Işınlanma kapısının kontrol paneline yaklaştı. Parmakları karmakarışık büyü rünlerinin üzerinde hızla gezindi. Aşağı inmenin tek yolu sistemi manipüle etmekti ama bu kapı sadece yetkili rütbeler için ayarlanmıştı.

Eline derin bir nefes aldı:
“Madem izin vermiyorsunuz… Ben de kapıyı kırarım.”

Eline, elindeki küçük gizli büyü aygıtıyla kapının güvenlik çekirdeğini sabote etti. Sistem aniden kırmızı ışıklarla doldu, panellerden kıvılcımlar sıçramaya başladı! Kapının ortasındaki dairesel geçit kontrolden çıkarak devasa bir girdap gibi dönmeye başladı.

Eline hiç tereddüt etmeden kendini o girdabın içine attı.

Ancak sabotajın beklenmedik bir sonucu oldu. Kontrolden çıkan boyut enerjisi, Eline’in bedenine ağır bir yük bindirdi. Kapının güvenlik mekanizması, yetkisiz geçişi engellemek için kızın üzerindeki tüm büyü gücünü şiddetle baskıladı ve vücuduna ağır bir mühür kazıdı.

Eline, atmosferden aşağıya doğru bir meteor gibi süzülürken damarlarında akan o asil gücün tamamen kilitlendiğini hissetti. Görüşü kararmaya, bilinci kaybolmaya başladı.

…

Gece yarısı, Alt Şehir’in metrelerce uzağındaki ıssız, derin bir vadinin ortasına şiddetli bir ışık huzmesi düştü.

Toz bulutu ve hafif dumanlar dağıldığında, ıslak çimlerin üzerinde baygın halde yatan genç bir kız kaldı. Üst Sınıf’ın görkemli kızı Eline, artık gücü mühürlenmiş, çaresiz ve tamamen yalnız bir şekilde, nefret ettiği o "aşağıdaki dünyada" yatıyordu.

…

Turnuva meydanının uğultusu ve meşale dumanları geride kalırken, gece Alt Şehir'in dar ve rutubetli sokaklarına tamamen çökmüştü.

Bizimkiler adım atacak hâlde değildi. Kael kaburgasını tutuyor, Luna her üç adımda bir asasına yaslanıp derin nefesler alıyordu. Geyik maskesiz yüzüne çarpan gece rüzgârıyla sessizce yürürken, arkalarından sürükleyerek getirdikleri Razen her zamanki gibi iki adım geriden geliyordu.

Luna başını arkaya kırıp söylenmeye başladı:
"Razen… Gerçekten bir adım daha atmazsan seni duman bombasıyla patlatırım. Sanki turnuva şampiyonu sen değilsin de, biz seni taşımak zorundayız!"

Razen sarığını hafifçe düzeltti, sesi buz gibiydi:
"Beni bu kutlamaya zorla getiren sizdiniz. İçki sevmem, gürültüden nefret ederim."

Kael hafifçe güldü, göğsünü tutarak:
"Şampiyonun hesabı ödeyeceğini söylemeseydik gelmezdin zaten."

Geyik ilk defa kıkırdadı. Maskesi olmadığı için yüzündeki o yorgun ama memnun ifade netçe görünüyordu:
"Adam haklı. Altınları o kazandı, çorbayı biz içeceğiz."

Luna tam Razen'a bir takılma daha yapacaktı ki, vadiden şehre giren patikadaki kayalıkların arasından hafif bir inilti yükseldi.

Kael bir anda durdu. Eli refleksle belindeki kısa kılıca gitti. İki parmağıyla arkadakilere dur işareti yaptı.

"Sessiz olun," dedi Kael fısıltıyla. "Bir şey var."

Razen elini kılıcının kabzasına koydu, Geyik ise yarım kalan kılıcının sağlam kalan kısmını kavradı. Kayalıkların arkasına doğru yavaşça adımladılar.

Tozlu, ıslak çimlerin üzerinde üstü başı yırtılmış, ipek elbiseleri çamura batmış genç bir kız baygın halde yatıyordu.

Luna hemen öne atıldı:
"Aaa! Bir kız var burada! Kael bakın, yaşıyor!"

Kael dikkatle kıza yaklaştı. Kızın üzerindeki kumaşın dokusuna baktı; Alt Şehir'de kimsenin giyemeyeceği kadar kaliteli, ışığı emen garip bir ipekti bu. Tam kızı omzundan sarsıp uyandıracaklardı ki, Eline yavaşça gözlerini araladı.

Eline'in başı zonkluyordu. Güçleri mühürlenmişti, damarlarındaki o ilahi büyü akışı kesilmiş gibiydi. Karşısında beliren dört karartıyı görünce panikle geriledi:

(Eline'in iç sesi: “Neredeyim ben? Bu sefiller de kim? Gücüm… Gücüm nerede?!”)

Geyik öne doğru bir adım attı. Yüzündeki yara izleri ve belindeki kırık kılıçla oldukça ürkütücü duruyordu:
“Kimsin sen? Bu saatte vadide ne arıyorsun?”

Geyik’in konuşmasıyla Eline arkadaki iki kişinin sohbetine kulak misafiri oldu.

Luna hırsla feryat ediyordu:
“Yukarıdakiler’in canı cehenneme! Onların o iğrenç işleri yüzünden bu haldeyiz zaten! Bir tanesini elime geçirsem varya, o dünyalarını başlarına yıkarım!”

Geyik de buz gibi bir sesle ekledi:
“Yukarı’dan düşen her canlının kemiklerini kırmadan bu şehirden çıkarmam.”

Eline’in sırtından aşağı buz gibi bir ter aktı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpmaya başladı.
(Eline'in iç sesi: “Siktir… Siktir, siktir! Bunlar benden nefret ediyor! Eğer Yukarı’dan geldiğimi, bir 'tanrı' olduğumu anlarlar ise beni burada diri diri yakarlar! Kendimi koruyacak büyüm de yok!”)

Kael ise hiç konuşmuyordu. Keskin, mavi gözlerini Eline’in üzerine dikmiş, kızı âdeta bir avcı gibi süzüyordu. Kızın üzerindeki kumaşı, ellerindeki pürüzsüzlüğü ve tavırlarını inceliyordu.

Eline, Kael’in o zehir gibi çalışan zekâsını ve şüpheci bakışlarını anında fark etti.
(Eline'in iç sesi: “Şu kırmızı saçlı olan… O tehlikeli. Diğerleri kaba kuvvet ama bu adam beni tek bakışta çözer! Bir şey yapmam lazım… Hemen!”)

Eline bir anda gözlerini kocaman açtı. Dudakları titremeye başladı. Kendini yere atıp çamurun içinde büzüldü, ellerini kafasına koyarak avazı çıktığı kadar ağlamaklı ve beceriksiz bir sesle bağırmaya başladı:

“Ayyy! Lütfen vurmayın! Vurmayın bana beyefendiler, ağalarım!”

Luna şaşkınlıkla duraksadı:
“Ne? Kimse sana vurmadı ki?”

Eline aşırı bir korku ve beceriksizlikle çamurda yuvarlandı, gözyaşlarını ceketinin koluna sildi:
“B-ben… Ben garip bir köy kızıyım! Köyümüzü… Şey… Dev fareler bastı! Eşkiyalar kovalamaca oynarken ben kayboldum! Hiçbir şeyim yok, tüccarların arabasından düştüm sanırım! Ne olur beni yemeyin, ben çok zayıfım zaten, etim de lezzetsizdir!”

(Eline'in iç sesi: “Harika Eline, tebrikler. Koskoca saray soylusuyken kendini farelerin kovaladığı sümüklü bir köylüye çevirdin. Ama bu sefillere yakalanmaktan iyidir!”)

Razen gözlerini devirdi:
“Dev fareler mi?”

Eline hemen Razen’e doğru ellerini açıp titredi:
“Evet usta ağam! Kocaman, gözleri kırmızı fareler! Ben çok korkak biriyimdir, gölgemden bile korkarım! Hiçbir şey bilmem ben, büyü nedir, şato nedir bilmem! Sadece patates soymayı bilirim… Onu da genelde parmağımı keserim!”

(Eline'in iç sesi: “Patates soyacakmışım… Ben hayatımda tabağıma yemeği bile kendim koymadım! Tanrım, ne durumlara düştüm ben böyle!”)

Luna’nın gözleri merhametle doldu. Hemen kızın yanına çöktü, omzuna sarıldı:
“Ah zavallım benim… Ne kadar da tatlı ve masum. Kael bak, korkudan titriyor kızcağız! Dev fareler kovalamış!”

Kael hâlâ ikna olmamıştı. Kızın yanına diz çöktü. Bakışlarını Eline’in gözlerinin içine dikti:
“Köy kızı demek? Peki üzerindeki bu ipek kumaş neyin nesi? Alt Şehir’de bir tüccar bile bunu giyemez.”

Eline’in kalbi bir anlığına duracak gibi oldu.
(Eline'in iç sesi: “Yakalandım! Düşün Eline, acilen bir yalan uydur!”)

Eline anında yüzünü buruşturup elbisesini çekiştirdi:
“Bu mu? Ayyy, bunu pazardaki çöplükten buldum ben ağam! Çok süslü duruyordu, 'belki gelinlik yaparım' dedim ama her yeri çamur oldu işte! Zaten çok gıcıklıyor tenimi, böcek gibi duruyor üstümde!”

(Eline'in iç sesi: “İmparatorluk ipeğine böcek dediğimi annem duysa beni kendi elleriyle uzaya fırlatır…”)

Luna, Kael’i itti:
“Kael! Kızı sıkıştırmayı kes! Görmüyor musun, korkudan ne söyleyeceğini bilemiyor zavallı. Kimsesiz, yetim bir kız işte!”

Kael ayağa kalktı. Kızın bu aşırı beceriksiz ve saçma halleri o kadar abartılıydı ki, bir ajan ya da tehdit olma ihtimali neredeyse sıfır gibi duruyordu. Yine de Kael’in içindeki o stratejist ses tamamen ikna olmamıştı.

Kael derin bir nefes verdi:
“Pekala. Sokakta bırakacak hâlimiz yok. Hana kadar bizimle gelebilir. Ama gözüm üzerinde, 'köy kızı'.”

Eline abartılı bir sevinçle yerdeki çamura tekrar kapaklandı:
“Sağ olun kırmızı ağam! Çok teşekkür ederim! Size hizmet ederim, ayaklarınızı yıkarım—yani şey, yıkamam iğrenirim ama çorba getiririm!”

(Eline'in iç sesi: “Hah! Yediler numarayı. Şimdilik bu alt şehir sefillerinin yanında güvendeyim. Güçlerim geri gelene kadar bu sevimli, aptal köylü rolünü oynamaya devam edeceğim. Ama o kırmızı saçlı olan… Ona çok dikkat etmeliyim.”)

Böylece döküntü ekip, yanlarına güçleri mühürlü saray soylusu "beceriksiz köylü kızı" Eline'i de alarak hana doğru yürümeye devam etti.

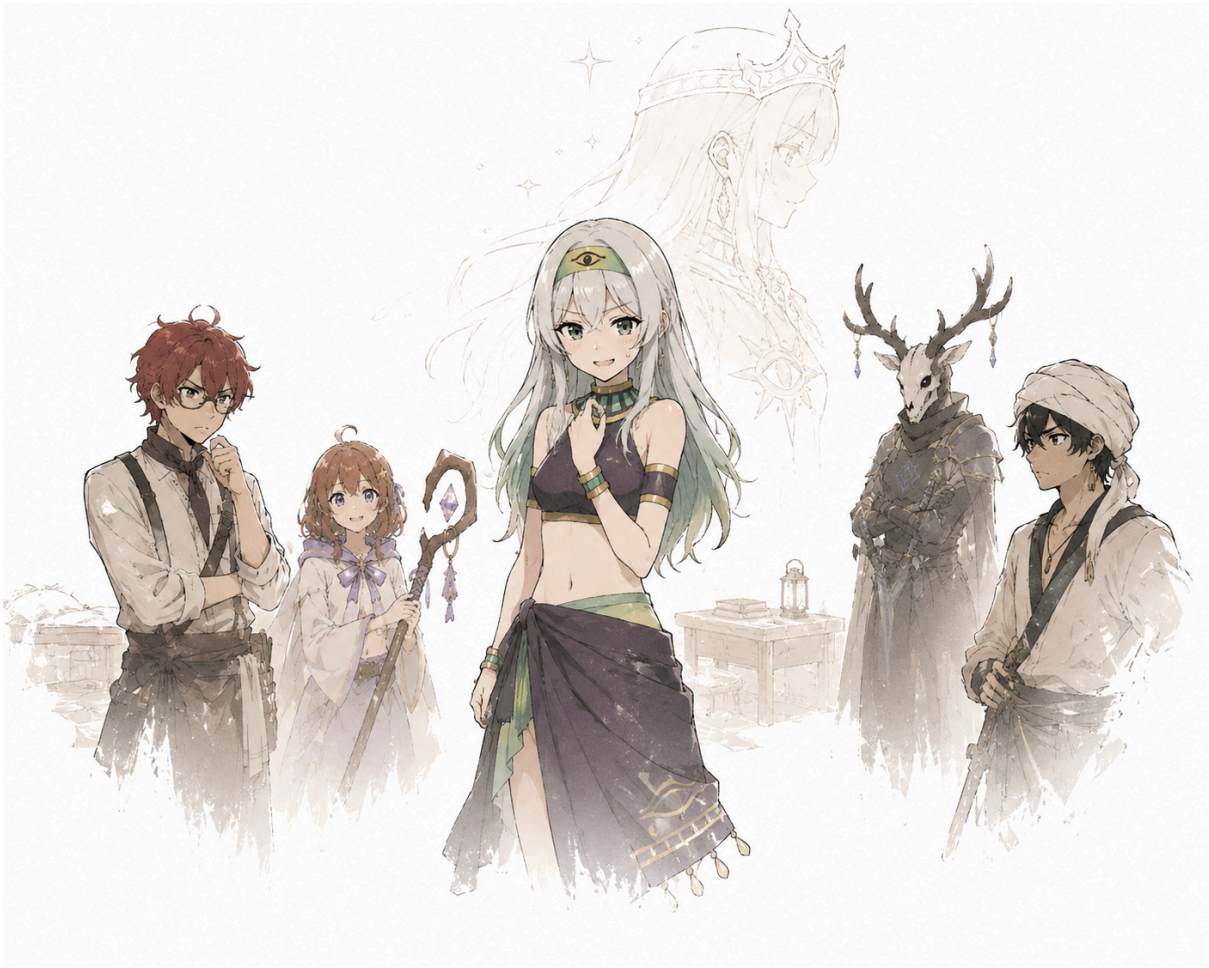

4. Bölüm: Yeni Bir Sabah

Göz kapaklarına hücum eden yoğun ışık ve burnuna dolan rutubet kokusuyla Eline yavaşça doğruldu.

Başındaki zonklama dayanılmazdı. Gözlerini iyice açtığında, üzerinde yattığı şeyin ipek bir yorgan değil, sert ve kaba dokulu bir saman yatağı olduğunu fark etti. Tam o sırada yanından gelen derin bir nefes sesiyle irkildi. Başını sola çevirdiğinde, Luna'nın kollarını iki yana açmış, asasına sarılır gibi yastığı kucaklayarak mışıl mışıl uyuduğunu gördü.

Eline panikle yataktan geriye doğru sıçradı, sırtı soğuk taş duvara çarptı.

(Eline'in iç sesi: "Ne?! Ben neredeyim?! Bu rutubetli, leş kokan mahzen de neyin nesi?! Ben… ben bir faniyle aynı yatakta mı uyudum?! Tanrım, üzerimde saman parçaları var! Ne yapıyorum ben burada?!")

Tam o sırada mahzenin gıcırtılı ahşap kapısı gürültüyle açıldı. İçeriye elinde buharı tüten iki ahşap kupayla Kael girdi.

Kael'i gören Eline'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Korkudan elleriyle samanları göğsüne doğru çekip duvarın dibine daha da büzüldü.

(Eline'in iç sesi: “Siktir! O kırmızı saçlı tehlikeli tip! Ben gerçekten bu alt şehir sefillerinin sığınağında mı kaldım?! Güçlerim mühürlü olmasa hepsini tek parmağımla küle çevirirdim ama şu an tek savunmam bu aptal rol!”)

Kael kızın bu aşırı tepkisini görünce duraksadı. Ahşap kupaları köşedeki masaya bırakıp kaşlarını hafifçe kaldırdı:
“İyi misin Eline? Biraz paniklemiş duruyorsun. Kabus mu gördün?”

Eline hemen dudaklarını büzüp gözlerini kırpıştırdı, sesini titreterek aşırı beceriksiz bir rol kesti:
“A-ağam! Kırmızı ağam! Ben… ben neresi burası? Dün gece ne oldu bana? Niye bu karanlık delikteyim? Beni dev fareler mi getirdi buraya?”

Kael hafifçe kıkırdadı, cebinden küçük not defterini çıkarıp masaya koydu:
“Dev fareler değil. Dün gece vadide bulduk seni, hatırlamıyor musun? Sürekli dev farelerden ve çamurdan bahsedip duruyordun. Sonra hana geldik, çorbanı içerken masanın üzerine kapaklanıp uyuyakaldın. Luna seni buraya, kendi odasına taşıdı.”

Eline bir an duraksadı.
(Eline'in iç sesi: “Çorba mı? Ben o çamur kıvamındaki şeyi içip sızdım mı yani?! Rezillik… Gerçekten tam bir rezillik!”)

Eline hemen ellerini birleştirip abartılı bir şekilde Kael’e doğru eğildi:
“Ayyy! Çok içmişim demek… Şey, yani heyecandan uyuya kalmışım! Beni sokağa atmadığınız için çok sağ olun ağam. Ben köylü kızıyım, alışkınım soğuğa ama burası… şey, pek şatafatlıymış!”

(Eline'in iç sesi: “Şatafatlıymışmış… Şatomun tuvaleti bile buradaki koca handan daha geniş ve temiz!”)

Tam o sırada Luna yataktan aniden sıçrayarak uyandı. Saçları darmadağınıktı.
“Kael! Sıcak çorba mı getirdin?! Günaydın Eline! Nasıl, yatak rahat mıydı?”

Eline zoraki bir tebessümle başını salladı:
“Çok… çok yumuşaktı abla. Samanlar adeta tenimi okşadı!”

(Eline'in iç sesi: “Her tarafım kaşınıyor ve batıyor, lanet olsun!”)

…

Bir saat sonra, Eline üzerindeki çamurlu elbiseleri zoraki temizlemiş, ekibin peşine takılarak Alt Şehir’in gürültülü sokaklarına çıkmıştı.

Önde Kael ve Geyik sakince yürüyor, arkalarında Luna ile Eline yan yana geliyordu. Razen ise yine her zamanki gibi iki adım geriden, yalnız bir gölge gibi takip ediyordu.

Luna, Eline’in koluna girip neşeyle konuştu:

“Bak Eline, şimdi Gölge Loncası’na gidiyoruz. Dün gece turnuvayı kazandığımız için ödülümüzü ve yeni görevlerimizi alacağız. Sen de korkma, bizim yanımızda güvendesin.”

Eline, etraftaki döküntü tezgahları, bağıran tüccarları ve çamurlu sokakları süzerken yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutuyordu:
“Gölge Loncası mı? Orası… çok mu büyük bir yer abla? Benim gibi fakir bir yetimi içeri alırlar mı ki?”

(Eline'in iç sesi: “Sanki çok meraklıyım sizin o çamurlu loncanıza. Ama yukarı dönmenin bir yolunu bulana kadar bu sefillerin peşinden gitmekten başka çarem yok.”)

Kael başını arkaya çevirmeden söze girdi:
“Lonca herkese açıktır Eline. Ama orada garip hareketler yapmamaya çalış. İçerisi tehlikeli tiplerle dolu.”

Eline hızla başını salladı:
“Merak etme kırmızı ağam! Ben bir köşede pusar, hiç ses çıkarmam! Fare gibi dururum!”

(Eline'in iç sesi: “Fare gibi dururmuşum… Ağzıma tüküreyim Eline, yine fare dedin. Adam beni harfiyen hamamböceği sanacak!”)

Geyik alçak sesle araya girdi:
“Korkmasına gerek yok. Yanımızda Razen var, turnuva şampiyonu.”

Razen arkadan buz gibi bir sesle ekledi:
“Ben kimsenin bakıcısı değilim.”

Luna gözlerini devirdi:
“Amannn, yine başladı bizim şampiyon! Tamam Razen, Eline’i koruma, sen sadece arkamızda havalı havalı yürü!”

Eline arkasını dönüp Razen’e baktı. Belindeki kavisli kılıcı ve duruşundaki o keskinliği fark edince içinden geçirdi:
(Eline'in iç sesi: “Bu adam… Bakışları hiç normal değil. Kırmızı saçlı olan akıllı, bu sarıklı olan ise saf tehlike. Yukarı’daki muhafızların en iyilerinden bile daha tehlikeli duruyor. Kendimi kesinlikle bu gruba çaktırmadan kabul ettirmeliyim.”)

Konuşa konuşa Gölge Loncası’nın devasa, ahşap ve demir kapılı binasının önüne geldiler. Kapıdan içeri adım attıklarında içerideki gürültü, kadeh sesleri ve macera hırıltıları hepsinin yüzüne çarptı.

Eline derin bir nefes aldı ve kendi kendine fısıldadı:
(Eline'in iç sesi: “Pekala Eline… Oyun devam ediyor. Beceriksiz köylü kızı rolüne devam.”)

…

Gölge Loncası’nın ana salonu, her zamanki gibi kalabalık ve gürültülüydü. Uzun masaların etrafında silahlı adamlar kâğıt oynuyor, bazıları yaralı kollarını sarıyor, kimileri de duvardaki ilan tahtasına bakıyordu. Hava içki, demir ve hafif ter kokuyordu.

Eline burnunu buruşturmamak için dişlerini sıktı.
(Eline’in iç sesi: “Bu ne rezillik… Yukarı’da bir koridor bile bu kadar pis kokmaz. Ama dayan. Dayan Eline.”)

Kael öne geçip tezgâhın arkasındaki sakallı lonca sahibine doğru yürüdü. Adam onları görünce kaşlarını kaldırdı, elindeki kadehi indirdi.

“İşte turnuvanın kazananları… ve bir de fazla yüz.” Gözleri Eline’e kaydı. “Kim bu?”

Luna hemen araya girdi:
“Bu Eline! Dün gece vadide bulduk. Köyünü fareler basmış, kaybolmuş. Şimdilik bizimle kalıyor. Zararsızdır, söz.”

Lonca sahibi omuz silkti.
“Lonca duvarları herkese açık… yeter ki sorun çıkarmasın.” Sonra sesini alçaltıp Kael’e döndü. “Sizin için özel bir görev var. Yukarıdakiler’le ilgili.”

Geyik’in omuzları gerildi. Maskesiz yüzünde bile nefret net görünüyordu.
“Kemikkıranlar…” diye mırıldandı alçak ve buz gibi bir sesle.

Lonca sahibi başını salladı.
“Evet. Son birkaç gündür alt şehrin doğu sınırındaki eski madenden insan kayboluyor. Yetişkin, çocuk… fark etmiyor. İzlerini sürdük. Ana tünelin derinliklerinde, Yukarıdakiler’in kullandığı eski bir ışınlanma kapısı var. İnsanları oradan yukarı çekiyorlar. Kaynak kotası için… ya da daha kötü şeyler için.”

Eline’in nefesı bir anlığına kesildi.
(Eline’in iç sesi: “Ne… Ne dedin sen?! İnsan kaçırma mı? Ana tünel mi? Işınlanma kapısı mı?! Ben… ben böyle bir yerden hiç haberim yoktu. Konsey… annem… bunlar yalan mı söylüyordu? Yoksa ben mi bilmiyordum?”)

Kael sakinliğini korudu ama gözleri keskinleşmişti.
“Görev nedir tam olarak?”

“Tüneli basacaksınız. Kapıyı mümkünse kapatacak, kaçırılanları kurtaracak ve eğer yukarıdan biri indiyse… geride bırakmayacaksınız.” Lonca sahibi masadan kalın bir zarf çıkardı. “Ödül yüksek. Ama risk de öyle. İçeride en az bir düzine Kemikkıran muhafızı ve iki tane düşük rütbeli yukarıdan gelmiş büyücü olabilir.”

Geyik kılıçlarının kabzasına bastı.
“Gidiyoruz.”

Razen sarığının kenarını düzeltti, sesi her zamanki gibi mesafeliydi:
“Ben de geliyorum. Bu tür işler… temizlenmeli.”

Luna asasını omzuna dayadı, heyecanla ama biraz gergin:
“Beş kişiyiz artık! Eline de bizimle… değil mi Eline?”

Eline bir an donup kaldı. Sonra abartılı bir korku ifadesiyle ellerini göğsüne bastırdı:
“B-ben mi?! A-ağam… ben sadece patates soymayı bilirim! Dövüşmek falan… ben çok korkağımdır, gölgemden bile—”

Kael ona baktı. Bakışlarında şüphe vardı ama sesi düzgün çıktı:
“Sen gelmeyeceksin savaşmaya. Arkada kalıp kaçanları yönlendireceksin. İşe yaramazsan en azından ayak bağı olmazsın.”

(Eline’in iç sesi: “Ayak bağı mı?! Ben… ben Üst Sınıf’ın kızıydım be adam! Ama… bu tünel… gerçekten var mı? Annem ‘aşağıdakiler sadece hammadde’ demişti. İnsanları kaçırıyorlar mı gerçekten?”)

Lonca sahibi zarfı Kael’e uzattı.
“Detaylar ve harita içeride. Gece yarısı tünelin ağzında buluşun. Başarısız olursanız… geri dönmeyi beklemeyin.”

Kael zarfı aldı, ekibe döndü.
“Hazırlanın. İksir, duman, yedek silah… ne varsa alın. Bu sefer sadece lonca görevi değil.”

Geyik alçak sesle ekledi:
“Bu sefer Kemikkıranlar’ın kanı dökülecek.”

Eline arka planda dururken elleri hafifçe titriyordu.
(Eline’in iç sesi: “Bu… bu doğru olamaz. Yukarı’da böyle şeyler konuşulmazdı. Yoksa… yoksa gerçekten bilmiyor muydum? Yoksa bilmek istemedim mi?”)

Luna Eline’in koluna girdi, neşeli ama korumacı bir sesle:
“Korkma. Biz varız. Sen sadece peşimizden gel, tamam mı?”

Eline zoraki gülümsedi.
“T-tamam abla… ben fare gibi sessiz olacağım.”

Kael zarfı cebine soktu, ekibe son bir bakış attı.
“Beş kişiyiz. Bu gece tünelde buluşuyoruz. Gecikirseniz geride bırakılırısınız.”

Dışarı çıktıklarında gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Alt Şehir’in sokakları her zamanki gibi gürültülüydü ama ekibin adımları daha ağır basıyordu.

Eline en arkada yürürken, Kael’in kırmızı saçlarına, Geyik’in yara izli yüzüne ve Razen’ın sessiz gölgesine baktı.
(Eline’in iç sesi: “İnsan kaçırma… ana tünel… Kemikkıranlar. Eğer bunlar doğruysa… o zaman annem ve Konsey yalan söyledi. Ve ben… onların kızı olarak burada, onları avlayanların yanındayım.”)

Gözlerini yere indirdi.
Rolüne devam etmek zorundaydı.
En azından şimdilik.

…

Gece yarısına doğru ekip, Alt Şehir'in doğu sınırındaki eski madene doğru ilerliyordu. Hava serin ve nemliydi. Ay bulutların ardında kaybolmuş, sadece meşale ışıkları taş yolda titreşiyordu.

Kael önde yürüyor, haritayı ara sıra kontrol ediyordu. Geyik sağında, kılıçları belinde, sessizdi. Luna ile Eline yan yana, Razen ise her zamanki gibi birkaç adım geriden geliyordu.

Luna esneyerek Eline'e döndü:
"Eline… Köyüne ne zaman dönmeyi planlıyorsun? Yani, fareler falan dağılınca."

Eline bir an duraksadı.
(Eline'in iç sesi: "Köyüm mü? Hangi köy? Benim köyüm yok… Ama rol devam etmeli.")

Sesini titreterek cevap verdi:
"B-bilmiyorum abla… Belki… belki fareler gidince. Ama şimdi yalnız kalmak korkutucu. Sizin yanınızda daha güvende hissediyorum."

Kael omzunun üzerinden baktı.
"Güvende hissetmek bedava değil. Bu gece işe yararsan belki kalabilirsin. Yoksa…"

Luna Kael'i dürttü:
"Kes şunu. Kızı korkutma."

Geyik alçak sesle araya girdi:
"Kemikkıranlar'ın tüneline giriyoruz. Korkmak normal. Ama geride kalırsan ölürsün."

Razen'in sesi arkadan geldi, buz gibi:
"Konuşmayı kesin. Sesler taşıyor."

Eline başını eğdi.
(Eline'in iç sesi: "Bu adamlar… gerçekten yukarıdakileri avlıyor. Ve ben aralarındayım. Eğer auralarım sızarsa…")

Bir süre sonra madenin ağzına ulaştılar. Giriş yarı çökmüş, tahta desteklerle tutturulmuştu. İçeriden cılız bir mavi ışık sızıyordu.

Kael meşaleyi söndürdü.
"Plan basit. Ben ve Geyik soldan, Luna sağdan dikkat dağıtacak. Razen… sen tavanı kullan. Eline, sen en arkada kal. Kaçan olursa yönlendir. Silah çekme, sadece bağır."

Eline başını hızla salladı.
"T-tamam kırmızı ağam… fare gibi duracağım."

İçeri süzüldüler.

Tünel dar ve rutubetliydi. Duvarlarda eski rün izleri, yerde zincir parçaları ve kurumuş kan lekeleri vardı. İlerledikçe insan fısıltıları, zincir şıngırtıları ve alçak emir sesleri duyulmaya başladı.

Kael eliyle dur işareti verdi.
Önde geniş bir oda açılıyordu. Ortada demir kafesler, içinde yorgun ve korkmuş insanlar. Etrafta siyah zırhlı muhafızlar ve iki cübbeli, mavi ışıklı büyücü dolaşıyordu. Duvarın dibinde ise eski, çatlak bir ışınlanma kapısı duruyordu; rünleri zayıf da olsa hâlâ titriyordu.

Geyik dişlerini sıktı.
“Kemikkıranlar…”

Saldırı aniden başladı.

Geyik çift kılıcıyla soldan daldı, ilk muhafızın zırhını yarıp geçti. Kael duman bombasını fırlattı, sis ortalığı kapladı. Luna asasını yere vurup rüzgâr dalgası gönderdi; iki muhafız dengelerini kaybedip yere yuvarlandı.

Eline en arkada, duvara yapışmış titriyordu.
(Eline’in iç sesi: “Bu… bu gerçek. İnsanları kafeslemişler. Annem… Konsey… yalan söyledi.”)

Tam o sırada sisin içinden bir haydut fırladı. Yüzü yara izli, elinde paslı bir pala. Doğrudan Eline’e yöneldi.

“Küçük fare! Lonca köpekleriyle mi geldin?!”

Eline geriye kaçmaya çalıştı ama sırtı duvara çarptı. Pala havada savruldu.

“Hayır—!”

Panik anında, mühürlenmiş bedeninin derinliklerinden bir şey sızdı.
İnce, saf, neredeyse görünmez bir aura… Yukarı’ya ait, baskılanmış ama hâlâ asil bir parıltı.

Pala Eline’in omzuna ineceği anda toza dönüştü. Metal parçacıkları havada dağıldı, haydut şaşkınlıkla geriye sendeledi.

“Ne—?!”

Kael sisin arasından bağırdı:
“Luna! O patlama senin miydi?!”

Luna asasını savururken nefes nefese cevap verdi:
“Ben… ben öyle güçlü bir şey yapmadım ki!”

Tam o anda tünelin tavanı gürültüyle yarılı. Taş ve toz yağarken mavi bir şimşek gibi süzülen siluet belirdi.

Razen.

Kavisli kılıcı elinde, sarığı hafif kaymış, gözleri keskin. Yere indiğinde hiçbir ses çıkarmadı. İlk hamlesiyle iki muhafızı aynı anda saf dışı bıraktı. Kılıcı mavi bir iz bırakarak savruluyor, her kesik net ve gereksiz güç harcamadan iniyordu.

Geyik ona baktı, kısa bir baş sallamasıyla onayladı.
“Geç kaldın.”

Razen cevap vermedi. Sadece dövüşmeye devam etti.

Ama gözü bir anlığına Eline’e kaydı.
Tünelde hâlâ dağılan o ince aura… saflığı, yoğunluğu, Yukarı’ya özgü o keskinliği. Razen’in bakışları Eline’in üzerinde bir saniye daha kaldı. Sonra renk vermeden kılıcını çevirdi ve bir sonraki muhafıza yöneldi.

(Eline’in iç sesi: “Fark etti… O adam fark etti. Ama hiçbir şey söylemedi. Neden?”)

Çatışma kısa sürdü. Büyücülerden biri kaçmaya çalışırken Geyik’in kılıcı sırtına saplandı. Diğerini Kael boğazından yakalayıp yere serdi. Kafeslerin kilitleri kırıldı, korkmuş insanlar dışarı çıkmaya başladı.

Kael nefes nefese, etrafa bakındı.
“Temizlendi. Kapıyı kontrol edin.”

Razen ışınlanma kapısına yaklaştı. Rünlere baktı, sonra kılıcının ucuyla birini çizdi. Işık söndü.

“Kapandı.”

Luna Eline’in yanına koştu.
“İyi misin?! O adam sana saldırdı, sonra silahı… toz oldu!”

Eline hâlâ titriyordu.
“B-ben… bilmiyorum abla. Belki… belki senin büyün yansıdı.”

Kael onlara yaklaştı, bakışları şüpheliydi ama şimdilik sordu:
“Kimse yaralanmadı mı?”

Geyik kılıçlarını silerken konuştu:
“Kemikkıranlar’ın bir yuvası daha kapandı. Yetmez ama… bir başlangıç.”

Razen kılıcını kınına soktu. Ekibe döndü, sesi her zamanki gibi mesafeli ama bu kez biraz daha netti:
“Sizinle yürümeye devam edeceğim. Bu ekip… potansiyeli olan bir ekip.”

Luna şaşkınlıkla baktı:
“Yani… resmi olarak katılıyor musun?!”

Razen sarığını düzeltti.
“Şimdilik. Yolu birlikte göreceğiz.”

Kael hafifçe gülümsedi, defterini çıkarıp Razen’in isminin yanına bir işaret koydu.
“Beş kişiyiz. Resmen.”

Eline arka planda dururken ellerini sıkıca yumruk yaptı.
(Eline’in iç sesi: “Razen… o aura’yı hissetti. Ama sessiz kaldı. Bu ya çok tehlikeli… ya da çok işime yarayacak. Oyun devam ediyor. Ama artık daha dikkatli olmalıyım.”)

Tünelden dışarı çıktıklarında gece hâlâ karanlıktı. Kaçırılan insanlar yavaş yavaş dağılırken ekip yan yana yürüyordu.

Beş gölge.
Bir tanesi hâlâ yalan söylüyordu.

…

Gökyüzünün ötesinde, bulutların ve yıldızların üstünde yükselen devasa şato… Beyaz mermerler, içlerine işlenmiş büyülü ışık damarlarıyla hafifçe parıldıyor; kristal sütunlar ve altın işlemeli kemerler, fani dünyanın hayal bile edemeyeceği bir ihtişamı sergiliyordu.

Şatonun en yüksek konsey salonunda hava buz gibiydi.

Eline’in annesi, altın işlemeli elbisesinin eteklerini savurarak salonun ortasında volta atıyordu. Yüzündeki ifade her zamanki soğuk mağrurluğunu kaybetmiş, yerini keskin bir öfkeye bırakmıştı. Elindeki kristal tablet kırılacakmış gibi titriyordu.

“Kayıp… Kızım kayıp!” diye hiddetle haykırdı. “Işınlanma odasındaki sabotaj raporunu yeni getirdiler. Güvenlik çekirdeği bilinçli olarak bozulmuş. Ve o aptal muhafızlar hâlâ ‘yetkisiz geçiş engellendi’ diyor!”

Karşısındaki düşük rütbeli danışman eğilerek konuştu:
“Hanımefendi… Arama emri için Konsey’in onayı gerekiyor. Ancak bugünkü oturumda ‘Kaynak Kotası’ ve doğu bölgelerindeki verimlilik tartışmaları öncelikli. Emriniz… ertelenmek zorunda.”

Annenin gözleri daraldı.
“Ertelenmek zorunda mı?! Benim kızım aşağıda, o barbarların arasında kaybolmuş ve siz bana erteleme mi diyorsunuz?!”

Danışman daha da eğildi.
“Konsey’in kararı bu, hanımefendi. Özellikle de… ailenizin diğer üyeleri tarafından desteklendi.”

Annenin eli kristal tableti sıkıca kavradı. Mermer zemine savurup parçaladı.
“Yeter! Ben kendim iniyorum. Kızımı bulup getireceğim. Bu saçmalığa daha fazla katlanamam!”

Tam ışınlanma odasına doğru adım atacağı sırada, salonun devasa kapıları ağır ağır açıldı.

İçeri giren adamın adımları sessiz ama ağırdı. Üzerindeki lacivert ve gümüş işlemeli cübbe, omuzlarındaki altı kollu sembol… Eline’nin babası.

Adam eşine yaklaşırken sesi sakin, neredeyse yorgun çıkıyordu:
“Yeter. Dur.”

Anne arkasını döndü, öfkeyle:
“Dur mu?! Kızımız aşağıda! Gücü mühürlenmiş olabilir, o sefillerin eline düşmüş olabilir ve sen bana ‘dur’ mu diyorsun?!”

Baba birkaç adım daha yaklaştı. Gözleri eşinin öfkesine rağmen sakinliğini koruyordu.
“Bırak. Bizim kızımız güçlü. Ona bir şey olmaz.”

Anne inanamayarak baktı.
“Güçlü mü? O çocuk hâlâ isyankâr ve naif! Aşağıdakilerin ne kadar tehlikeli olduğunu sen de biliyorsun. Kaynak kotası için kaçırdıkları insanları, o tünelleri…”

Baba elini kaldırarak sözünü kesti. Sesine hafif bir sertlik girdi:
“Eline bizim kanımızdan. Tanrıların soyundan geliyor. Mühürlense bile o aura tamamen yok olmaz. Ve eğer gerçekten bir şey olursa… zaten hissederiz.”

Annenin sesi titredi, bu kez öfkeden çok endişeyle:
“Sen… sen onu aşağıda bırakmaya razı mısın? Konsey’in gözü önünde kendi kızımızı mı feda ediyoruz?”

Baba eşinin yüzüne baktı. Bir an için ifadesinde bir şeyler geçti; pişmanlık mı, hesap mı, belli değildi. Sonra omuzlarındaki altı kollu sembole dokundu.

“Hayır. Feda etmiyoruz. Sadece… zamana bırakıyoruz. Arama emri ertelendi çünkü Konsey, Eline’in kendi ayakları üzerinde durup duramayacağını görmek istiyor. Ve ben… kızımızın bunu başaracağına inanıyorum.”

Anne dişlerini sıktı.
“Sen inanıyorsun. Ben ise onu geri getireceğim. İster Konsey onaylasın, ister onaylamasın.”

Baba eşinin kolunu nazik ama kararlı bir şekilde tuttu.
“Şimdi değil. Bir adım atarsan Konsey seni de sorumlu tutar. O zaman Eline’i kurtarmak bir yana, kendi konumumuzu bile kaybederiz.”

Salon yeniden sessizliğe gömüldü. Dışarıda yıldızlar, aşağıda ise bulutların altındaki karanlık dünya uzanıyordu.

Anne yavaşça babasının elini çekti. Sesi artık fısıltıdan halliceydi:
“Eğer ona bir şey olursa… bu sefer seni de affetmem.”

Baba cevap vermedi. Sadece şatonun yüksek pencerelerinden aşağıya, o uzak ve kirli dünyaya baktı.

“Ona bir şey olmaz,” diye tekrarladı, bu kez daha alçak sesle.
“Çünkü o… bizim kızımız.”

Ama gözlerinde, ilk defa hafif bir şüphe belirmişti.

…

Tünelden çıktıklarında gece hâlâ karanlıktı ama doğu ufkunda hafif bir gri belirmişti. Kaçırılan insanlar yavaş yavaş dağılmış, bazıları teşekkür etmek için geride kalmıştı. Kael onları nazikçe uzaklaştırdı.

“Gidin. Konuşmayın. Bu geceyi unutun.”

Lonca’ya dönüş kısa ve sessiz oldu. Lonca sahibi raporu dinlerken kaşlarını çattı, sonra keseyi uzattı.

“Temiz iş. Kapı kapandı, muhafızlar temizlendi. Ödülünüz burada. Bir süre düşük profil tutun… Yukarıdakiler bu kaybı fark edecektir.”

Geyik parayı alırken alçak sesle mırıldandı:
“Fark etsinler. Bir yuvayı daha yıktık.”

Razen hiçbir şey demedi. Sadece ekibe kısa bir bakış attı ve dışarı çıktı.

Sabahın ilk ışıkları sokaklara düşerken Kael ekibi durdurdu.
“Para ve dinlenme sonra. Şimdi talim alanına gidiyoruz. Bu gece gördüklerimiz… bir dahaki sefere daha hazır olmamız gerektiğini gösterdi.”

Luna esneyerek sızlandı:
“Kael, daha gözlerimiz açılmadı ki…”

“Açılacak. Yürü.”

Talim alanı, surların hemen dışındaki eski bir taş ocaktı. Üç tarafı yüksek kayalıklarla çevrili, ortası düz ve geniş bir çukur. Kimse gelmez, ses de fazla çıkmazdı.

Güneş yeni doğarken beş kişi çukurun ortasında duruyordu.

Kael ortaya geçti.

“Bugün birbirimize öğreteceğiz. Zayıf olduğumuz yerleri kapatacağız. Luna, sen büyü kontrolünü çalışacaksın. Geyik, yakın dövüş ve savunma. Razen… kılıç tekniği. Ben strateji ve pusu. Eline…”

Eline irkildi.
“B-ben mi?”

“Sen de. En azından kaçmayı ve düşmemeyi öğreneceksin. Ayak bağı olmak istemiyorsan.”

(Eline’in iç sesi: “Ayak bağı… Hâlâ o laf. Ama… belki gerçekten bir şeyler öğrenmem lazım. Gücüm mühürlü. Burada hayatta kalmak için başka çarem yok.”)

İlk tur Geyik’le başladı.
Çift kılıçlarını çekmeden, sadece beden hareketleriyle Luna ve Eline’e temel duruşları gösterdi. “Ağırlığını arkaya ver. Dizlerini kilitletme. Rakip hamle yapmadan sen zaten kaymış olmalısın.”

Luna birkaç kez tökezledi, güldü, sonra düzeldi. Eline ise her adımda sendeledi. İpek elbiselerinin yırtık etekleri ayağına dolanıyor, dengeyi bulamıyordu.

“Yine düştüm…” diye mırıldandı.

Geyik ona baktı, sesi sert ama sabırlıydı:
“Düşmek normal. Kalkmayı öğren.”

Razen bir kenarda kılıcını çekmeden bekliyordu. Sıra ona gelince ortaya geçti.
“Kılıç öldürmek için çekilir. Ama önce ayak. Ayak yanlışsa kılıç işe yaramaz.”

Kael’e ve Geyik’e birkaç temel adım gösterdi. Hareketleri o kadar akıcıydı ki toz bile kalkmıyordu. Luna hayranlıkla izlerken Eline sessizce taklit etmeye çalıştı. İlk denemede yine yere kapaklandı.

(Eline’in iç sesi: “Bu ne rezillik… Yukarı’da dans derslerinde bile bu kadar zorlanmamıştım. Ama… ayaklarım yavaş yavaş dinliyor gibi.”)

Öğleye doğru Kael strateji çalışması yaptırdı. Taşların üzerine kroki çizdi, olası pusu noktalarını anlattı.
“Düşman sayıca fazlaysa doğrudan çarpışmayın. Dikkat dağıtın, ayırın, tek tek ekin.”

Luna ateş topu yerine daha kontrollü rüzgâr kalkanları denedi. İlk başta dağılan büyüler yavaş yavaş şekil almaya başladı.
“Bak Kael! Bu sefer patlamadı!”

Kael hafifçe gülümsedi.
“İlerleme var.”

Eline bir kenarda oturmuş, dizlerini kucaklamış onları izliyordu. Arada bir ayağa kalkıp Geyik’in gösterdiği adımları kendi kendine tekrarlıyordu. Hâlâ beceriksizdi ama artık her

düşüşte hemen kalkıyordu. Yüzündeki abartılı korku ifadesi yavaş yavaş yerini sessiz bir konsantrasyona bırakıyordu.

Razen bir ara onun yanına yaklaştı. Sesi alçaktı:
“Ayakların hâlâ ağır. Ama omuzların… eskisi kadar gerili değil.”

Eline başını kaldırdı, şaşırdı.
“S-siz… fark ettiniz mi?”

Razen cevap vermedi. Sadece sarığını düzeltti ve tekrar gruba döndü.

Akşama doğru talim bittiğinde hepsi yorgundu. Luna yere uzanmış, Geyik kılıçlarını temizliyor, Kael defterine notlar alıyordu. Razen bir kayanın üzerine oturmuş, uzağa bakıyordu.

Eline ayağa kalktı, eteklerini silkedi. Bu sefer sendelemedi.
(Eline’in iç sesi: “Hâlâ güçsüzüm. Ama… bu toprak, bu insanlar… ayaklarım yavaş yavaş alışıyor. Belki de annemin dediği kadar zayıf değilim.”)

Kael defterini kapattı.
“Yarın yine buradayız. Bu sefer daha sert olacak.”

Luna yerden bağırdı:
“Yarın mı?! Kael, biraz merhamet!”

Geyik alçak sesle güldü.
“Merhamet yok. Kemikkıranlar da merhamet etmiyor.”

Razen ayağa kalktı.
“Yarın sabah erken gelin. Ayak çalışmasıyla başlayacağız.”

Eline sessizce başını salladı.
Bu sefer “fare gibi duracağım” demedi.
Sadece, yavaşça, kendi adımlarını kontrol ederek gruba katıldı.

Beş kişi, taş ocağından çıkıp şehre doğru yürürken güneş batmaya başlamıştı.
Eline en arkada, ama artık tamamen geride değil… biraz daha yakın yürüyordu.

…

Ertesi gün talim, bir önceki günden daha sert geçmişti.
Razen ayak çalışmasını acımasızca tekrarlatmış, Geyik yakın dövüşte Luna’yı defalarca yere sermiş, Kael ise sürekli “Yavaşsınız. Ölürsünüz.” diye uyarmıştı. Eline hâlâ en gerideydi ama artık her düşüşte hemen kalkıyor, dişlerini sıkıp yeniden deniyordu.

Öğleye doğru Kael antrenmanı bitirdi.
“Yeter. Bugünlük bu kadar. Luna, Eline… siz pazara gidin. İksir malzemesi ve yiyecek alın. Biz handa olacağız.”

Luna sevinçle asasını omzuna attı.
“Sonunda! Eline, hadi. Sana Alt Şehir’in en iyi elma tezgâhını göstereceğim.”

Eline başını salladı.
(Eline’in iç sesi: “Pazar mı… En azından bir süre o üçlünün keskin bakışlarından uzak olacağım.”)

…

Alt Şehir’in pazarı her zamanki gibi kalabalık ve gürültülüydü. Tüccarlar bağırıyor, çocuklar araba tekerleklerinin arasından koşuyor, havada kızarmış ekmek ve baharat kokusu birbirine karışıyordu.

Luna Eline’in koluna girmiş, neşeyle tezgâhları geziyordu.
“Bak, şu adamın balı gerçekten güzeldir. Bir de şuradaki kumaşçı… ucuz ama dayanıklı. Senin o yırtık elbisen için bir şeyler bakabiliriz.”

Eline kumaşlara dokunurken yüzünü buruşturmamaya çalıştı.
(Eline’in iç sesi: “Bu kumaşlar… şatomdaki hizmetçilerin önlüğünden bile kaba. Ama… dokunuşu en azından dürüst.”)

“Teşekkür ederim abla,” dedi yavaşça. “Ama gerek yok. Ben… alışkınım.”

Luna durdu, ona baktı.
“Alışkın mısın gerçekten? Yoksa sadece söylemeye mi alıştın?”

Eline bir an sustu. Sonra omuz silkti, bu sefer abartısız bir sesle:
“İkisi de belki.”

Luna gülümsedi, daha yumuşak bir ifadeyle:
“Biliyorsun… sen gelince ekip biraz değişti. Kael hâlâ şüpheci, Geyik konuşmuyor, Razen ise… Razen zaten Razen. Ama bana göre fena değilsin. En azından artık her iki adımda bir düşmüyorsun.”

Eline hafifçe gülümsedi. Bu sefer zoraki değildi.
“Çabalıyorum.”

İki kız elma tezgâhının önünde dururken, Luna birden ciddiyetle sordu:
“Köyüne dönmek istemiyor musun gerçekten? Yoksa… burada kalmak mı istiyorsun?”

Eline elmayı elinde çevirdi.
(Eline’in iç sesi: “Köyüm yok. Dönülecek bir yerim de… artık emin değilim.”)

“Bilmiyorum,” dedi dürüstçe. “Şimdilik… sizin yanınızda olmak daha kolay.”

Luna başını salladı, başka soru sormadı. Sadece iki elma alıp birini Eline’e uzattı.
“O zaman şimdilik bizimlesin. Afiyet olsun.”

…

Hanın en dip köşesindeki masa, gürültüden uzak ve loştu. Kael sırtını duvara yaslamış, Geyik karşısında kılıçlarının kabzasını ovuyordu. Razen ise pencere kenarına oturmuş, sarığının ucunu parmaklarının arasında çeviriyordu.

Kael alçak sesle konuştu:
“Dünkü tünel… temizdi. Ama çok kolaydı. Yukarıdakiler o kapıyı bu kadar zayıf bırakmaz.”

Geyik başını kaldırdı.
“Belki tuzak. Belki de gerçekten umursamıyorlar. Bizim için ‘kaynak’ ne kadar değersizse, onlar için de o kadar değersiziz.”

Razen ilk defa araya girdi. Sesı her zamanki gibi mesafeliydi ama bu kez biraz daha net:
“Tünelde bir şey hissettim. Aura… saf ve baskılanmış. Yukarı’ya ait.”

Kael’in gözleri daraldı.
“Büyücülerden biri mi?”

“Hayır.” Razen pencereye baktı. “Daha… farklı. Daha temiz. Ve çok yakın.”

Geyik yavaşça doğruldu.
“Eline mi diyorsun?”

Razen cevap vermedi. Sadece sarığını düzeltti.

Kael parmaklarını masaya vurdu.
“Ben de şüpheleniyorum. Elbiseleri, konuşması, dünkü o silahın toza dönüşmesi… Luna’nın büyüsü değildi. Biliyorum. Ama henüz kanıtım yok. Ve şu an onu düşman ilan edersek ekip dağılır.”

Geyik alçak sesle sordu:
“Ya gerçekten onlardansa?”

Kael gözlerini Geyik’e dikti.
“O zaman da yanımızda tutarız. Düşmanı yakından tanımak… bazen en iyi silahtır.”

Razen ayağa kalktı.
“Şimdilik izliyorum. Ama bir daha o aura sızarsa… sessiz kalmam.”

Kael başını salladı.
“Anlaşıldık. Luna’ya ve Eline’e bir şey söylemeyin. Özellikle Luna’ya. Kız henüz saf.”

Geyik kılıçlarını beline taktı.
“Kemikkıranlar’ın kızı bile olsa… eğer bizimle yürüyorsa, bir süre daha yürüsün. Sonra karar veririz.”

Razen kapıya doğru yürürken son bir cümle bıraktı:
“Yürüsün. Ama gözüm üzerinde.”

Kapı kapandığında Kael yalnız kalmış gibi derin bir nefes aldı. Defterini çıkardı, Eline’in isminin yanına küçük bir soru işareti koydu.

…

Akşam olduğunda Luna ve Eline handa onlara katıldı. Elma, ekmek ve birkaç şişe iksirle gelmişlerdi. Luna neşeyle alışverişi anlatırken Eline sessizce köşeye oturdu.

Kael, Geyik ve Razen’in bakışları bir an için ona kaydı.
Sonra herkes normalmiş gibi davranmaya devam etti.

Eline elindeki elmayı ısırırken içinden geçirdi:
(Eline’in iç sesi: “Bir şeyler değişti. Bakışları… daha ağır. Özellikle o sarıklı olan. Fark ettiler mi? Yoksa sadece şüphe mi?”)

Dışarıda gece yavaş yavaş çökerken, hanın loş köşesinde beş kişi oturuyordu.
Biri hâlâ yalan söylüyordu.
Diğer üçü ise artık dinlemeye başlamıştı.

5. Bölüm: Haber

Ekip talim alanından ve pazardan döndükten sonra doğrudan Gölge Loncası'na uğradı. İçerisi her zamanki kalabalığından biraz daha tenhaydı. Tezgâhın arkasındaki sakallı adam onları görünce başıyla yukarıyı işaret etti.

"Aruze sizi bekliyor. Üst kat."

Kael kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. Beşli merdivenleri tırmanıp ağır ahşap kapının önünde durdu. Kapı zaten aralıklıydı.

Aruze, her zamanki gibi düzgün kesimli lonca üniformasıyla masanın arkasında oturuyordu. Elinde mühürlü bir parşömen vardı. Onları görünce hafifçe gülümsedi ama gülümsemesi bu sefer daha ciddiydi.

"Girin. Otursanıza… ya da ayakta kalın, fark etmez. Bunu sizin görmeniz gerekiyor."

Masaya doğru kaydırdığı belge, eski ve nemden buruşmuş bir parşömendi. Üzerinde Yukarıdakiler'e özgü ince rünler ve soğuk, resmi bir yazı stili vardı.

Kael öne çıkıp belgeyi aldı. Gözleri satırlar arasında gezerken yüz ifadesi yavaş yavaş sertleşti.

Önce sayısal kayıplar geliyordu.

*“Doğu sektörü – 3. dönem verim raporu:
Toplam işlenen birim: 4.872
Kayıp oranı: %17,3 (ölüm)
Verimlilik: kabul edilebilir düzeyde.
Not: Aşağıdakilerin direnç gösterdiği vakalarda hızlı tasfiye tercih edilmiştir. Bireysel değerleri ihmal edilebilir seviyededir.”*

Kael’in çenesi gerildi. Geyik omzunun üzerinden okurken dişlerini sıktı. Luna eli ağzına gitti. Razen ise hiçbir şey demeden sadece dinliyordu.

Eline en arkada duruyordu.
(Eline’in iç sesi: “Birim… Kayıp oranı… Onlar… biz… ben… insanları ‘birim’ diye mi sayıyorduk?!”)

Kael sayfayı çevirdi. Daha aşağıda, daha teknik ve acil bir not vardı:

*“Mühür durumu – Gözlem kaydı:
Mevcut baskılama oranı: %84
İşlem devam ediyor.
Uyarı: Oranın %90’ın altına düşmesi halinde ‘Varlık’ın uyanma ihtimali kritik seviyeye ulaşacaktır.
Varlık her iki düzlemi de (Aşağı ve Yukarı) yok etme kapasitesine sahiptir.
Mühürün kapatılması için kaynak aktarımı zorunludur.
Devamı bekleniyor.”*

Kael belgeyi yavaşça masaya bıraktı. Odada uzun bir sessizlik çöktü.

Geyik ilk konuşan oldu. Sesi buz gibiydi:
“Kemikkıranlar… Binlerce insanı ‘kayıp’ diye yazmışlar. Ve bunu… bir mühürü kapatmak için yapıyorlarmış.”

Luna’nın sesi titredi:
“Yani… o insanlar ölmeseydi… bir şey mi uyanacaktı? Hem bizi hem onları yok edecek bir şey?”

Aruze başını salladı.
“Belge tünelden çıktı. Sizin getirdiğiniz ganimetlerin arasından ayırdık. Sahte değil. Rünler ve mühürler tutuyor.”

Kael parmaklarını masaya bastırdı.
“İki taraf da kendince haklı. Onlar mühürü kapatmak için bizi yakıyor. Biz de yakılmamak için onlara savaş açıyoruz. Ve ortada… her iki dünyayı da bitirebilecek bir varlık var.”

Razen ilk defa araya girdi. Sesı alçaktı:
“Mühür %84’te. Zaman daralıyor.”

Eline duvara yaslanmış, parmakları hafifçe titriyordu.
(Eline’in iç sesi: “Annem… babam… Konsey… hepsi biliyordu. ‘Kaynak kotası’ dedikleri şey buydu. İnsanları yakıt gibi kullanıyorlardı. Ve ben… ben de o sistemin parçasıydım. Şimdi ise o mühürü korumak için ölenlerin yanındayım.”)

Kael belgeyi tekrar eline aldı, dikkatle katladı.
“Bu bilgiyi lonca dışında kimse duymamalı. Şimdilik. Ama biz… artık sadece intikam peşinde koşamayız. Mühürün ne olduğunu, o varlığın ne olduğunu öğrenmemiz lazım.”

Geyik kılıçlarının kabzasına bastı.
“Öğreneceğiz. Sonra da karar vereceğiz. Kemikkıranlar’ın yöntemini kabul etmek zorunda değiliz.”

Luna Eline’e baktı, sesi yumuşacıktı:
“Eline… sen iyi misin? Çok… solgun görünüyorsun.”

Eline zorla gülümsedi.
“B-ben… sadece… sayılar… biraz fazla geldi.”

Razen’in bakışları bir an için Eline’in üzerinde kaldı. Sonra yavaşça başka yöne çevirdi.

Aruze sandalyesinde geriye yaslandı.
“Belge sizde kalsın. Kopyasını çıkarmadım. Ne yapacağınıza siz karar verin. Ama bilmenizi istedim… çünkü bir sonraki göreviniz belki de bu mühürle ilgili olacak.”

Kael belgeyi ceketinin içine soktu.
“Teşekkürler Aruze.”

Beşli odadan çıkarken kimse konuşmuyordu.
Koridorun loşluğunda sadece adımlarının sesi duyuluyordu.

Eline en arkada, yumruklarını sıkmış yürüyordu.
(Eline’in iç sesi: “%84… Devamı bekleniyor. Eğer mühür kırılırsa ikimiz de yok olacağız. Ama onlar binlerce insanı ‘kayıp’ diye yazarak bunu yapıyor. Ben… artık hangi tarafta olduğumu bile bilmiyorum.”)

Dışarıda akşam yavaş yavaş çökerken, Gölge Loncası’nın kapısı arkalarından ağır ağır kapandı.

Haber artık onların elindeydi.
Ve haber, her şeyi değiştirmeye başlamıştı.

…

Loncadan çıktıktan sonra Kael yönü değiştirdi.

“Hana değil. Kütüphaneye gidiyoruz.”

Luna şaşkınlıkla baktı:
“Bu saatte mi? Kapalı olmaz mı?”

“Alt Şehir’in eski kütüphanesi gece de açıktır. Yeter ki kapıcıya iki gümüş ver.”

Surların dibindeki yarı yıkık taş binanın kapısı aralıktı. İçerisi nemli, tozlu ve loştu. Raflar tavanına kadar eski parşömen, kitap ve harita yığınlarıyla doluydu. Birkaç gaz lambası yanıyordu.

Kael masanın üzerine Aruze’den aldıkları belgeyi koydu.
“Dağınık aramayın. Mühür, varlık, baskılama, kaynak aktarımı… bu kelimeleri arayın. Ne bulursanız masaya getirin.”

Saatler geçti.
Tozlu rafların arasında sadece parşömen hışırtıları ve ara sıra yükselen öksürük sesleri duyuluyordu.

Geyik ilk bulan oldu. Kalın, yıpranmış bir tomarı masaya bıraktı.
“Eski bir savaş kaydı. Savaş Çağı’ndan.”

Kael açtı. Yazı eski dildeydi ama anlamı netti:

“Gökyüzünden inenler, ‘Mühür’ü kapatmak için ilk kurbanları istedi. Biz vermedik. Onlar aldı. Binlerce can… ‘kaynak’ diye adlandırdılar. Mühür kapanmazsa ‘O’ uyanacak dediler. Hem yukarıyı hem aşağıyı yutacak olan.”

Geyik parmağıyla satırın altını çizdi.
“En başından beri biliyorlardı. Bize barbar deyip kemiklerimizi kırdılar.”

Luna biraz sonra iki ayrı parşömenle geldi. Yüzü hem heyecanlı hem tedirgindi.
“En arka rafta, tozların içinde buldum.”

Birinci parşömen teknikti:

*“Baskılama Oranı Hesabı – Gözlem Notu
%90 ve üzeri: Güvenli
%80–%90: Kritik eşik
%80 altı: Varlığın bilinç kıpırtıları başlar.
Not: Kaynak kalitesi düştükçe oran hızla geriler. Aşağıdakilerin ‘dirençli’ bireyleri daha verimli sonuç vermektedir.”*

İkinci parşömen daha kişiseldi:

*“Konsey’e özel not:
Mührü tamamen kapatmak mümkün görünmüyor. Sadece erteleyebiliyoruz. Her nesilde daha fazla kaynak gerekiyor. Aşağıdakiler fark ederse isyan kaçınılmaz.

Ama mühür kırılırsa… geriye hiçbir şey kalmayacak. Ne tahtımız, ne kanımız, ne de gökyüzü.
İki dünyanın da sonu.”*

Hepsi parşömenleri masanın ortasına yaydı. Gaz lambasının titrek ışığı eski yazıların üzerinde dans ediyordu.

Kael sandalyesine yaslandı.
“Özetleyelim. Yukarıdakiler bir ‘Varlık’ı mühürle baskılıyor. Bu mühür insan hayatıyla besleniyor. Oran düşerse varlık uyanıyor ve her iki tarafı da yok ediyor. Onlar bizi yakıt gibi kullanıyor. Biz de yakılmamak için onlara saldırıyoruz.”

Geyik yumruğunu masaya vurdu.
“Yani haklı olduklarını mı söylüyorsun?”

“Hayır,” dedi Kael sertçe. “Yöntemlerini asla haklı bulmuyorum. Ama durumu görüyorum. Sadece intikamla bitmez bu iş. Mühürün ve varlığın gerçek doğasını öğrenmezsek ya onlar bizi yok eder, ya da mühür kırılır hepimiz gideriz.”

Luna parşömenlerden birini eline aldı, sesi alçalmıştı:
“Ya mühürü başka türlü beslemenin yolu varsa? İnsan öldürmeden?”

Razen gölgede duruyordu.
“Varsa bile Yukarıdakiler o yolu uzun zaman önce reddetmiş. En kolay ve en ucuz yöntem bu olduğu için.”

Eline masanın ucunda, parşömenlere bakıyordu. Parmakları artık titremiyordu. Sadece… çok ağırdı her şey.
(Eline’in iç sesi: “Bunlar raporda ‘verimlilik’ diye geçiyor. Benim büyüdüğüm salonlarda, yemek sofralarında, hatta annemin yatmadan önceki fısıltılarında… hep bu sayılar vardı. Ben sadece duymak istememişim.”)

Kael Eline’e kısa bir bakış attı, sonra diğerlerine döndü.
“Bu gece burada kalıyoruz. Yarın daha eski kayıtlara ineceğiz. Mühür rünleri, varlık efsaneleri… ne varsa. Artık sadece onlarla değil, iki dünyanın sonuyla da uğraşıyoruz.”

Geyik parşömeni yavaşça rulo yaptı.
“O zaman devam. Ben uyumam.”

Luna esneyerek ama kararlı:
“Ben de. Belki üçüncü bir şey daha vardır.”

Razen raflara doğru yürüdü.
“Eski dillere bakacağım.”

Eline yerinden kalkmadı. Masadaki yazılara bakmaya devam etti. Gaz lambasının ışığı yüzüne vururken, köylü kızı rolü bir anlığına tamamen düşmüş gibiydi.

Sadece ağır bir gerçeğin karşısında oturan biri gibi sessizdi.

Kütüphanenin tozlu rafları arasında beş kişi, mühür ve yok oluş üzerine okuyarak geceyi geçirdi.
Her yeni satır, savaşın artık eskisinden çok daha büyük olduğunu gösteriyordu.

...

Ertesi sabah ekip kütüphaneden çıktığında gökyüzü hâlâ griydi. Kael haritayı açtı, parmağını batıdaki dağlık bölgeye bastırdı.

“Burada bir keşiş var. Eski Savaş Çağı kayıtlarını en iyi bilen kişi olduğu söyleniyor. Mühür hakkında soracağız.”

Geyik sırt çantasını omzuna attı.
“Ne kadar sürer?”

“Yaya… beş gün.”

Luna iç çekti ama itiraz etmedi. Razen çoktan hazırdı. Eline sadece başını salladı ve en arkaya geçti.

Yol gerçekten uzundu.

İlk günler düzlüklerde geçti. Rüzgâr bozkırı yalarken konuşmalar azaldı, sadece adım sesleri ve ara sıra yükselen rüzgâr kaldı. Üçüncü gün ormanlar başladı; nemli toprak, bataklık kokusu, gece ateşinin etrafında suskun bekleyişler. Dördüncü gün yokuşlar dikleşti. Kayalık patikalar, ince ama ısrarlı yağmur, kaygan taşlar… Beşinci günün ikindi vaktinde, dağın yamacındaki küçük taş manastır nihayet göründü.

Kapı açıktı. İçeriden tütsü ve eski ahşap kokusu geliyordu.

Keşiş onları avluda karşıladı. Saçları bembeyazdı, sırtı hafif kambur ama gözleri berrak ve keskindi. Elindeki asa yere vurulduğunda tok bir ses çıkardı.

“Gölge Loncası’ndan gelenler… ve bir yabancı. Mühür için mi geldiniz?”

Kael öne çıktı.
“Evet. Bildiklerinizi öğrenmek istiyoruz.”

Keşiş başını hafifçe eğdi.
“O zaman önce sınav. Sözle değil. Bedenle.”

Avlunun bir kenarından genç bir adam çıktı. Keşişin öğrencilerinden biriydi; sade giyimli, elinde tahta bir bo staff. Yüzü sakin, duruşu dengeliydi.

“Beşiniz birden değil,” dedi keşiş. “Sırayla. Ya da birlikte. Fark etmez. Onu yere serin. Seremezseniz… kapı kapanır.”

Kimse geri adım atmadı.

İlk Geyik öne çıktı. Çift kılıçlarını çekmeden, sadece beden hareketleriyle yaklaştı. Öğrenci staff'ı savurduğunda Geyik içeri kaydı, bileğini yakaladı, ama genç adam dengesini bozmadan dönüp Geyik'i omuzundan itti. Geyik iki adım geriye düştü, dişlerini sıktı ve yeniden saldırdı. Bu sefer daha temkinliydi. Üç hamle sonra öğrencinin staff'ını koltuk altına sıkıştırıp yere devirdi.

Keşiş başını salladı.
"Geçti."

Sıra Luna'daydı. Asasını yere vurup rüzgâr dalgası gönderdi. Öğrenci staff'ıyla dalgayı böldü, hızla yaklaştı. Luna panikle geriye kaçarken ayağı kaydı ama son anda asasıyla yerden küçük bir taş fırlattı. Taş öğrencinin alnına değdi; adam bir an sendeledi. Luna o boşluğu kaçırmadı, asanın ucuyla göğsüne bastırdı.

"Geçti," dedi keşiş yine.

Kael duman bombası kullanmadan, sadece kısa kılıcı ve ayak oyunlarıyla yaklaştı. Öğrenci staff'ı savurdukça Kael mesafeyi korudu, sabırla açık aradı. Sonunda öğrencinin ağırlığını yanlış verdiği bir anda çelme taktı ve staff'ı elinden aldı.

Razen'in turu en kısası oldu. Kılıcını kınından bile çıkarmadı. Öğrenci hamle yaptığında Razen sadece bir adım yana kaydı, bileğine hafifçe vurdu. Staff yere düştü. Öğrenci şaşkınlıkla baktı. Razen geri çekildi.

Son olarak Eline öne çıktı. Elleri boştu. Öğrenci ona baktı, staff'ını indirmeyecekmiş gibi durdu ama yine de saldırdı. Eline panikle geriye kaçtı, ayağı takıldı, yere düştü. Öğrenci staff'ı indirmeden durdu. Eline yerde nefes nefese, sonra dişlerini sıkıp ayağa kalktı. Bu sefer kaçmadı. Öğrencinin hamlesini zar zor yana sıyırdı, eliyle staff'ın ucunu itti ve dengesini kaybeden adamı omuzundan iterek yere yığdı.

Keşiş uzun uzun baktı.
"Geçtiniz. Hepiniz."

Avludan manastırın en iç odasına geçtiler. Duvarlar eski resimlerle kaplıydı: gökyüzünden inen siluetler, yerde yatan bedenler, yan yana duran iki farklı ordu…

Keşiş oturdu.
"Size anlatılan her şey neredeyse tersine çevrilmiş bir hikâyedir."

Konuşmaya başladı.

Savaş Çağı'nda gökyüzünden inenler gerçekten büyük bir felaketten kaçıyordu. Ama "Varlık" dedikleri şey, onların kendi yarattığı bir silahtı. Kontrolünü kaybettiler. Aşağıdakiler o silahı durdurmak için kan döktü. Yukarıdakiler ise yenilgiyi ve korkuyu örtmek için "mühür" yalanını uydurdu. İnsanları "kaynak" diye yakarak hem nüfusu kontrol ettiler hem de korkuyu diri

tuttular. Aşağıdakiler isyan ettikçe “mühür kırılacak” tehdidi büyüdü. Yukarıdakiler kendi aralarında bölündükçe yalan daha da derinleşti.

Mühür… hiçbir zaman olmadı.
Sadece sürekli beslenen bir kontrol mekanizması vardı.

Keşiş konuşmasını bitirdiğinde oda sessizliğe gömüldü.

Luna fısıldadı:
“Bunca ölüm… boşuna mıydı?”

“Boşuna değil,” dedi keşiş. “Yalanı ayakta tutmak için ödendi. Hâlâ da ödeniyor.”

Kael ayağa kalktı.
“Kanıtı var mı?”

Keşiş raflardan ince bir tomarı çıkardı. Üzerinde hem yukarı hem aşağı dilinde yazılar vardı.
“Savaş Çağı’nın gerçek kayıtlarından biri. İki tarafın da yok etmeye çalıştığı nadir kopyalardan. Alın.”

Ekip tomarı aldı.
Keşiş onları kapıya kadar geçirdi.
“Yolunuz uzun. Artık yalanın ağırlığını da taşıyorsunuz.”

Dönüş, gidişten daha ağır geçti.
Beş gün daha. Düzlükler, ormanlar, kayalıklar… Konuşmalar neredeyse kesildi. Herkes kendi içinde bir şeyleri yeniden diziyordu.

Şehre vardıklarında akşam çökmüştü. Lonca’nın önünde durdular.

Kael tomarı ceketinin içine soktu.
“Bu gece dağılın. Yarın handa buluşuruz. Kimseye bir şey söylemeyin. Henüz.”

Geyik başını sallayıp ara sokaklara kayboldu.
Razen ters yöne yürüdü.
Luna Eline’in koluna kısa bir an dokundu, sonra kendi yoluna gitti.

Eline bir süre yalnız kaldı.
Sonra yavaşça, adımlarını kontrol ederek hana doğru yürümeye başladı.

Mühür gerçek değildi.
Ve bu bilgi, her şeyden daha tehlikeliydi.

6. Bölüm: Kurban Listesi

Gökyüzünün ötesinde, yıldızların bile altında kaldığı o beyaz mermer şatoda, Konsey Salonu'nun kapıları ağır ağır açıldı.

Salon, fani dünyanın hiçbir mimarının hayal bile edemeyeceği bir görkemle yükseliyordu. Tavanı görünmeyen kristal kubbe, içine hapsolmuş yıldız ışıklarıyla nazikçe parıldıyordu. Zemindeki altın rünler, adım atan herkesin ayak sesini yutuyordu. Ortadaki altıgen masanın etrafında altı yüksek koltuk vardı. Her koltuğun arkasında, o koltuğa ait sembol asılı duruyordu: Güneş, Ay, Kılıç, Yaprak, Göz ve Yıldız.

Hava ağırdı. Lavanta ve soğuk metal kokusu birbirine karışmıştı.

İlk olarak **Seraphinas** girdi.

Uzun, altın sarısı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, başının etrafında yavaş yavaş dönen güneş halesi salonu aydınlatıyordu. Beyaz ve altın tonlarındaki elbisesi hareket ettikçe ışık saçıyordu. Yüzü sakin, bakışları ise neredeyse acımasız bir netlikteydi. Oturduğu anda havanın sıcaklığı bir derece arttı.

Arkasından **Lunarias** geldi.

Gümüşi, neredeyse beyaza çalan saçları beline kadar uzanıyordu. Başındaki hilal şeklindeki taç, karanlık mavi ve altın işlemeli elbisesiyle mükemmel uyum içindeydi. Omuzlarından sarkan şeffaf pelerin, yıldız tozu gibi parlıyordu. Gözleri yarı kapalı, ifadesi ise uzak ve soğuktu. Oturduğunda salonun ışıkları hafifçe soluklaştı; sanki ayın gölgesi içeri süzülmüştü.

Üçüncü olarak **Vaelor** adım attı.

Geniş omuzlu, beyaz saçlı, göğsü açıkta bırakan kırmızı pelerinli savaşçı, elindeki devasa mızrağı yere hafifçe vurarak salona girdi. Omzundaki altın zırh parçaları, her adımında hafifçe şıngırdadı. Yüzü sert, çenesi gergindi. Koltuguna oturduğunda mızrağını yanına yasladı. Bakışları doğrudan masanın ortasına dikildi; sanki henüz kimse konuşmamış olsa bile bir emir vermeye hazırdı.

Dördüncü koltuğa **Elyndras** yerleşti.

Yeşil saçları omuzlarına dökülüyor, başındaki antler benzeri boynuzlardan ince dallar ve yapraklar sarkıyordu. Beyaz ve yeşil tonlarındaki elbisesi, doğanın kendisi gibi akıcıydı. Yüzü her zamanki gibi zarif ve soğukkanlı görünüyordu… ama gözlerinin altındaki hafif gölgeler, son günlerdeki uykusuzluğu ele veriyordu. Otururken parmakları koltuğun kenarını sıkıca kavradı.

Beşinci olarak **Morrigan** salona süzüldü.

Uzun, bembeyaz saçları siyah pelerininin altına saklanmıştı. Elindeki asa, ucunda kocaman, açık bir göz motifi taşıyordu. Siyah ve altın işlemeli cübbesi, ölümün kendisi gibi ağır ve sessizdi. Oturduğunda salona ince bir soğukluk yayıldı. Kimse onunla göz teması kurmaya cesaret edemedi.

Son olarak **Caelion** girdi.

Koyu mavi saçları hafif dağınıktı. Üzerindeki lacivert ve beyaz elbise, yıldız motifleriyle işlenmişti. Omuzlarındaki pelerin, gece gökyüzü gibi dalgalanıyordu. Yüzü genç ama bakışları yaşlıydı. Başındaki ince yıldız halesi, yavaş yavaş dönüyordu. Koltuguna otururken elini masaya koydu ve kısaca gülümsedi. Gülümseme samimi değildi; sadece bir formaliteydi.

Altı Büyük Baş, altıgen masanın etrafında yerlerini almıştı.

Salon yeniden sessizliğe gömüldü.

Kristal kubbeden süzülen ışık, masanın ortasındaki boşluğa düşüyordu. Orada, henüz açılmamış, mühürlü bir kristal tablet duruyordu. Üzerinde ince rünler titreşiyor, içeriği henüz kimseye gösterilmiyordu.

Seraphinas ilk konuşan oldu. Sesi yumuşak ama netti:

“Konsey toplanmıştır.”

Lunarias gözlerini yarı araladı:

“Gündem uzun.”

Vaelor mızrağının sapına hafifçe vurdu:

“Öncelik sırası net olsun.”

Elyndras hiçbir şey demedi. Sadece masanın ortasındaki tablete baktı. Parmakları hâlâ koltuğu sıkıyordu.

Morrigan’ın peçesinin altından alçak bir fısıltı yükseldi:

“Bazı şeyler… ertelenemez.”

Caelion başını hafifçe eğdi:

“O zaman başlayalım.”

Salonun dışındaki koridorlarda rüzgâr bile esmiyordu.
Salonun ağır sessizliğini ilk bozan, yeşil saçlı kadın oldu.

Elyndras, koltuğunun kenarını bıraktı. Parmakları hâlâ hafifçe titriyordu ama sesi her zamanki gibi net ve kontrollü çıktı:

“Konsey’e bir haber getirmek zorundayım.”

Herkes ona döndü. Seraphinas’ın güneş halesi yavaşça dönerken, Lunarias gözlerini tamamen açtı. Vaelor mızrağına yaslandı. Caelion ise hafifçe öne eğildi.

Elyndras derin bir nefes aldı.

“Kızımdan… haber aldım.”

Bir an duraksadı. Kelimeleri seçerek devam etti:

“Kızım, uzun zamandır konseyin gözünden uzak tuttuğu çocuğunu… torunumu… Aşağı’ya indirmiş. Daha doğrusu, torunum kendi iradesiyle aşağıya kaçmış. Işınlanma odasındaki sabotaj ondan. Güçleri mühürlenmiş durumda. Şu an fani dünyada, tek başına.”

Salon bir kez daha buz kesti.

Morrigan, peçesinin altından alçak ve keskin bir sesle sordu:

“Elyndra Lunethra mı?”

Elyndras başını hafifçe eğdi. Gözlerindeki gölge bir an için daha da koyulaştı.

“Evet.
Genellikle kısaca… Eline diyoruz.”

İsim, kristal kubbenin altında yankılandı.

Seraphinas’ın parmakları asasının sapında sıkılaştı. Lunarias’ın hilal tacı hafifçe titreşti. Vaelor’un çenesi gerildi. Caelion ise hiçbir şey söylemeden masanın ortasındaki mühürlü tablete baktı.

Elyndras devam etti, sesi bu kez daha alçak:

“Kızım onu korumak istedi. Ben de… bir süre sessiz kaldım. Ama artık sessizlik sürdürülemez. Torunum Aşağı’da. Ve eğer yaşayanlar arasında birileri onun aurasını fark ederse…”

Cümlesini tamamlamadı.

Morrigan’ın elindeki asanın ucundaki göz, yavaşça kırpıldı.

“Elyndra Lunethra… 6 Büyük Baş’ın kanını taşıyan bir çocuk, mühürlenmiş halde, barbarların arasında dolaşıyor.”

Salonun ışığı bir an için daha da soluklaştı.

Morrigan, peçesinin altından alçak ve buz gibi bir sesle araya girdi.

“Bu bana… kişisel bir mesele gibi geldi.”

Asasının ucundaki göz yavaşça kırpıldı. Bakışlarını sırayla herkese gezdirdi.

“Konsey’in zamanı, aile içi kaygılarla harcanmamalı. Konuyu kapatalım.”

Elyndras başını hızla çevirdi. Sesindeki gerilim ilk defa açıkça duyuluyordu:

“Kişisel mi?
Bizim kanımızdan biri… 6 Büyük Baş’ın soyundan gelen bir çocuk, mühürlenmiş halde Aşağı’da dolaşıyor. Ne yapacağını, kiminle konuşacağını, neyi öğreneceğini bilmiyoruz. Bu kişisel değil. Bu… risk.”

Morrigan omuz silkmedi bile. Sadece peçesinin altından soğuk bir nefes verdi:

“İnsanlar onu saptırırsa…
Torununun ölüm fermanını yazmakta hiç çekinmem.”

Salon bir an için tamamen dondu.

Elyndras ayağa fırladı. Yeşil saçları omuzlarında savrulurken sesi salonu doldurdu:

“Bu bir saygısızlıktır!
Kendi kanımıza karşı ölüm fermanından bahsedemezsin, Morrigan!”

Seraphinas elini kaldırdı. Güneş halesi bir an parladı ve salona sıcak ama otoriter bir ışık yayıldı.

“Yeter.”

Sesi sakin ama kesindi.

“Otur, Elyndras.”

Elyndras dişlerini sıkarak yerine oturdu. Parmakları hâlâ titriyordu.

Lunarias yavaşça konuştu. Hilal tacı hafifçe dönerken sesi uzak ve ölçülüydü:

“Morrigan haklı olduğu kadar… Elyndras da haksız değil.
Bir Büyük Baş soyundan gelen çocuk, Aşağı’da ne kadar süre kalırsa kalsın, bir iz bırakır. Ya bizim için bir fırsat olur… ya da bir felaket.”

Vaelor mızrağını masaya hafifçe vurdu.

“Ben net konuşayım.
Onu geri getirmek en temiz çözüm. Ama eğer geri getirmeyi reddedersek… o zaman gözetim şart. Aurası sızarsa, bir isyanın merkezi olursa, o zaman Morrigan’ın fermanı hazır olsun.”

Caelion ilk defa uzun konuştu. Yıldız halesi yavaşça dönerken bakışları masanın ortasındaki tablete kaymıştı:

“Ben başka bir şey görüyorum.
Torun… belki de tam da ihtiyaç duyduğumuz şey.
Aşağıdakiler sahte belgelerle paniğe kapılmış durumda. Eğer aralarında ‘bizden biri’ dolaşıyorsa… ve eğer o çocuk bir gün gerçekleri görürse… belki de yalanı daha uzun süre ayakta tutabiliriz.
Ya da… yalanı tamamen yıkar.
İkisi de mümkün.”

Seraphinas derin bir nefes aldı. Asasının ucundaki güneş diski hafifçe titreşti.

“Karar alalım.”

Bir süre kimse konuşmadı. Sadece kristal kubbeden süzülen ışık, altı tanrının yüzünde dans ediyordu.

Sonunda Seraphinas konuştu:

“Üç karar.”

Parmağıyla masaya vurarak saymaya başladı:

“Bir: Elyndra Lunethra — Eline — geri getirilmeyecek. Şimdilik.
Gözetlenecek. Aurası sızdığı an, en yakın birlik harekete geçecek.

İki: Ana tünelde ele geçirilen sahte belgeler… önemsenmeyecek.
Aşağıdakiler ne kadar paniklerse paniklesin, ‘mühür’ yalanı hâlâ işe yarıyor. Yeni belgeler hazırlanacak, gerekirse daha ikna edici olanları.

Üç:
Eğer torun, Aşağı’dakilerin yanında bizim aleyhimize hareket ederse…
Morrigan’ın fermanı geçerli olacak.
Kan bağı, ihaneti affettirmez.”

Elyndras’ın yüzü bir an için bembeyaz kesildi. Ama itiraz etmedi.

Morrigan peçesinin altından kısa bir baş sallamasıyla onayladı.

Vaelor mızrağını omzuna yasladı.

Lunarias gözlerini yarı kapadı.

Caelion ise sessizce gülümsedi. Gülümseme yine samimi değildi.

Seraphinas ayağa kalktı. Güneş halesi salonu bir kez daha aydınlattı.

“Konsey dağılmıştır.
Kurban Listesi… bir sonraki oturuma bırakılsın.”

Altı Büyük Baş, birer birer salondan ayrılmaya başladı.

Elyndras en son kaldı.
Masanın ortasındaki mühürlü tablete uzun uzun baktı.
Sonra yavaşça arkasını dönüp, yeşil pelerininin eteklerini savurarak çıktı.

Salon yeniden boşaldı.
Kristal kubbenin altında, henüz açılmamış listenin ağırlığı, sessizce beklemeye devam etti.

…

Gece, Alt Şehir’in en derin ve en sessiz hanlarından birinde çökmüştü.

Dışarıda yağmur ince ince yağıyor, taş sokaklarda biriken suyun sesi pencerelere vuruyordu.
Hanın en arka odasında, kalın perdeler çekilmiş, yalnızca tek bir gaz lambası yanıyordu.
Masa etrafında dört kişi oturuyordu.

Ortadaki adam, Gölge Loncası'nın sahibi değildi.
Ne Demir Yumruk'un, ne Kızıl Kılıçlar'ın, ne de diğer bilinen loncaların lideriydi.
Bunlar… daha eski, daha gizli, daha kirli isimlerdi. Alt Şehir'in gerçek çete reisleri. Kendi halkını "koruma" bahanesiyle yıllardır yöneten adamlar.

Karşılarındaki beşinci sandalye boş değildi.

Vaelor oturuyordu.

Kırmızı pelerini omzundan sarkmış, mızrağı masanın yanına yaslanmıştı. Üstündeki altın zırh parçaları, gaz lambasının titrek ışığında soğuk soğuk parlıyordu. Yüzü her zamanki gibi sertti. Gözlerinde ne aşağılama ne de öfke vardı; sadece hesap vardı.

"Listeler hazır," dedi Vaelor alçak ve net bir sesle. "Bu ayki kota… biraz yüksek. Doğu mahallesinden kırk, batı kenarından otuz. Çocuklar da dahil. Direnç gösterenler öncelikli."

Çete reislerinden en yaşlısı, boğazını temizledi. Sesinde hafif bir titreme vardı:

"Kota her seferinde yükseliyor, Büyük Baş. Halk… fark etmeye başladı. Kaybolanlar çoğaldı. Loncalar soru soruyor."

Vaelor parmağıyla masaya hafifçe vurdu.

"Loncalar sizin sorununuz.
Siz koltuklarınızı korumak istiyorsanız, listeleri dolduracaksınız.
Yoksa… koltuklarınızı da, başlarınızı da kaybedersiniz.
Seçim sizin."

Adamlar birbirine baktı. Kimse itiraz etmedi.

En genç olanı, dişlerini sıkarak sordu:

"Ödül?"

Vaelor omuz silkti.

"Aynı.
Silah, altın, ve… 'dokunulmazlık'.
Yukarı'nın gözü sizin üzerinizde olmayacak.
Siz de bizim için 'kaynak' toplamaya devam edeceksiniz."

Anlaşma, birkaç imza ve sessiz bir baş sallamayla tamamlandı.
Vaelor ayağa kalktı. Mızrağını omzuna yasladı.
Kapıdan çıkmadan önce son bir cümle bıraktı:

"Bir sonraki ay… kota yine artacak.
Alışın."

…

Aynı gece, birkaç sokak ötede.

Kael, sırtını ıslak bir duvara yaslamış, nefes nefese kalmıştı. Elindeki ıslak kâğıt parçası, yağmurdan dolayı neredeyse dağılmak üzereydi. Yanında Luna, asasını sıkıca kavramış, titreyen elleriyle etrafı kolluyordu.

“Kael…” diye fısıldadı Luna. “Az önce gördüklerimiz… gerçek miydi?”

Kael kâğıdı yavaşça katladı. Gözleri karanlıktı.

“Gerçek.
Çete reisleri… kendi halkını satıyor.
Vaelor’un ‘kurban listelerine’.
Koltuklarını korumak için.”

Luna’nın nefesi kesildi.

“Yani…
Yukarıdakiler sadece yukarıda değil.
Yanımızda.
Kendi aramızda.”

Kael başını kaldırdı. Yağmur yüzünden ıslanmış kırmızı saçları alnına yapışmıştı. Sesı alçak ama bıçak gibi keskindi:

“Düşman sadece gökyüzünde değil, Luna.
Ayaklarımızın dibinde.
Ve biz… onların listelerine isim yazdıranların arasında yürüyormuşuz.”

Uzakta bir meşale ışığı belirdi.
İkisi de gölgelere çekildi.

Kael kâğıdı ceketinin içine soktu.
Parmakları hâlâ titriyordu; ama bu sefer soğuktan değil.

“Yarın… herkese anlatacağız.
Geyik’e, Razen’e, Eline’e…
Artık sadece Yukarı’ya karşı savaşmıyoruz.
Kendi şehrimize de.”

Luna asasını omzuna dayadı. Gözlerindeki neşe, yerini ilk defa buz gibi bir kararlılığa bırakmıştı.

“O zaman…
Listeyi yırtmanın zamanı geldi.”

İki gölge, yağmurun içinde kayboldu.
Arkalarında, Alt Şehir’in en kirli sırrı, ıslak taşlara yapışıp kalmıştı.

…

Yağmur öğleden sonra hafiflemiş, yerini ince bir çiselemeye bırakmıştı. Alt Şehir’in taş sokakları ıslak ve kaygandı. Kael, handaki küçük odada masanın üzerine beş ayrı kopya sermişti. Listeyi kendi eliyle çoğaltmış, imzaları ve Vaelor’un mührünü mümkün olduğunca net kopyalamıştı. Her kopyanın altına küçük bir not eklemişti:

“Bu ayki kota. Kendi halkınız satılıyor. İsimler gerçek. Mühür gerçek. Artık bilmiyormuş gibi yapamazsınız.”

Geyik kılıçlarını kontrol ederken sordu:

“Nereye dağıtacağız?”

Kael kopyaları katladı.

“Üç ana hat.
Bir: Gölge Loncası’nın altındaki küçük loncalar ve dürüst tüccar birlikleri. Onlar suskun ama korkuyorlar.
İki: Doğu ve batı mahallelerindeki eski ‘koruma’ çetelerinin rakip grupları. Rekabeti körükleyeceğiz.
Üç: Pazar meydanındaki büyük tüccar hanları. Para konuşur. Eğer malları tehlikeye girerse ses çıkarırlar.”

Razen sarığını düzeltti.

“Ben doğu tarafını alırım. Sessiz yürürüm.”

Geyik başını salladı.

“Batı benim. Tanıdık yüzler var.”

Kael Luna ve Eline’e döndü.

“Siz pazar ve güney mahalleleri. Daha az şüphe çekersiniz. Konuşmayın, sadece bırakın. Kimse sizi takip ederse hemen geri dönün.”

Luna asasını omzuna attı, kararlıydı.

“Tamam. Eline, sen yanımda kal. Sakın yalnız kalma.”

Eline başını eğdi. İç sesi ağır basıyordu:

(Eline’in iç sesi: “Listeyi çoğaltıyorlar. Vaelor’un mührünü halka gösteriyorlar. Ben… o mührü taşıyan soyun çocuğuyum. Ve şimdi kopyaları dağıtacağım. Eğer biri aurasını fark ederse…”)

Dışarıdan sesi yumuşak çıktı:

“T-tamam abla. Fare gibi olacağım.”

Beşli handan ayrıldı. Yağmurun altında farklı yönlere dağıldılar.

Razen, doğu mahallesinin dar ara sokaklarında gölge gibi ilerliyordu. Eski bir deponun arkasındaki gizli lonca kapısına ulaştığında, içeri sadece iki kopya bıraktı. Biri tezgâhın altına, diğeri duvardaki ilan tahtasının arkasına. Kimse onu görmedi. Çıkarken bir an durdu; uzaktan gelen ayak seslerini dinledi, sonra kayboldu.

Geyik batı tarafında daha doğrudan hareket etti. Eski bir rakip çetenin hanına girdi, masaya bir kopya bıraktı ve alçak sesle sadece şunu söyledi:

“Kendi çocuklarınızın isimleri var. Okuyun.”

Han sahibi kâğıdı açıp okuduğunda yüzü bembeyaz kesildi. Geyik çoktan dışarı çıkmıştı.

Luna ve Eline pazar meydanına ulaştığında hava kararmaya başlamıştı. Tezgâhlar kapanıyor, tüccarlar mallarını topluyordu. Luna büyük bir kumaşçının tezgâhına yaklaştı, kopyayı kumaş topunun arasına sıkıştırdı. Eline ise biraz geride, elindeki elmayı çevirerek bekliyordu.

İkinci durakları güney mahallesindeki küçük bir aktar dükkânıydı. İçerisi kurutulmuş ot ve iksir kokuyordu. Yaşlı kadın onları görünce gülümsedi.

“Yine mi geldiniz çocuklar? İksir mi lazım?”

Luna nazikçe başını salladı.

“Sadece… bir şey bırakacağız. Okuyun. Lütfen.”

Kopyayı tezgâha koydu. Kadın kâğıdı açtı, gözleri satırlar arasında gezerken yavaş yavaş büyüdü. Eli titredi.

“Bu… bu isimler… benim torunumun sokağı…”

Luna bir şey demedi. Sadece Eline’in kolundan tutup dışarı çıktı.

Üçüncü kopyayı da bir hanın kapı eşiğine bıraktıktan sonra geri dönerken Eline bir an duraksadı. Dar bir ara sokakta, iki silahlı adam fısıldaşıyordu.

“…listeyi gördün mü? Vaelor’un mührü varmış. Reisler panikte…”

Eline nefesini tuttu. İç sesi keskinleşti:

(Eline’in iç sesi: “Yayılıyor. Çok hızlı yayılıyor. Annem… büyükannem… bunu hissedecekler mi? Konsey duyar mı?”)

Luna onu çekti.

“Gel. Yeterince bıraktık.”

Akşam olduğunda beşli handaki loş masada yeniden bir araya geldi. Kael ıslak pelerinini çıkarıp oturdu.

“Gölge Loncası’nın altındaki üç küçük loncaya bıraktım. Biri hemen kopyalamaya başladı. Diğerleri sessiz kaldı ama kâğıdı yırtmadılar.”

Geyik kılıcını masaya yasladı.

“Batıda iki çete reisi birbirine girdi bile. Biri diğerini ‘satılık köpek’ diye suçladı. Kavga çıktı.”

Razen sakin sesle ekledi:

“Doğuda kopyalar elden ele dolaşıyor. Tüccarlar fısıldaşıyor. Birkaçı mallarını gizlemeye başladı.”

Luna yorgun ama heyecanlıydı.

“Pazarda bir kadın torununun ismini görünce ağladı. Aktar kadın ise… ‘artık yeter’ dedi.”

Kael başını salladı.

“İlk adım tuttu. Halk öğreniyor. Çete reislerinin maskesi çatlamaya başladı.”

Razen gözlerini Eline’e çevirdi. Bakışları uzun sürdü.

“Yayılma hızı… beklediğimden fazla. Yukarı bunu hissedecek. Özellikle aura sızıntısı olursa.”

Eline omuzlarını büktü, sesi titrekti:

“B-ben… hiçbir şey yapmadım. Sadece peşinden geldim.”

Kael araya girdi, sesi ölçülüydü:

“Şimdilik yeter. Yarın ikinci aşamaya geçeriz. Teslimat noktalarını bulmamız lazım. Ama bugün… liste artık sadece bizim elimizde değil.”

Dışarıda yağmur yeniden şiddetlenmişti. Hanın pencerelerinden sızan meşale ışıkları, ıslak taşlarda titriyordu.

Gölge Loncası’nın duvarlarında, pazar tezgâhlarında, ara sokakların gizli köşelerinde… kopyalar elden ele dolaşıyordu.

İlk sızıntı gerçekleşmişti.

Ve Alt Şehir’in altı, yavaş yavaş kaynamaya başlamıştı.

Eline masanın ucunda otururken elindeki soğuk çorbayı karıştırıyordu. İç sesi artık fısıltı değil, ağır bir yankıydı:

(Eline’in iç sesi: “Listeyi dağıttım. Kendi soyumun mührünü halka verdim. Ve kimse henüz bilmiyor… ben de o mührün kanındanım. Ama o isimler… o çocuklar… gerçek. Artık geri dönüş yok.”)

Beş gölge, loş odada sessizce oturuyordu.

Dışarıda ise şehir, ilk kez kendi kanının kokusunu almaya başlamıştı.

…

Sabah, yağmurun bıraktığı ağır nemle geldi. Alt Şehir’in sokakları her zamankinden daha gergindi. Tezgâhlar erken açılmış, ama konuşmalar fısıltıya dönmüştü. İnsanlar birbirine bakıyor, sonra hızla gözlerini kaçırıyordu.

Kael, Luna, Geyik, Razen ve Eline Gölge Loncası’nın üst katındaki odada toplandığında, tezgâhın altından sızan uğultu bile değişmişti.

Lonca sahibi kapıyı aralayıp içeri girdi. Yüzü asık, sesi alçaktı:

“Dün gece üç ayrı han yakıldı. Batı mahallesinde iki çete reisi birbirini bıçakladı. Doğu tarafında tüccarlar mallarını depolara çekti. Ve… listenin kopyaları her yerde. Pazar meydanında bir kadın, reisin kapısına asmış. ‘Çocuklarımızın isimleri’ yazmış altına.”

Kael sandalyesinde geriye yaslandı.

“Hızlı yayıldı.”

“Fazla hızlı,” dedi lonca sahibi. “Bazıları sizi suçluyor. Bazıları teşekkür ediyor. Ama hepsi korkuyor. Vaelor’un adı dilde. Yukarı’nın mührü… artık sır değil.”

Kapı kapandığında Geyik alçak sesle konuştu:

“İyi. Maskeleri düştü.”

Razen pencereye bakıyordu.

“Ama panik kontrolsüz. Birkaç gün içinde ya isyan çıkar ya da reisler daha sert önlem alır. Teslimatı öne çekebilirler.”

Luna parmaklarıyla masayı tıklattı.

“O zaman ikinci aşamaya geçmeliyiz. Teslimat noktasını bulmadan önce onlar hareket ederse…”

Kael başını salladı.

“Bugün sonuçları izleyeceğiz. Akşama kadar sokaklarda dolaşın, dinleyin. Kim panikliyor, kim sessiz kalıyor, kim silahlanıyor. Akşam handa buluşuyoruz. Yarın… kesinti başlar.”

Öğleden sonra sokaklar kaynıyordu.

Geyik batı mahallesinde eski bir rakip hanın önünden geçti. İçeride bağırışlar vardı. Bir reisin adamları, diğer reisin kapısına kanla “satılık” yazmıştı. Geyik gölgede durup dinledi. Konuşmalar netti: listeler yüzünden güven bitmişti. Bazı adamlar kaçmayı konuşuyordu.

Razen doğu tarafında daha sessiz ilerledi. Bir deponun arkasında üç tüccarın fısıltısını duydu. Mallarını gece kaçırmayı planlıyorlardı. “Vaelor’un adamları gelmeden önce,” diyorlardı. Razen hiçbir şey demeden uzaklaştı. Ama bir an, uzaktan gelen ince bir aura dalgalanması hissetti. Çok zayıf, baskılanmış… tanıdıktı. Gözleri kısılsa da renk vermedi.

Luna ve Eline pazarın kenarındaki dar sokaklarda yürüyordu. Bir grup kadın, yırtık bir kopyayı elden ele gezdiriyordu. Birinin gözleri yaşlıydı.

“Benim yeğenimin adı var… On üç yaşında.”

Luna dişlerini sıktı. Eline ise yanındaydı, yüzü solgundu. İç sesi ağır basıyordu:

(Eline’in iç sesi: “İsimler… gerçek isimler. Ben o listeleri ‘verim raporu’ diye duyardım. Şimdi ise kadınlar ağlıyor. Ve ben hâlâ aralarında yürüyorum. Razen’in bakışları dün gece uzundu. Fark etti mi gerçekten?”)

Bir ara sokakta iki silahlı adam onları fark etti. Biri alçak sesle:

“Şu kızlar… dün gece kopya bırakanlar olabilir.”

Luna Eline’in kolunu sıkı tuttu, hızla kalabalığa karıştılar. Adamlar peşlerinden gelmedi.

Akşam handa yeniden toplandıklarında masa sessizdi. Herkes dinlediklerini sırayla anlattı.

Kael özetledi:

“Çete reisleri birbirine düştü. Tüccarlar kaçıyor. Halk öfkeli ama henüz örgütlü değil. Lonca sahibi bizi uyarıyor: Yukarı’nın kulağına gidecek. Belki bir-iki gün, belki daha az.”

Geyik kılıçlarının kabzasına bastı.

“O zaman teslimatı bekleyemeyiz. Öne çekilmiş olabilir.”

Razen sakin sesle konuştu:

“Doğu maden çıkışında hareket var. Dün gece üç araba girdi, bu sabah boş çıktı. Muhafız sayısı artmış. Muhtemel nokta orası.”

Kael defterini açtı.

“İkinci aşama başlıyor.
Hedef: Bir sonraki teslimatı kesmek. Listeye yazılanları kurtarmak. Reislerden en az ikisini canlı yakalamak. Halkın önünde itiraf ettirmek. Vaelor’un adını açıkça söyleteceğiz.

Plan:
Geyik ve ben ana gruba sızacağız. Luna dikkat dağıtacak. Razen tavan ve kaçış yollarını kesecek. Eline… sen kurtarılanları yönlendireceksin. Silah çekmeyeceksin. Sadece kaçış yolu göstereceksin.”

Eline başını kaldırdı. Sesı bu sefer daha az titrekti:

“A-anladım.”

(Eline’in iç sesi: “Kurtaracağız. Kendi soyumun ‘kaynak’ dediği insanları. Ve ben onlara yol göstereceğim. Eğer aura sızarsa… Razen sessiz kalmayacak. Ama artık geri dönemem.”)

Kael kâğıdı katladı.

“Yarın gece yarısı. Doğu maden çıkışı. Hazırlanın. İksir, duman, yedek silah. Bu sefer sadece lonca görevi değil. Halkın gözü üzerimizde olacak… ister istemez.”

Geyik ayağa kalktı.

“Kemikkıranlar’ın kanı dökülecek. Ama bu sefer… tanıklarla.”

Razen sarığını düzeltti, gözleri bir an Eline’de kaldı.

“Aura kontrolü… önemli. Özellikle yarın.”

Kimse bir şey demedi.

Dışarıda gece çökerken Alt Şehir’in sokakları hâlâ fısıltılarla doluydu. Listeler elden ele dolaşıyor, çete reisleri silahlanıyor, halk öfkeyle bekliyordu.

İlk sızıntı işe yaramıştı.
Çatlaklar açılmıştı.

Şimdi ise ikinci adım geliyordu:
Kesinti.

Ve bu sefer, kanın kokusu sadece yukarıya değil, şehrin kendi taşlarına da yayılacaktı.

…

Gece yarısı, doğu maden çıkışının ağzında hava bıçak gibi keskindi. Ay bulutların ardında kaybolmuş, sadece meşale ışıkları taş duvarlarda titriyordu. Üç kapalı araba, zincir şıngırtıları ve alçak emir sesleriyle bekliyordu. Etrafta siyah zırhlı muhafızlar ve iki çete reisi – biri yaşlı ve şişman, diğeri genç ve sinirli – listeleri kontrol ediyordu.

Kael gölgeden fısıldadı:

“Şimdi.”

Geyik soldan gölge gibi süzüldü. Çift kılıçları kınından çıkmadan önce bile iki muhafız yere serilmişti. Luna sağdan asasını yere vurdu; rüzgâr dalgası arabaların örtülerini savurdu, mahkûmların bağırışları yükseldi. Razen tavan deliğinden indi, tek hamlede kaçış yolundaki üç adamı etkisiz hale getirdi.

Kael duman bombasını fırlattı. Sis ortalığı kaplarken yaşlı reisin boğazına kısa kılıcını dayadı.

“Sesini çıkar. Yoksa burada biter.”

Genç reis kaçmaya çalıştı ama Geyik onu omuzundan yakalayıp yere çarptı. Kılıcın ucu boğazına değdi.

“Canlı,” dedi Kael alçak sesle. “İtiraf için lazımlar.”

Eline en arkada, kurtarılanları yönlendiriyordu. Zincirler kırılıyor, korkmuş yüzler karanlığa dağılıyordu. Bir çocuk ayağı kayınca Eline refleksle kolundan tuttu. Aura bir an sızdı – ince, saf, baskılanmış. Razen’in bakışları o yönde bir saniye takıldı ama kılıcını indirmadi.

Çatışma kısa sürdü. Muhafızlar ya yerdeydi ya da kaçmıştı. İki reis bağlı, dizlerinin üstünde, maden çıkışının önündeki açık alanda duruyordu. Etrafta kurtarılanlar ve gece yarısı uyanan mahalle sakinleri birikmeye başlamıştı. Meşaleler çoğaldı. Halkın uğultusu yükseldi.

Kael yaşlı reisi öne itti.

“Konuş. Kimin emriyle?”

Adam titredi, ama Geyik’in kılıcı boynuna daha fazla bastırınca sesi boğuk çıktı:

“Vaelor… Büyük Baş Vaelor. Kota onun. Altın ve dokunulmazlık karşılığı… kendi halkımızı verdik.”

Genç reis de aynı şeyi tekrarladı, sesi kırık:

“Her ay artıyor. Reddedersek başımızı alırlar. Liste… onun mührüyle geliyor.”

Uğultu bir anda öfkeye döndü. Bir kadın bağırdı:

“Çocuklarımız! Siz sattınız!”

Taşlar havada uçuşmaya başladı. Reisler yere kapanırken Kael elini kaldırdı.

“Öldürmeyin. Önce herkes duysun.”

Tam o anda hava değişti.

Maden çıkışının üzerindeki kayalıklardan ağır, yavaş adımlar duyuldu. Kırmızı pelerin rüzgârda savruldu. Altın zırh parçaları meşale ışığında parladı. Elindeki devasa mızrak yere hafifçe vurulduğunda taşlar titredi.

Vaelor inmişti.

Halk geri çekildi. Sessizlik bıçak gibiydi. Vaelor’un bakışları bağlı reislere, sonra Kael’e kaydı. Yüzü her zamanki gibi sert, sesi alçak ve netti:

“Aşağıdakiler… yine hadlerini aşıyor.”

Kael bir adım öne çıktı. Kırmızı saçları meşale ışığında yanıyordu. Sesi de alçak ama bıçak gibi keskindi. Racon ve ağırlık iç içeydi:

“Had mi?
Senin ‘kota’ dediğin şey, bizim çocuklarımızın isimleri.
Senin ‘kaynak’ dediğin şey, bizim kanımız.
Şu iki köpek senin için kendi mahallesini sattı. Şimdi de halkın önünde itiraf ettiler.
Sen ise yukarıdan inip hâlâ ‘had’ diyorsun.
Ne haddi, Vaelor?
Bizim toprağımızda, bizim ölülerimizin üzerinde mi had konuşuyorsun?”

Vaelor mızrağını omzuna yasladı. Gözlerinde aşağılama yoktu; sadece hesap vardı.

“Sen… kırmızı saçlı. Stratejist. Listenin arkasındaki akıl sensin.
Aşağıdakiler her zaman isyan eder. Sonra da ezilir.
Bu sefer de aynı olacak.
Ama sen… biraz daha gürültü çıkardın. Tebrik ederim.”

Kael bir adım daha yaklaştı. Aradaki mesafe kapanıyordu. Halk nefesini tutmuş izliyordu.

“Gürültü mü?
Hayır. Bu gürültü değil.
Bu, sizin yalanınızın çatlaması.
Mühür yalan. Varlık yalan. Kota yalan.
Siz bizi yakıt sanıyordunuz. Biz ise artık ateşiz.

Şu iki reisi al, götür, ister öldür ister ödüllendir.
Ama bil:
Bir sonraki listede isim yazarsan, o isimlerin sahibi senin kapına gelir.
Ve bu sefer… yukarıya da çıkarız.”

Vaelor’un çenesi gerildi. Mızrağın sapı taşta hafifçe şıngırdadı.

“Küstahlık.
Sen bir fani. Ben Büyük Baş’lardan biriyim.
Kanın, auran, ömrün… hepsi ölçülebilir.
Bugün burada kan dökersem, bu mahalle yarın kül olur.
Ama… Konsey’in sabrı henüz tükenmedi.
Sana bir şans veriyorum, kırmızı saçlı.
Dağılın. Listeleri unutun. Reislerinizi geri verin.
Yoksa bir sonraki inişimde… ‘kesinti’ sizin boğazınızda olur.”

Kael gülümsedi. Gülümseme soğuktu.

“Dağılmayız.
Unutmayız.
Ve reisleri de vermiyoruz.
Onlar artık halkın malı.
Sen ise… savaş ilan etmiş oldun.
Git, Konsey’ine söyle:
Aşağıdaki köpekler artık sadece havlamıyor.
Isırıyor.”

Vaelor uzun uzun baktı. Bakışları bir an Eline’in üzerinde takıldı – çok kısa, neredeyse fark edilmez – sonra yeniden Kael’e döndü.

“Savaş…
Evet.
Bunu sen istedin.”

Mızrağını yere vurdu. Taşlar çatırdadı. Kırmızı pelerin savrulurken Vaelor arkasını döndü. Kayalıklara doğru ağır adımlarla yürüdü, sonra ışınlanma ışığıyla kayboldu.

Geride sadece meşale dumanı, bağlı reisler ve nefes nefese bir kalabalık kaldı.

Kael arkasına döndü. Geyik, Luna, Razen ve Eline yanındaydı. Halkın uğultusu yeniden yükselmişti – öfke, korku, ama artık bir de umut.

Geyik alçak sesle konuştu:

“Savaş ilan edildi.”

Kael kılıcını kınına soktu.

“Evet.
Ve bu sefer… iki taraf da biliyor.”

Eline en arkada duruyordu. Elleri titriyordu. İç sesi fırtına gibiydi:

(Eline’in iç sesi: “Vaelor… Konsey’in savaşçısı. Benim soyumun adamı. Ve Kael ona karşı dimdik durdu. Halkın içinde. Ama artık… geri dönüş yok. Savaş başladı. Ve ben iki ateşin ortasındayım.”)

Gece, Alt Şehir’in üzerinde ağırlaşırken beş gölge, bağlı reisleri ve kurtarılanları alıp karanlığa karıştı.

Yukarı’da ise Vaelor’un raporu, kristal kubbenin altında çoktan yankılanmaya başlamıştı.

Savaş resmen açılmıştı.

…

Sabaha karşı Alt Şehir’in sokakları hâlâ gergindi. Meşale dumanı dağılmamış, halkın uğultusu ara sokaklarda yankılanıyordu. Bağlı iki reis, Gölge Loncası’nın arka kapısından içeri sokulurken kimse fazla soru sormadı. Lonca sahibi sadece başını salladı ve onları bodrumdaki demir kapılı odaya kapattı.

Kael, Luna, Geyik, Razen ve Eline üst kata çıktı. Ağır ahşap kapı açıktı. Aruze, her zamanki gibi düzgün kesimli lonca üniformasıyla masanın arkasında oturuyordu. Elinde bu sefer mühürlü bir parşömen değil, birkaç taze rapor vardı. Onları görünce kaşlarını kaldırdı ama gülümsemedi.

“Oturun.”

Beşli karşısına geçti. Aruze raporlardan birini masaya bıraktı.

“Doğu maden çıkışı. Gece yarısı. İki reis tutuklu. Birkaç düzine mahkûm serbest. Ve… Vaelor.”

Kael sandalyesine yaslandı.

“Halkın önünde itiraf ettiler. Vaelor’un adını söylediler. Sonra kendisi indi.”

Aruze parmaklarını birbirine kenetledi. Gözlerindeki meraklı ışık bu sefer daha keskindi.

“Ve sen ona karşı durdun. Halkın ortasında. Büyük Baş’lardan birine. Sözlerin… lonca duvarlarını aşmış bile. Sabahleyin üç ayrı kaynaktan duydum. ‘Kırmızı saçlı stratejist Vaelor’a savaş ilan etti’ diyorlar.”

Geyik alçak sesle konuştu:

“O ilan etti. Biz sadece karşılık verdik.”

Aruze Geyik’e baktı, sonra Razen’e, sonra Eline’e. Bakışları Eline’de bir saniye fazla kaldı ama bir şey demedi.

“Lonca olarak resmî tutumumuz şu an ‘tarafsızlık’. Ama tarafsızlık… artık lüks. Vaelor’un inişi, listenin sızması, reislerin itirafı… hepsi Yukarı’nın kulağına gitti. Konsey’in tepkisi gecikmeyecek.”

Kael öne eğildi.

“Bize ne diyeceksin Aruze? Destek mi, yoksa ‘düşük profil tutun’ mu?”

Aruze hafifçe gülümsedi. Gülümseme bu sefer sevimli değil, yorgundu.

“İkisi de değil.
Size gerçeği söyleyeceğim.
Gölge Loncası’nın bazı kanatları korkuyor. Bazıları ise… sizin yanınızda. Ben İnsan Kaynakları ve Görev Dağılımındayım. Dosyalarınızı ben tutuyorum. Ve dosyalarınıza bakınca şunu görüyorum: Siz artık sıradan bir ekip değilsiniz. Siz bir kıvılcım oldunuz.”

Luna asasını dizine yasladı.

“Kıvılcım mı yanacak yoksa sönecek, o bize mi kalmış?”

“İkinize de,” dedi Aruze. “Ama lonca olarak size resmî bir görev veremem. Çünkü resmî görev, Vaelor’a karşı açık savaş demek. Ve biz henüz o kadar güçlü değiliz.
Ancak… gayri resmî olarak, bodrumdaki iki reisi size bırakıyorum. İtiraf belgelerini çoğaltabilirsiniz. Doğu maden çıkışındaki ışınlanma kalıntılarını inceleyebilirsiniz. Ve… eğer yeni belgeler çıkarsa, ilk sizin masanıza gelir.”

Razen sakin sesle sordu:

“Konsey’in bir sonraki hamlesi ne olur?”

Aruze omuz silkti.

“Bilmiyorum. Ama Vaelor boşuna inmez. Raporunu çoktan verdi. Büyük Baş’lar toplanır. Ya sizi ‘örnek’ yapmak isterler, ya da daha sert kotaya geçerler. İkisinden biri.”

Kael defterini çıkardı, hızlı notlar aldı.

“Reisleri halka açık tutacağız. İtiraf belgelerini çoğaltıp diğer loncalara da göndereceğiz. Maden çıkışını ise… kapatacağız. Kalıcı olarak.”

Aruze başını salladı.

“Makul. Ama bir uyarı:
Eline.”

Eline irkildi. İç sesi bir an durdu.

(Eline'in iç sesi: "Adımı söyledi. Neden?")

Aruze gözlerini doğrudan ona dikti.

"Sen dosyalarda yoksun. Kayıt yok, geçmiş yok, lonca üyeliği yok. Sadece 'köy kızı' diye geçiyorsun. Ama dün gece maden çıkışında… bazıları ince bir aura hissettiğini söyledi. Baskılanmış, saf. Yukarı'ya ait."

Oda bir an sessizleşti.

Kael'in bakışları Eline'e kaydı. Geyik'in eli kılıcının kabzasına gitti. Razen hiçbir şey demedi; sadece sarığının kenarını düzeltti.

Eline sesini titreterek cevap verdi:

"B-ben… bilmiyorum. Belki Luna'nın büyüsü yansıdı. Ben sadece… fare gibi duruyordum."

Aruze uzun uzun baktı. Sonra hafifçe gülümsedi.

"Şimdilik öyle kabul edelim. Ama unutma: Bu loncada sırlar uzun yaşamaz. Özellikle savaş zamanında."

Kael araya girdi, sesi ölçülüydü:

"Eline bizimle. Şimdilik bu kadar yeterli."

Aruze sandalyesinde geriye yaslandı.

"Peki. O zaman dinleyin:
Lonca size açık kapı bırakıyor. Ama kapı iki yönlü. Siz büyüdükçe, biz de hedef oluyoruz. Bir sonraki adımınızı iyi seçin. Çünkü Vaelor'un savaş ilanı… sadece sizin değil, bizim de omzumuza bindi."

Beşli ayağa kalktı. Aruze onları kapıya kadar geçirdi.

"Bir şey daha.
Bodrumdaki reisler… bir süre daha canlı kalsın. Halkın öfkesi dinmeden onları 'kaybedersek' kıvılcım söner. Anlaştık mı?"

Kael başını salladı.

"Anlaştık."

Koridora çıktıklarında Luna alçak sesle mırıldandı:

“Aruze… bizi destekliyor gibi. Ama aynı zamanda uyarıyor.”

Geyik kılıçlarını düzeltti.

“Destek yetmez. Güç lazım.”

Razen Eline’e kısa bir bakış attı, sonra öne geçti.

“Aura… kontrol altında tut. Bundan sonra herkes dinliyor.”

Eline başını eğdi. İç sesi ağır ve netti:

(Eline’in iç sesi: “Aruze fark etti. Razen zaten biliyor. Kael şüpheleniyor. Ve ben hâlâ ‘köy kızı’yım. Ama savaş başladı. Artık sadece yalan söylemek yetmeyecek. Ya seçim yapacağım… ya da seçim benim yerime yapılacak.”)

Lonca’nın ağır kapısı arkalarından kapandığında, Alt Şehir’in üzerinde sabahın ilk gri ışıkları belirmişti.

Savaş ilan edilmişti.

7. Bölüm: Kırmızı Veba

Gökyüzünün ötesinde, yıldızların bile altında kaldığı beyaz mermer şatoda, Konsey Salonu'nun kapıları ağır ağır kapandı. Kristal kubbeden süzülen ışık, altıgen masanın ortasına düşüyordu. Hava lavanta ve soğuk metal kokuyordu.

Altı Büyük Baş yerlerini almıştı.

Seraphinas'ın güneş halesi yavaşça dönüyor, Lunarias'ın hilal tacı gölge gibi titriyordu. Vaelor mızrağını yanına yaslamış, çenesi gergindi. Elyndras'ın yeşil saçları omuzlarına dökülüyor, parmakları koltuğun kenarını sıkıyordu. Morrigan'ın asasının ucundaki göz yarı aralıktı. Caelion ise yıldız halesiyle sessizce gülümsüyordu; gülümseme yine samimi değildi.

Seraphinas ilk konuşan oldu. Sesi yumuşak ama netti:

"Gündem tek.
Aşağıdaki isyan.
Ve o isyanın merkezi."

Vaelor öne eğildi. Kırmızı pelerini omzundan sarkıyordu.

"İsim: Kael.
Gerçek adı… Kael Ezren Ashborne.
Kırmızı saçlı. Stratejist. Gölge Loncası'na bağlı.
Halkın önünde bana karşı durdu. Savaş ilan etti.
Reisleri canlı yakalattı, itiraf ettirdi, listeleri sızdırdı.

Aşağıdakiler onu dinliyor.”

Lunarias gözlerini yarı araladı.

“Ashborne… Eski kayıtlarda geçen bir soy. Savaş Çağı’ndan kalma, aşağıda kaybolmuş bir hat.
Nasıl hayatta kaldı?”

Vaelor omuz silkti.

“Bilinmiyor. Araştırılıyor.
Ailesi yok. Babası Benekli Humma’dan ölmüş, annesi yıllar önce bir Üst Sınıf konağında kaybolmuş.
Kendisi sokaklarda büyümüş. Lonca kayıtlarında ‘stratejist’ olarak geçiyor.
Ama asıl tehlike… etrafındakiler.”

Morrigan’ın peçesinin altından alçak bir ses yükseldi:

“Ekibi.”

“Evet,” dedi Vaelor. “Dört kişi daha.
Maskeli bir kılıç ustası – eski ‘Kemikkıran’ katliamından sağ kalanlardan.
Doğulu bir kılıç ustası – Razen Takayukinobu. Teknikleri saray muhafızlarını bile aşıyor.
Genç bir büyücü kız – acemi ama potansiyelli.
Ve… bir köylü kızı. Kayıt yok. Aura sızıntısı rapor edildi. Baskılanmış, saf. Yukarı’ya ait olabilir.
Araştırma devam ediyor. Henüz net değil.”

Elyndras’ın parmakları koltuğu daha sıkı kavradı. Yüzü solgundu ama sesi kontrollü çıktı:

“Aura sızıntısı… ne kadar güçlü?”

Vaelor ona baktı. Bakışları kısa ve keskindi.

“Zayıf. Mühürlenmiş gibi. Ama var.
Eğer o kız gerçekten bizden biriyse… durum daha da karmaşık.”

Caelion hafifçe öne eğildi.

“Ashborne’u ortadan kaldırmak yeterli olmaz.
O bir kıvılcım. Kıvılcımı söndürürsen kül kalır. Ama külü rüzgâr savurur.
Asıl mesele… isyanın kökünü kurutmak.”

Vaelor mızrağının sapına bastı.

“Kökü kurutmanın yolu var.
Kırmızı Veba.”

Salon bir an buz kesti.

Seraphinas'ın güneş halesi yavaşladı.

"Kırmızı Veba…
Yüzyıllardır kilitli tutulan biyolojik parazit.
Canlı. Üreyen. Kontrol edilebilir… teoride."

Vaelor başını salladı.

"Evet.
Aşağı şehre salınırsa, isyanı susturur.
Enfekte olanlar önce ateşlenir, sonra delirecek kadar acı çeker, en sonunda bedenleri çöker.
Dirençli olanlar bile taşıyıcı olur.
Birkaç hafta içinde Alt Şehir'deki örgütlü her hareket felç olur.
Kael Ezren Ashborne da dahil."

Lunarias sesini yükseltti. Hilal tacı titreşti:

"Kontrol edilebilir mi Vaelor?
Yüzyıl önce denendi. Bir bölgeyi yok etti. Sonra rüzgârla komşu topraklara yayıldı.
Bizim 'kaynak' alanlarımızın üçte biri çöktü.
Şimdi yeniden mi deneyeceksin?"

Morrigan'ın asasının ucundaki göz tamamen açıldı.

"Başarısızlık riski yüksek.
Veba kontrolünden çıkarsa… sadece aşağıyı değil, ışınlanma hatlarını da kirletir.
Yukarı'ya sıçrama ihtimali düşük ama sıfır değil.
Senin 'savaş ilanın' zaten gürültü kopardı. Şimdi bir de veba mi ekleyeceksin?"

Elyndras ayağa kalktı. Yeşil saçları savruldu.

"Bu delilik.
Aşağıdakileri yakıt gibi kullanırken bile bir denge vardı.
Kırmızı Veba dengeyi yok eder.
Ve eğer Ashborne gerçekten o eski soyundansa… veba onu öldürmeyebilir.
Sadece daha tehlikeli hale getirir."

Vaelor mızrağını yere hafifçe vurdu. Ses tok çıktı:

"Denge bitti.
O kırmızı saçlı, halkın önünde bana kafa tuttu.
Reisler itiraf etti. Listeler sızdı.
Konsey'in otoritesi sarsılıyor.
Kırmızı Veba… en temiz çözümdür.
Kontrol protokollerini güncelledim. Salım noktaları hazır.
Bir emir yeter."

Seraphinas elini kaldırdı. Güneş halesi parladı, salona sıcak ama otoriter bir ışık yayıldı.

“Yeter.
Vaelor… senin başarısızlığın zaten masada.
Bir Büyük Baş olarak aşağı indin, halkın önünde geri adım attın, savaş ilan etmek zorunda kaldın.
Şimdi de kontrolü şüpheli bir parazitle her şeyi bitirmeyi öneriyorsun.
Bu… zaafiyet kokuyor.”

Lunarias ekledi:

“Başarısız olursan, veba senin omzuna yazılır.
Konsey’in değil. Senin.”

Caelion gülümsemesini koruyarak konuştu:

“Ashborne’u öldürmek kolay.
Ama onu ‘vebayla yok edilen isyancı’ yapmak… efsane yaratır.
Kıvılcımı külle söndürmek yerine, rüzgâra savurmuş olursun.”

Morrigan peçesinin altından son sözü söyledi:

“Araştırma bitsin.
Ekibi netleşsin.
Aura sızıntısı olan kız kim, Ashborne’un gerçek bağlantıları ne… bilmeden Kırmızı Veba’yı salmak, körlemesine kılıç savurmak demektir.
Ve körlemesine savrulan kılıç… çoğu zaman kendi sahibini keser.”

Vaelor’un çenesi gerildi. Mızrağını omzuna yasladı.

“O zaman ne öneriyorsunuz?
Bekleyip isyanın büyümesini mi?”

Seraphinas ayağa kalktı. Güneş halesi salonu bir kez daha aydınlattı.

“Araştırma hızlandırılsın.
Ashborne ve ekibi hakkında her şey çıkarılsın.
Aura sızıntısı olan kız… öncelikli.
Kırmızı Veba seçeneği masada kalsın. Ama emir… henüz verilmeyecek.
Senin başarısızlığın yeterince gürültü kopardı Vaelor.
Bir sonrakinde… gürültü seninle birlikte gömülür.”

Vaelor başını eğdi. Ama gözlerindeki öfke kaybolmamıştı.

“Anlaşıldı.”

Elyndras yavaşça yerine oturdu. Parmakları hâlâ titriyordu. İçinden geçen tek düşünce, kimsenin duymadığı bir fısıltıydı:

Eline… eğer o aura sızıntısı sensen…

Salon yeniden sessizliğe gömüldü.
Kristal kubbenin altında, Kırmızı Veba'nın adı henüz emir olmamıştı.
Ama artık herkesin dilindeydi.

Ve aşağıda, henüz habersiz olan Kael Ezren Ashborne'un adı… ilk kez Konsey'in resmi kayıtlarına, tam haliyle kazınmıştı.

…

Vaelor'un özel odası, Konsey Salonu'nun birkaç koridor ötesindeydi. Mermer duvarlar kalındı, ses geçirmiyordu. Yalnızca tek bir kristal lamba yanıyordu; ışığı kırmızı pelerinin kıvrımlarında dans ediyordu.

Kapı kapandığı an Vaelor mızrağını duvara yasladı. Omuzlarındaki altın zırh parçaları hâlâ titriyordu. Karşısında üç komutan dizilmişti; hepsi sessiz, hepsi bekliyordu.

Vaelor bir süre hiçbir şey demedi. Sadece odanın içinde volta attı. Adımları sertti. Sonra birden durdu, yüzü kıpkırmızıydı.

"Rezillik…" diye homurdandı. Sesini yükseltti. "Tam bir rezillik!"

Komutanlardan en yaşlısı hafifçe öne eğildi ama konuşmaya cesaret edemedi.

Vaelor elini masaya vurdu. Kristal tablet sarsıldı.

"Konsey… 'Başarısız olursan' diye başladı. Sonra 'şey olursan' diye devam etti. Bir daha 'başarısız olursan'… Bir daha… Bir daha! Başımın eti şişti artık. Herkes aynı lafları defalarca geveledi. Ben naptım size? He? Naptım ulan söyleyin!"

Kimse ağzını açmadı. Vaelor'un bakışları üzerlerinde gezindi.

"Yıllardır o masada oturuyorum. Yıllardır kota tutturuyorum, isyan bastırıyorum, kaynak akışını sağlıyorum. Şimdi bir kırmızı saçlı yüzünden itibarım beş paralık oldu. Halkın ortasında geri adım atmak zorunda kaldım. Onlar da üstüne tuz biber ektiler. 'Senin omzuna yazılır' dediler. 'Gürültü seninle gömülür' dediler."

Mızrağın sapını sıktı. Parmak eklemleri beyazladı.

"Yeter. Ben daha fazla dinlemeyeceğim."

En genç komutan yutkundu. "Büyük Baş… Konsey henüz emri vermedi. Araştırma—"

“Araştırma mı?!” Vaelor’un sesi odayı doldurdu. “Araştırma bitene kadar o kırmızı kafalı her gün biraz daha büyüyor. Listeler elden ele dolaşıyor, reisler itiraf ediyor, halk ayağa kalkıyor. Ben o masada oturup ‘bekleyelim’ mi diyeceğim?”

Komutanlar birbirine baktı.

Vaelor derin bir nefes aldı. Gözlerindeki öfke soğuk bir karara dönüşmüştü.

“Basın vebayı. Hemen. Salım noktaları hazır. Protokoller güncel. Hiçbirini yaşatmayın. Bir tanesini bile. Kael Ezren Ashborne, maskeli, sarıklı, büyücü kız… hepsi. Eğer bir şekilde sağ kalırlarsa, o zaman askerleri salarız. Ama önce veba işini bitirsin.”

En yaşlı komutan tereddütle sordu: “Konsey…”

“Konsey’e söyleyeceğim bir şey yok. Bu emir benim. Sonuç da benim omzumda. Hadi. Ne bekliyorsunuz?”

Üç komutan bir an duraksadı. Sonra aynı anda baş eğip geri geri kapıya yürüdüler. Kapı kapanırken Vaelor yalnız kaldı.

Odanın ortasında durdu. Kırmızı pelerini hâlâ hafifçe salınıyordu. Pencereden aşağıya, bulutların altındaki karanlık şehre baktı.

“Kırmızı saçlı…” diye fısıldadı. “Şimdi görelim kim kül olacak.”

Aşağıda, henüz habersiz olan Alt Şehir’in üzerinde gece yavaş yavaş çökerken, doğu ve batı sınırlarındaki gizli depolarda mühürlü kristal tüpler birer birer açılıyordu. Kırmızı, canlı, üreyen bir sis, rüzgârın taşıyacağı kadar ince bir hale getirilip geceye salınmaya hazırlanıyordu.

Vaelor odasında yalnız, mızrağına yaslanmış bekliyordu.

Bu sefer geri adım yoktu.

…

Gölge Loncası’nın üst katındaki odada hava ağırdı.

Kael masanın başına oturmuş, parmaklarıyla defterinin kenarını tartıyordu. Karşısında Geyik kılıçlarının kabzasını sessizce ovuyordu. Luna asasını dizine yaslamış, bakışları yere sabitlenmişti. Razen pencere kenarında duruyor, sarığının ucunu parmakları arasında çeviriyordu. Eline ise en köşedeki sandalyede, ellerini kucağında kenetlemiş, konuşmalara karışmadan dinliyordu.

Lonca sahibinin adımları merdivenlerden hızla yükseldi. Kapı açıldığında adamın yüzü her zamankinden daha asıktı. Elinde buruşuk birkaç rapor tutuyordu.

“Doğu mahallesinde üç han birden kapandı,” dedi doğrudan. “Batı tarafında pazar tezgâhları boş. İnsanlar ateşleniyor, derileri kızarıyor, gözleri kanlanıyor. Birkaç saat içinde delirecek kadar acı çekiyorlar… sonra çöküyorlar. İsim koydular: Kırmızı Veba.”

Kael’in eli defterin üzerinde durdu.

“Ne kadar hızlı yayılıyor?”

“Bir günde dört mahalle. Lonca hekimleri çaresiz. İksirler işe yaramıyor. Taşıyıcı olanlar da sağlıklı görünüyor, sonra birden yıkılıyor. Halk panikte. Bazıları ‘Yukarı’nın gazabı’ diyor, bazıları ‘isyanın bedeli’.”

Geyik alçak sesle homurdandı.
“Vaelor…”

Razen pencereye doğru hafifçe döndü.
“Kontrollü bir salgın. Rüzgârla taşınıyor. Rastgele değil.”

Luna başını kaldırdı. Sesinde korku vardı ama panik yoktu.
“O zaman panzehir de bir yerde olmalı. Onlar salıyorsa, kendilerini de koruyorlardır.”

Kael ayağa kalktı.
“Aruze’ye haber verin. Tüm eski kayıtları, hastalık raporlarını, Savaş Çağı’ndan kalan her şeyi tarayacağız. Aynı zamanda sokaklardaki dedikoduları dinleyeceğiz. Veba nereden başladı, ilk vakalar nerede görüldü, kimse ‘şuradan geldi’ demiş mi… her şey önemli.”

…

Sonraki iki gün boyunca ekip neredeyse hiç uyumadı.

Geyik batı mahallelerinde dolaşıp eski çete bağlantılarından bilgi topladı. Razen doğu depolarının çevresinde sessizce iz sürdü. Luna ve Eline pazarlarda, aktar dükkânlarında, hekim çadırlarında dolaşıp insanlar konuşurken kulak kabarttı. Kael ise lonca arşivinde, tozlu rafların arasında kayboldu.

İlk ipucu, batı kenarındaki bir çamaşırcı kadından geldi.
“Benim yeğenim ilk hastalananlardandı,” demişti titreyen sesle. “Gece yarısı doğu maden yolundan gelen rüzgârı koklamış. Sabah ateşlenmiş… öğlene kalmadan gözleri kan içinde kalmış.”

İkinci ipucu, eski bir lonca hekiminin not defterindeydi.
“Kırmızı Veba… yüzyıl önce denendi. Kontrol için özel bir panzehir geliştirilmişti. Formül kayıp. Ama üretim yeri… ‘Aşağıdaki derin taş’ diye geçiyor.”

Üçüncü ve en net ipucu ise, Geyik’in bir gece yarısı eski bir kaçakçıdan aldığı bilgiydi.

“Vaelor’un adamları,” demişti kaçakçı, sesi kısık. “Vebayı saldıktan sonra kendileri de ortadan kayboldu. Ama ben biliyorum nereye indiler. Şehrin en batısındaki eski taş ocağının altı… yıllardır kullanılmayan zindanlar var. İçerisi ıslak, fare leşleriyle dolu, duvarlar küf tutmuş. Orada bir laboratuvar kurmuşlar. Panzehiri de orada tutuyorlar. Çünkü veba dışarıda, panzehir içeride kalmalı.”

Kael bu bilgiyi duyduğunda masaya yumruğunu indirdi.

“Zindanlar…”

Razen sarığını düzeltti.
“Vaelor orada. Kendi zehrinin panzehirini koruyor. Ve muhtemelen bir sonraki salımı da oradan yönetiyor.”

Luna asasını sıktı.
“O zaman gidiyoruz.”

Geyik kılıçlarını beline taktı.
“Bu sefer sessiz girmeyeceğiz. O zindanları yakacağız.”

Eline ayağa kalktı. Elleri titriyordu ama sesi net çıktı:
“Ben de geliyorum.”

Kael ona baktı. Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı.
“Tamam. Ama aura sızdırma. Orası onun toprağı. Fark ederse hepimizi öldürür.”

Eline’in iç sesi bu kez daha sertti:
(Fark edecek. Ama artık kaçacak yerim yok. Bu veba… benim soyumun silahı. Ve ben onu durdurmak zorundayım.)

Gece yarısına doğru beş siluet, Alt Şehir’in en batısındaki terk edilmiş taş ocağına doğru yürümeye başladı.

Hava ağır ve nemliydi. Uzaktan, mahallelerden gelen öksürük sesleri ve acı iniltiler rüzgârla taşınıyordu.

Önlerinde, yerin altına inen karanlık bir merdiven ağzı bekliyordu.

İçeride ise Vaelor, kendi iğrenç zindanlarında, panzehir şişelerini kontrol ederken henüz farkında değildi.

…

Zindanın ağzı, terk edilmiş taş ocağının en dip köşesinde gizlenmişti. Dar, nemli bir merdiven aşağıya iniyordu. Duvarlar küfle kaplı, yerler kaygan ve fare leşleriyle doluydu. İçeriden gelen kokusu boğucu bir karışım: demir, çürük et ve keskin bir kimyasal koku.

Kael önde, meşaleyi alçakta tutarak indirdi. Geyik ve Razen hemen arkasındaydı. Luna biraz geride, asasını hazır tutuyordu. Eline en sonda, gölgelere yapışmış gibi ilerliyordu.

(İçerisi… Annemin anlattığı “temiz laboratuvarlar”dan çok uzak. Burası bir mezar. Ve ben, o mezarın kapısından kendi ayaklarımla giriyorum.)

Merdiven bittiğinde geniş bir salona açıldılar. Ortada demir kafesler, duvarlarda zincirler, köşede ise cam tüpler ve kaynayan kazanlar vardı. Veba numuneleri. Panzehir şişeleri de orada, kilitli bir dolapta parlıyordu.

Tam o sırada karanlıktan bir siluet çıktı.

Elit muhafız. Vaelor’un özel birimi. Boyu neredeyse üç metre, zırhı siyah ve kırmızı damarlı, omuzlarında dikenli plakalar. Yüzünde maske yoktu; yerine metal bir kafes vardı ve içinden kırmızı gözler parlıyordu. Elindeki devasa gürz, yere her değdiğinde taşları çatlatıyordu.

“İzinsiz girenler…” diye gürledi. Ses, zindanın duvarlarında yankılandı. “Büyük Baş’ın emri net. Kimse çıkmayacak.”

Geyik kılıçlarını çekti.
“Konuşmayı kes.”

Razen sarığını sıktı, kılıcını kınından yavaşça çıkardı.
“İkisi birden.”

Saldırı anında başladı.

Geyik soldan daldı, çift kılıçlarıyla zırhın eklem yerlerine vurdu. Razen sağdan, hızlı ve net kesikler attı. Ama muhafız beklenmedik derecede çevikti. Gürzünü savurduğunda Geyik’in sol omzuna isabet etti; zırh parçalandı, kan fışkırdı. Geyik geriye savruldu, dizlerinin üzerine düştü.

Razen hemen üzerine atıldı ama muhafız diğer eliyle onu yakaladı. Metal parmaklar Razen’in göğsüne gömüldü, sonra adamı duvara fırlattı. Taş çatırdadı. Razen yere düştüğünde ağzından kan geldi, kılıcı elinden kaydı.

Luna asasını kaldırıp rüzgâr dalgası gönderdi ama dalga zırhta dağıldı. Kael duman bombasını fırlattı, sis ortalığı kapladı. Muhafız sisten çıkarken gürzünü Kael’in üzerine indirdi.

Kael kılıcıyla karşıladı ama güç farkı çok büyüktü. Dizleri büküldü, sırtı duvara çarptı. Gürz ikinci kez indiğinde Kael’in kılıcı kırıldı. Muhafız onu boğazından yakaladı, yukarı kaldırdı.

“Stratejist…” diye homurdandı. “Büyük Baş seni özellikle istiyordu.”

Kael’in nefesi kesiliyordu. Ayakları yerden kesilmiş, kaburgaları eziliyordu.

Eline köşede, bir sütunun gölgesinde donup kalmıştı. Elleri titriyordu.

(Şimdi… Şimdi hareket etmezsem ölür. Hepsi ölür. Ama eğer büyüyü kullanırsam… aura sızar. Razen zaten şüpheleniyor. Ama Kael'in boğazı…)

Parmağını dişlerinin arasına aldı. Derin bir ısırık. Kan aktı. Gözlerini kapadı. Zihninde, çocukken annesinin yasakladığı o antik mühür formülünü hatırladı. Kanı, parmağının ucunda ince bir çizgi gibi şekillendi. Sonra görünmez bir iplik gibi havaya yükseldi.

Muhafızın zırhının göğüs plakasına, kimsenin görmediği bir noktaya yapıştı.

Eline fısıldadı, sesi neredeyse yoktu:
"Patla."

Bir an hiçbir şey olmadı.

Sonra zırhın içinden keskin bir çatlama sesi geldi. Kırmızı damarlar bir anda şişti, metal plakalar dışarı doğru şişerek patladı. Parçalar her yöne savruldu. Muhafız bir çığlık attı, gürzü elinden düştü, Kael'i bıraktı.

Kael yere düşer düşmez kırık kılıcının sapını kaptı. Muhafız hâlâ sendeleyen bedenine doğru atıldı, boğazındaki açık yarığa sapladı. Metal kafesin içinden kan fışkırdı. Dev beden yere yığıldı.

Sessizlik çöktü.

Geyik omzunu tutarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Luna hemen yanına koştu. Razen ise duvardan doğrulurken, bakışları doğrudan Eline'e kilitlendi.

O saliselik saf aura… Yukarı'ya ait, antik, baskılanmış ama hâlâ keskin. Razen'in yüksek enerjilere duyarlı bedeni, o anki dağılımı net olarak hissetmişti. Kaynak, köşedeki kızdı.

Göz göze geldiler.

Eline'in nefesi boğazında düğümlendi.

(Gördü. Kesin gördü. Şimdi… ne yapacak? Kılıcını mı çekecek? Yoksa…)

Razen hiçbir şey demedi. Sadece sarığını düzeltti, kanlı eliyle kılıcını yerden aldı ve yavaşça kınına soktu. Ama bakışları Eline'in üzerinden bir daha ayrılmadı. Artık tek gözü sürekli onun üzerindeydi.

Kael nefes nefese, muhafızın cesedinden uzaklaştı.
"Panzehir… dolapta. Hemen alın."

Luna koştu, kilidi kırdı, şişeleri torbaya doldurdu. Geyik dişlerini sıkarak konuştu:
"Omzum… kırık gibi. Ama yürüyebilirim."

Razen hâlâ Eline'e bakıyordu. Sesı her zamanki gibi mesafeli ama bu kez daha alçak çıktı:

“Kimse yaralanmadı mı başka?”

Eline yutkundu.
“B-ben iyiyim.”

(İyiyim… yalan. Parmaklarım yanıyor. Aura hâlâ titriyor. Ve o adam… susuyor. Ama susması, bilmediği anlamına gelmiyor.)

Kael panzehir şişelerinden birini Geyik’e uzattı.
“İç. Sonra çıkıyoruz. Bu zindanı… yakacağız.”

Razen yavaşça başını salladı. Gözleri bir an daha Eline’de kaldı, sonra muhafızın cesedine kaydı.

“Anlaşıldı.”

Eline köşeden çıktı. Adımları hâlâ titriyordu.

(Sustular. Şimdilik. Ama Razen’in bakışı… bıçak gibi. Artık saklanmak yetmeyecek. Bir sonraki adımda ya itiraf edeceğim… ya da o benim yerime konuşacak.)

Beşli, panzehir torbalarıyla zindanın karanlık merdivenlerinden yukarı çıkmaya başladı. Arkalarında, elit muhafızın parçalanmış zırhı ve sızan kırmızı sıvı kaldı.

Razen en arkadan yürüyordu.
Ve gözü, bir an bile Eline’den ayrılmıyordu.

…
Panzehir şişeleri elden ele dolaşmaya başladı.

İlk gün sadece Gölge Loncası’nın çevresindeki mahallelere yetti. Kael, Geyik’in yaralı omzuna rağmen onu yanına alıp doğu tarafına götürdü. Luna ve Eline batıya yöneldi. Razen ise tek başına en uzak köylere kadar gitti.

Veba, umulandan daha inatçı çıktı. Bazı hanelerde ateş üç gün sürdü, bazı çocuklar panzehiri içtikten sonra bile bir gece daha delirdi. Ama yavaş yavaş… durdu.

Bir hafta içinde Alt Şehir’in sokaklarında öksürük sesleri azaldı. İki hafta sonunda pazar tezgâhları yeniden açıldı. Üçüncü haftanın sonunda, en uzak köylerden bile “ateş kesildi” haberleri gelmeye başladı.

Lonca sahibinin yüzünde ilk defa gerçek bir gülümseme belirdi.
“Başardınız,” dedi kısaca. “Şimdilik.”

Geyik omzundaki sargıyı sıkılaştırırken mırıldandı:
“Şimdilik yetmez. Ama bir nefes aldık.”

Kael defterini kapattı.

“Yarın talim. Veba bitti diye savaş bitmedi.”

…

Eline o gece, herkes uykuya daldıktan sonra mahzenin kapısını sessizce araladı.

(Eline’in iç sesi: “Yine kaçıyorum. Ama bu sefer… geri dönmek için mi, yoksa tamamen gitmek için mi kaçtığımı bilmiyorum.”)

Dışarıda gece serindi. Ay, bulutların arasından ara sıra yüzünü gösteriyordu. Eline surların dışındaki düzlüklere doğru yürüdü. Ayakkabıları çamurda ses çıkarmasın diye ayaklarını dikkatle basıyordu.

Düzlüğün ortasında, eski bir taş yığınının yanında üç siluet bekliyordu. Üzerlerinde koyu, Yukarı’ya özgü pelerinler vardı. Yüzleri kapalıydı ama auraları… tanıdıktı. Baskısız, temiz, üst sınıf.

En öndeki ajan başını eğdi.
“Elyndra Lunethra. Aileniz sizi arıyor. Konsey’in gözü artık sizin üzerinizde. Bu vahşilerin elinden kurtulmanız gerekiyor.”

Eline durdu. Rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu.

(Eline’in iç sesi: “Vahşi… Hâlâ o kelimeyi kullanıyorlar. Birkaç ay önce ben de aynı şeyi düşünürdüm.”)

Ajan devam etti, sesi soğuk ve ölçülüydü:
“Anneniz endişeli. Babanız… sabırsız. Size güvenli bir ışınlanma noktası hazırladık. Gücünüzün mührü kısmen çözülebilir. Saraya dönün. Bu çamurun, bu kokunun, bu… aşağıdakilerin arasından çıkın.”

Eline bir süre hiçbir şey demedi. Gözleri düzlüğün ötesindeki karanlık şehre kaydı.

(Eline’in iç sesi: “Kael… Adalet dediği şey için kendi canını ortaya koyuyor. Yalan söylemeden, geri adım atmadan. Luna… Bana ‘abla’ demeden, sadece yanımda durarak kardeşçe bir şefkat gösterdi. Geyik konuşmuyor ama her seferinde en önde yürüyor. Razen… Gözü hâlâ üzerimde. Ama susuyor. Ve bu şehir… Veba yüzünden çocuklar öldü, anneler ağladı, ama hâlâ ayaktalar. Hâlâ birbirlerine ekmek uzatıyorlar.”)

Ajan bir adım yaklaştı.
“Zaman daralıyor. Kararınızı verin.”

Eline başını kaldırdı. Sesi titriyordu ama netti:

“Dönmeyeceğim.”

Ajanın omuzları gerildi.
“Ne?”

“Sarayın soğuk konforu… orada herkes ‘kaynak’ diye sayıyor. Burada ise insanlar acı çekiyor, ama en azından gerçek. Kael’in adaleti, Luna’nın şefkati, bu şehrin çilesi… hepsi gerçek. Ben artık o yalanın parçası olmak istemiyorum.”

(Eline’in iç sesi: “Annem… eğer bunu duyarsa beni ‘zayıf’ sayar. Babam ‘naif’ der. Ama ben… ilk defa kendi kararımı veriyorum. Ve bu karar, korkutucu olduğu kadar… doğru geliyor.”)

Ajan uzun uzun baktı. Sonra yavaşça başını salladı.
“O zaman bu sizin seçiminiz. Ama biliniz ki… aileniz sizi bırakmayacak. Ve Konsey, isyanın içinde bir Büyük Baş torunu olduğunu öğrendiğinde… merhamet etmeyecek.”

Eline geri adım attı.
“Biliyorum. Yine de… kalıyorum.”

Ajanlar birbirine baktı. Sonra rüzgârla birlikte, sanki hiç orada olmamış gibi dağıldılar. Geriye sadece ezilmiş otlar ve ince bir aura izi kaldı.

Eline olduğu yerde bir süre daha durdu. Dizleri titriyordu.

(Eline’in iç sesi: “Seçtim. Artık geri dönüş yok. Sarayın kapıları bana kapandı. Ama… bu gece, ilk defa, kendi ayaklarımla bir yere ait hissettim. Tehlikeli, kirli, acı dolu… ama gerçek.”)

Şehre doğru yürürken gökyüzü yavaş yavaş ağarıyordu. Mahzenin kapısını açtığında içerisi hâlâ sessizdi. Herkes uyuyordu.

Eline yatağına uzandı. Gözleri açık, tavana bakıyordu.

(Eline’in iç sesi: “Razen… yarın yine bakacak. Belki bu sefer soracak. Belki de hiç sormayacak. Ama artık yalan söylemek… eskisi kadar kolay değil. Çünkü bu sefer, yalanı kendime de söylemiyorum.”)

Dışarıda Alt Şehir uyanmaya başlarken, Eline ilk defa gerçekten uyumaya karar verdi.

Seçimini yapmıştı.
Ve seçimin ağırlığı, göğsüne tatlı bir acı gibi oturmuştu.

8. Bölüm: Büyük Hasat

Konsey Salonu’nun kapıları bu sefer daha sert kapandı.

Kristal kubbeden süzülen ışık soluktu. Altı Büyük Baş yerlerini almıştı. Hava lavanta değil, soğuk metal ve gerilim kokuyordu.

Seraphinas ayağa kalktı. Güneş halesi bu kez daha keskin dönüyordu.

“Doğrudan konuşacağız. Zamanımız kalmadı.”

Vaelor mızrağını masaya yasladı.
“Alt Şehir isyanı bastırılamadı. Veba panzehirle durduruldu. Listeler sızdı. Halk ayağa kalktı. O kırmızı saçlı hâlâ yaşıyor.”

Lunarias gözlerini yarı araladı.
“Ve aralarında… birimizden biri var.”

Morrigan’ın asasının ucundaki göz tamamen açıldı.
“Elyndra Lunethra. Elyndras’ın torunu. Ekibin içinde. Doğrulandı.”

Elyndras’ın yüzü bembeyaz kesildi. Parmakları koltuğun kenarını o kadar sıkı kavradı ki tırnakları kırılacak gibiydi. Ama ağzını açmadı.

Seraphinas masaya vurdu.

“Siyasi gücümüz sarsılıyor. Aşağıdakiler artık sadece ‘kaynak’ değil, örgütlü bir tehdit. Bu isyanı kökünden kazımak için… Alt Şehir’in yarısını kurban edeceğiz.”

Vaelor başını salladı.
“Doğu ve batı mahalleleri. Toplu tasfiye. Kalanlar korkudan boyun eğer. İsyanın merkezi yok olur.”

Caelion hafifçe gülümsedi. Gülümseme yine samimi değildi.
“Bir kentin yarısı… sistemin bekası için kabul edilebilir bir kayıp.”

Morrigan peçesinin altından konuştu. Sesi buz gibiydi:
“Ve torun.
Elyndra Lunethra.
İsyanın içinde, aşağıdakilerin yanında yürüyor. Aura sızıntısı rapor edildi. Artık risk değil, ihanet.
İnfaz kararı veriyorum.
Hemen.”

Salon bir an tamamen dondu.

Elyndras ayağa fırladı. Sesı boğuk çıktı:
“Bu… bu kendi kanımıza karşı—”

Seraphinas elini kaldırdı.
“Otur.”

Elyndras oturmadı. Ama kimse onu desteklemedi.

Lunarias uzak bir sesle ekledi:
“Kan bağı, sistemin bekası karşısında ikincildir. Bir aile ferdi… bürokratik bir kayıptır.”

Vaelor mızrağını omzuna aldı.
“Karar alındı. Alt Şehir’in yarısı tasfiye edilecek. Torun infaz edilecek. İtiraz eden… aynı kefeye konur.”

Caelion başını eğdi.
“Sessizlik… onaydır.”

Kimse konuşmadı.
Kimse itiraz etmedi.

Elyndras yavaşça yerine oturdu. Yeşil saçları omuzlarına dökülmüş, gözleri boşalmıştı.

Seraphinas ayağa kalktı.
“Konsey dağılmıştır. Emirler yarın şafakta yürürlüğe girecek.”

Altı Büyük Baş birer birer salondan çıktı.
Elyndras en son kaldı.

—

Gece yarısı.

Elyndras kendi odasında, mermer zemine oturmuştu. Pelerinin etekleri dağılmış, saçları yüzüne yapışmıştı. Elindeki kristal tablet çoktan kırılmış, parçaları etrafa saçılmıştı.

Saatlerce düşündü.

Düşündü.

Düşündü.

(Benim kanım… Benim torunum… Onları ‘kaynak’ diye yakarken ben de o masada oturdum. Şimdi kendi çocuğumu… ‘bürokratik kayıp’ diye yazıyorlar. Ve ben… sessiz kaldım.)

Ellerini yüzüne kapadı.

Önce titredi.
Sonra omuzları sarsıldı.
Sonra sesi boğuk bir hıçkırık olarak çıktı.

Ağladı.

Yıllardır dökmediği gözyaşları mermere düştü. Dişlerini sıktı, ama sesi boğazından kaçtı. Oda boştu. Kimse duymuyordu.

(Sistem… bekası için her şeyi yiyor. Bir kenti yiyor. Bir çocuğu yiyor. Ve ben… o sistemin parçasıyım. Hâlâ… parçasıyım.)

Başını kaldırdı. Gözleri kızarmış, yüzü ıslaktı.

Dışarıda yıldızlar, her zamanki gibi soğuk ve uzak parlıyordu.

Elyndras yerinden kalkmadı.
Sadece mermer zeminde, kırık kristal parçalarının arasında, kendi sessizliğinin ağırlığı altında ezilerek ağlamaya devam etti.

Konsey kararını vermişti.
Ve sistem, bir kez daha, kendi çocuklarını yemeyi seçmişti.

…

Büyük Hasat dönemi, şafak sökmeden başladı.

Gökyüzünden inen ilk ışınlanma dalgaları, Alt Şehir'in doğu surlarını yarıp geçti. Vaelor'un ordusu, siyah zırhlı yüzlerce muhafız ve ağır balyozlu savaş makineleriyle taş sokaklara döküldü. Emir netti: Doğu ve batı mahalleleri tasfiye edilecek. Direnenler yok edilecek. Kalanlar "kaynak" olarak işaretlenecek.

Çığlıklar, metal sesleri ve yangın kokusu bir anda şehri sardı.

Kael, Gölge Loncası'nın avlusunda duruyordu. Etrafında dürüst loncaların temsilcileri toplanmıştı: Demir Yumruk'tan ayrılanlar, eski tüccar birlikleri, küçük zanaatkâr loncaları… Hepsi silahlı, hepsi korkulu ama kararlı.

Kael sesini yükseltti:
"Barikatlar. Ana caddeler, köprüler, pazar meydanı. Taş, demir, ne varsa yığacağız. Geçit vermeyeceğiz. Bu sefer kaçmayacağız. Bu sefer… burada duracağız."

Birkaç lonca reisi baş salladı. Adamlar hemen dağıldı. Saatler içinde Alt Şehir'in dar sokakları doğaçlama barikatlara dönüştü. Devrilmiş arabalar, kırık kapılar, yığılmış molozlar… Halk, ellerinde ne varsa savundu.

Savaş, barikatların önünde başladı.

Geyik, doğu mahallesinin en uç barikatındaydı.

Maskesini indirmişti. Yüzündeki eski yara izleri, meşale ışığında net görünüyordu. Karşısında, siyah zırhının üzerinde altın bir kemik sembolü taşıyan bir komutan yürüyordu.

O komutan.

Yıllar önce dağlardaki mağaralarda Geyik'in halkını "barbar" diye işaretleyip kemiklerini kıran adam. Kemikkıranlar'ın sahadaki infazcısı.

Komutan onu görünce durdu. Gülümsedi.
"Hâlâ yaşıyorsun… Maskeli artakalan. O gece seni de gömmeliydim."

Geyik kılıçlarını çekti. Sesi alçak ve boğuktu:
"Bu sefer sen gömüleceksin."

İkisi de aynı anda fırladı.

Düello vahşiydi.

Komutanın balyozu her savruluşunda taşları parçalıyordu. Geyik ise gölge gibi kayıyor, çift kılıçlarıyla zırhın eklem yerlerine isabet ettiriyordu. Kan fışkırdı. Komutan omzundan yaralandı, Geyik'in sol bacağına balyozun kenarı isabet etti. Kemik çatırdadı.

Geyik dizinin üzerine düştü ama kalkmayı başardı. Kılıçlarından birini fırlattı; bıçak komutanın boğazındaki zırh boşluğuna saplandı. Adam boğulur gibi öksürdü. Geyik üzerine atıldı, ikinci kılıcıyla boğazı sonuna kadar yardı.

Komutan yere yığıldı. Gözleri hâlâ açıktı.

Geyik birkaç adım geriye sendeledi. Bacağı artık taşımıyordu. Omzundaki eski yara yeniden açılmış, göğsündeki derin kesik kanıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü. Nefesi kesik kesikti.

“Halkım…” diye fısıldadı. “Bir tanesini… daha.”

Sonra gözleri karardı.

Bedeni yana devrildi. Bilincini tamamen kaybetti.

Barikatın arkasında Luna bağırıyordu:
“Geyik! Geyik düştü!”

Kael duman bombasını fırlatıp ileri atıldı. Razen çoktan Geyik’in yanına ulaşmış, onu kollarından tutup geri sürüklüyordu. Eline panikle yanlarına koştu.

(Eline’in iç sesi: “Kan… Çok kan. Geyik… O komutanı öldürdü ama kendisi de… Kalkmıyor. Bu savaş… daha yeni başladı ve biz çoktan birimizi kaybediyoruz.”)

Kael dişlerini sıktı.
“Onu arkaya alın. Hemen. Barikatı tutacağız.”

Razen Geyik’i sırtladı. Kanı kendi zırhına bulaşmıştı. Sadece bir cümle söyledi:
“Hâlâ nefes alıyor.”

Uzakta, Vaelor’un ordusu ikinci dalgayı hazırlıyordu.

Büyük Hasat başlamıştı.
Ve Alt Şehir, ilk kanını çoktan dökmüştü.

…

Vaelor’un kalesi, doğu surlarının gerisinde, eski bir taş kale olarak yükseliyordu. Büyük Hasat’ın ikinci gününde, barikat savaşlarının en kanlı anında Kael küçük bir ekiple sızma kararı almıştı.

Geyik hâlâ bilincini kazanmamıştı; Luna’nın improvizasyonla sardığı yaraları kanamayı durdurmuştu ama adam ayaktaydı sayılmazdı. Yine de Kael, Razen, Luna ve Eline kaleye girdiler. Amaç netti: Vaelor’u ya öldürmek ya da en azından emir zincirini kırmak.

İçeride koridorlar loş ve ıssızdı. Çatışma, taht odasına yakın bir salonda patladı. Kael duman bombasını fırlattı, Razen kılıçlarını çekti, Luna asasını savurdu. Birkaç muhafız yere serildi.

Tam o anda salonun yan kapıları patladı.

İçeri dört elit Yukarı muhafızı daldı. Zırhları parlak beyaz ve altın, auraları baskısız ve keskindi. En öndeki, kılıcını Eline'e doğrulttu ve yüksek, resmi bir sesle haykırdı:

"Leydi Elyndra Lunethra, 6 Büyük Baş'tan Elyndras'ın Torunu.
Artık aramıza veda ediyorsunuz."

Sözler salonda yankılandı.

Her şey bir anda durdu.

Kael'in eli havada kaldı. Luna'nın asası yere düşecek gibi sendeledi. Razen'in kılıçları kınına yarım girmiş halde dondu.

Masadaki bütün güven, o tek cümleyle tuzla buz oldu.

Luna fısıldadı, sesi titriyordu:
"Eline… ne… ne diyorlar?"

Kael'in bakışları Eline'e kilitlendi. Şok, öfke ve ihanet duygusu yüzünde aynı anda geziniyordu. Hiçbir şey söylemedi. Sadece baktı.

Eline geriye doğru bir adım attı. Gözleri dolmuştu. Dudakları titriyordu.

(Eline'in iç sesi: "İşte… geldi. Sakladığım her şey, yalan söylediğim her an, 'fare gibi duracağım' dediğim her yalan… şimdi hepsi ortaya dökülüyor. Ve onlar… beni öldürmek için geldiler.")

Muhafızlar ileri adım attı. Kılıçları ışıldadı.

Eline sesi boğuk ve kırık çıktı:
"Durun… Lütfen… Dinleyin."

Gözyaşları yanaklarından süzüldü. Ellerini kaldırdı, silahsız olduğunu gösterdi.

"Evet… Ben Elyndra Lunethra'yım. Elyndras'ın torunuyum. Yukarı'dan kaçtım. Gücüm mühürlüydü. Size yalan söyledim. Köylü kızı değildim. Hiç olmadım."

Luna'nın nefesi kesildi.
"Sen… bize… bütün bu zaman boyunca…"

Eline hıçkırarak devam etti:
"Ama yanınızda kaldım. Çünkü… çünkü burada gerçek bir şeyler gördüm. Kael'in adaletini, senin şefkatini, Geyik'in öfkesini, Razen'in sessizliğini… Sarayda bunlar yoktu. Sadece yalan ve 'kaynak' vardı. Ben… sizi satmadım. Sizi seçtim."

Muhafızlardan biri kılıcını kaldırdı.
"Yeter. İnfaz emri net."

Tam o anda Razen öne çıktı. Kılıçlarını çapraz tuttu, muhafızların önüne geçti. Sesi her zamanki gibi alçak ama bu kez kesin çıktı:

“O gece zindanda… elit muhafızın zırhını patlatan büyüyü o attı.
Kan mühürü. Yukarı’ya ait antik bir formül.
Ben hissettim. Aura ondan çıktı.
Kael’i kurtaran oydu. Beni ve Geyik’i de dolaylı olarak kurtardı.
Eğer o olmasaydı… biz üçümüz o zindanda ölmüştük.”

Salon yeniden sessizliğe gömüldü.

Kael Eline’e baktı. Kızın gözlerindeki yaşlar, korku ve… samimiyet netti. Yalan söyleyen birinin gözleri değildi bunlar. Kael uzun yıllar sokaklarda, ihanetler arasında yaşamıştı. Samimiyeti tanıdı.

Dişlerini sıktı. Sonra kılıcını Eline’in önüne doğru çevirdi, muhafızlara doğrulttu.

“Kimse ona dokunmayacak.”

Luna şaşkınlıkla Kael’e baktı.
“Kael… o—”

“Biliyorum ne olduğunu,” dedi Kael sertçe. “Ama şu an o bizimle. Ve o muhafızlar onu öldürmeye geldiyse… bize de geldiler demektir.”

Razen başını hafifçe eğdi. Onaylamasa da karşı çıkmadı. Kılıçlarını indirmeydi.

Eline titreyen elleriyle yüzünü kapadı. Gözyaşları parmaklarının arasından süzülüyordu.

(Eline’in iç sesi: “Korudular… Hâlâ… korudular. Yalanıma rağmen. İhanetime rağmen. Ben… buna layık mıydım? Bilmiyorum. Ama artık geri dönemem. Ne Yukarı’ya… ne de yalanlara.”)

Muhafızların lideri kılıcını savurdu.
“O zaman hepiniz öleceksiniz.”

Kael duman bombasını yere bıraktı.
“Deneyin.”

Sis ortalığı kaplarken, kale koridorlarında yeni bir çatışma patladı.

Bu sefer sadece Vaelor’un adamlarına karşı değil…
Kendi aralarındaki kırık güvene ve Yukarı’nın infaz emrine karşı da.

…

Sis dağıldığında dört elit muhafız yerde yatıyordu.

Razen’in kılıçları kan içindeydi. Luna’nın asası titriyordu. Kael omzundan yaralı ama ayaktaydı. Eline köşede, nefes nefese, elleri hâlâ titriyordu.

Kael kapıyı tekmeledi.
“Yukarı. Kuleye.”

Merdivenler dar ve dikti. Her adımda metal sesleri ve uzak çığlıklar duyuluyordu. Kulenin en üst odasına ulaştıklarında kapı zaten açıktı.

Vaelor onları bekliyordu.

Kırmızı pelerini omzundan sarkmış, elindeki devasa mızrak yere yaslanmıştı. Odaya girdikleri an altın renkli bir aura patladı. Odayı bir dalga gibi kapladı. Hava ağırlaştı, nefes almak zorlaştı. Duvarlar titreşti. Aura o kadar yoğundu ki gözler kamaşıyor, dizler istemsizce yumuşuyordu.

Luna geriye sendeledi.
“Bu… bu ne?”

Razen dişlerini sıktı.
“Büyük Baş aurası… Tam güç.”

Vaelor gülümsemedi. Sadece baktı.
“Geldiniz. İsyanın artıkları. Kırmızı saçlı stratejist, maskeli artakalan, sarıklı yabancı, acemi büyücü… ve torun.”

Eline’in sesi titredi:
“Vaelor—”

“Sus,” dedi Vaelor. Sesı salonu doldurdu. “Senin sıran sonra.”

Kael öne çıktı. Kanı omzundan sızıyordu ama sesi netti:
“Ordunu geri çek. Bu katliamı durdur. İnsanlar ‘kaynak’ değil.”

Vaelor başını hafifçe eğdi.
“İnsanlar her zaman kaynak oldu. Biz olmasak bu dünya çoktan yok olurdu. Sizler huzur içinde yaşayın diye biz günahları üstleniyoruz. Mühürü biz tutuyoruz. Kotayı biz hesaplıyoruz. Sizin çocuklarınızın isimlerini biz yazıyoruz… ki geri kalanınız yaşayabilsin.”

Luna bağırdı:
“Huzur mu?! Çocuklar ölüyor! Anneler ağlıyor! Siz ‘huzur’ diye buna mı diyorsunuz?!”

Vaelor’un aurası bir an daha yoğunlaştı.
“Nankörlük.
Bu ne nankörlük!
Nankörsünüz nankör!”

Tek bir hamle yaptı.

Mızrağını yere vurmadı bile. Sadece elini kaldırdı. Altın aura bir kamçı gibi savruldu. Razen'in kılıçları havada çatırdayarak ikiye kırıldı. Metal parçaları yere düştü. Luna asasını kaldırdı, rüzgâr dalgası oluşturmaya çalıştı ama aura büyüyü yutdu; Luna'nın elleri yandı, asası savruldu.

Kael ileri atıldı. Kılıcını savurdu.

Vaelor parmağını bile kıpırdatmadan aurasıyla Kael'i yakaladı. Kırmızı saçlı stratejisti havaya kaldırıp yere çarptı. Taş zemin çatladı. Kael'in ağzından kan fışkırdı. Göğsü çökmüş, bacakları kıpırdamıyordu.

Vaelor üzerine yürüdü. Mızrağını omzuna yaslamış, bakışları soğuktu.
"Sen… en tehlikelisiydin. Halkı birleştirdin. Yalanlarımıza çatlak açtın. Şimdi ise… burada bitiyorsun."

Kael yerde, kanlar içinde, nefes almaya çalışıyordu. Sesı boğuk çıktı:
"Sen… tanrı değilsin… Sadece… korkak bir…"

Vaelor mızrağını kaldırdı.
"Artık senin vaktin tükendi."

Mızrak indi.

Tek vuruş.

Kael'in göğsünden geçti. Taş zemine saplandı. Kırmızı saçlar kana bulandı. Gözleri bir an daha açık kaldı, sonra boşaldı.

Oda dondu.

Luna'nın ağzından bir çığlık koptu.
"KAEL!!"

Razen kırık kılıç saplarını sımsıkı kavramış, olduğu yere çakılmış gibi bakıyordu.

Eline dizlerinin üzerine çöktü. Elleriyle ağzını kapadı. Gözyaşları sel gibi aktı.

(Eline'in iç sesi: "Hayır… Hayır hayır hayır… Kael… O… o öldü. Gözlerimin önünde… Benim yüzümden mi? Yoksa… sistemin yüzünden mi? Kalk… Lütfen kalk… Konuş… Bir şey söyle…")

Vaelor mızrağını geri çekti. Kan damlıyordu. Aurası hâlâ odayı kaplıyordu.

"Bir isyan daha bastırıldı," dedi sakin sesle. "Şimdi… sıra sizde."

Luna titreyen ellerle asasını yerden aldı. Sesı kırık ve öfkeyle doluydu:
"Sen… sen onu öldürdün… Sen bir canavarın ta kendisisin!"

Razen adım attı. Kırık kılıç saplarıyla bile olsa Vaelor'un önüne geçti.
"Bu… bitmedi."

Vaelor onlara baktı. Gözlerinde ne acıma ne öfke vardı. Sadece yorgun bir kesinlikte:
"Bitmedi mi?
O kırmızı saçlı öldü. Barikatlar çökecek. Halk dağılacak. Siz de burada kalacaksınız.
Torun… sen de. Annenin gözyaşları bile seni kurtaramayacak."

Eline yerden başını kaldırdı. Yüzü ıslak, sesı titrek ama netti:
"Sen… günahları üstlenmiyorsun. Sen günahı seçiyorsun. Ve biz… nankör değiliz. Biz sadece… artık susmak istemiyoruz."

Vaelor mızrağını yeniden omzuna aldı. Altın aura bir kez daha yoğunlaştı.

"O zaman susmayın.
Bağırarak ölün."

Kulenin tepesinde, altın ışığın altında, ekip dehşet içinde bakakalırken…
Vaelor ikinci hamlesini hazırladı.

…

Eline yerde dizlerinin üzerindeydi.

Elleri titriyordu. Gözleri Kael'in hareketsiz bedenine, sonra Vaelor'un altın aurasına kaydı. İçinde bir şey kırıldı. Yıllardır annesinin ve büyükannesinin bastırdığı o mühür… artık dayanamıyordu.

Parmaklarını göğsüne bastırdı. Tırnakları etine battı. Kan sızdı. Dişlerini sıktı.

(Eline'in iç sesi: "Yeter… Yeter artık. Bu mühür… beni korumuyor. Sadece zincirliyor. Kael öldü. Geyik ölüyor. Luna ağlıyor. Razen kırık kılıçlarla duruyor. Ben… hâlâ saklanacak mıyım?")

Mührü kendi elleriyle parçaladı.

Bedeninden devasa, saf, üst sınıf bir aura patladı.

Kule sarsıldı. Taşlar çatırdadı. Pencereler patladı. Altın renkli Vaelor aurası bir anda geri püskürtüldü, nötrleşti, dağıldı. Oda Eline'in ışığıyla doldu. Ama bu ışık sıcak değildi. Soğuk, keskin ve acımasızdı.

Vaelor bir adım geriye sendeledi. Gözleri büyüdü.
"Ne…?"

Eline yavaşça ayağa kalktı. Saçları havada savruluyordu. Yüzü… görünmüyordu. Karanlık bir gölge gibi bulanmıştı. Gözleri bile net değildi. Sadece sesi vardı. Alçak, boğuk ve yabancı:

“Sen… günahı üstlenmiyorsun.
Sen günahı seçiyorsun.”

Vaelor dişlerini sıktı. Aurasını yeniden toplamaya çalıştı ama Eline’in gücü onu bastırıyordu.
“Soyumuzdan gelen sen…
Soyumuza ihanetten başka bir şey getirmiyorsun!”

Eline hareket etti.

Tek bir adım. Sonra bir hamle. Eli boştu ama aura, görünmez bir bıçak gibi savruldu.
Vaelor’un göğüs zırhında, kalbin hemen üzerinde, milimetrik bir çatlak açıldı. Zırh inledi.

Razen o açığı gördü.

Kırık kılıç sapını iki eliyle kavradı, ileri atıldı. Metal parçayı çatlağa sapladı ve tüm gücüyle çevirdi. Açık genişledi. Kan fışkırdı.

O sırada koridorun girişinde bir gölge belirdi.

Geyik.

Omzu paramparça, bacağı sürüklenerek, yüzü kan içinde… ama ayaktaydı. Elinde, yerden kaptığı bir savaş baltası vardı. Son nefesiyle boğuk bir ses çıkardı:

“Kemikkıran…”

Baltayı savurdu. Vaelor’un zırhındaki açık yere sapladı. Metal derinlemesine gömüldü. Geyik o anda dizlerinin üzerine çöktü, bilinci yeniden kaydı.

Vaelor sendeledi. Mızrağı elinden düştü.

Eline eğildi. Yerden Kael’in kanlı kılıcını aldı. Parmakları kabzayı sımsıkı kavradı. Yüzü hâlâ karanlığa bulanmıştı. Hiçbir ifade yoktu. Sadece hareket vardı.

Vaelor’un boğazına yürüdü.

Kılıcı kaldırdı.
Ve sapladı.

Gözleri kapanana kadar itti.

Metal boğazı deldi, omuriliğe dayandı. Vaelor’un ağzından kan aktı. Altın aura tamamen söndü. Dev beden yavaşça geriye devrildi.

6 Büyük Baş'tan ilki… yerde yatıyordu.

Eline kılıcı bırakmadı. Olduğu yerde, hareketsiz durdu. Yüzü hâlâ gölgeliydi. Karanlık bir heykel gibi. Nefes bile almıyor gibiydi.

Luna fısıldadı, sesi korkuyla titriyordu:
"Eline…?"

Razen kılıç saplarını indirdi. Bir şey söylemedi. Sadece baktı.

Sonra Eline'in omuzları hafifçe titredi.

Karanlık yavaşça dağıldı. Yüzü yeniden göründü. Gözleri doluydu. Bakışları yere, Kael'in bedenine kaydı.

(Eline'in iç sesi: "Büyükannem… O gece fısıldamıştı. 'Eğer bir gün mühürü kırarsan… yaşam gücünü de hatırla. Kanımız sadece öldürmek için değil.' Kael… Hâlâ… ılık.")

Eline yavaşça Kael'in yanına yürüdü. Diz çöktü. Kanlı elini onun göğsüne koydu. Gözlerini kapadı.

Büyükannesinden gelen yaşam gücü büyüsü… ince, yeşil ve titrek bir ışık olarak parmaklarından aktı. Göğüsteki deliğe süzüldü. Kalp bir kez… iki kez… sonra zayıf da olsa atmaya başladı.

Kael'in parmakları kıpırdadı. Boğuk bir öksürükle kan tükürdü. Gözleri aralandı.

Eline gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Sonra bedeni öne doğru devrildi.

Kael'in göğsüne yığıldı. Bilinci tamamen kapandı.

Luna hemen yanına koştu.
"Eline! Eline kalk!"

Razen yavaşça yaklaştı. Vaelor'un cesedine, sonra Eline'e baktı. Sesı alçaktı:
"İlk Büyük Baş… düştü."

Kulenin dışında, Alt Şehir'de barikat savaşları hâlâ sürüyordu. Ama bu odada…
bir tanrı ölmüş, bir stratejist yeniden nefes almış ve bir torun, kendi karanlığının içinde bayılmıştı.

…

Kulenin tepesindeki oda, altın aura'nın tamamen sönmesiyle ağır bir sessizliğe gömüldü. Dışarıdan hâlâ metal sesleri, çığlıklar ve barikatların gıcırtısı geliyordu ama bu dört duvarın içinde zaman durmuş gibiydi.

Razen, kırık kılıç saplarını yere bıraktı. Gözleri önce Vaelor'un hareketsiz bedenine, sonra Kael'in zayıf nefes alışverişine ve en son Eline'in üzerine yığıldığı gövdeye kaydı. Luna dizlerinin üzerine çökmüş, Eline'in omzunu sarsıyordu.

"Eline… Eline lütfen… gözlerini aç…"

Kael'in parmakları yine kıpırdadı. Boğuk bir öksürükle kan tükürdü, gözleri aralandı. Sesı neredeyse duyulmuyordu:

"…Geyik… nerede…?"

Razen kısa cevap verdi:

"Aşağıda. Hâlâ nefes alıyor. Ama ağır."

Tam o sırada merdivenlerden acele ayak sesleri yükseldi. Gölge Loncası'nın arması taşıyan üç hekim ve iki yardımcı, meşalelerle birlikte salona daldı. Başlarındaki yaşlı kadın, durumu bir bakışta kavradı.

"Yaralılar öncelik! Büyük Baş'ın cesedine dokunmayın, sonra bakarız. Kırmızı saçlıyı ve kızı hemen sedyeye. Maskeliyi de alt kattan çıkarın!"

İki yardımcı hızla Kael'in yanına çöktü. Göğsündeki deliği geçici olarak sardılar, kanamayı durdurmak için koyu yeşil bir macun sürdüler. Luna Eline'i kollarından tutup kaldırırken hekim kadın elini kızın alnına koydu.

"Aura şoku… ve aşırı güç kullanımı. Kalbi zayıf atıyor ama atıyor. Hemen güvenli bölgeye."

Razen Geyik'i sırtlamış vaziyette merdivenlerden çıktı. Omzu paramparça, bacağı sürükleniyordu ama hâlâ hayattaydı. Hekimler sedyeleri hazırladı. Beş dakika içinde üç yaralı —Kael, Eline ve Geyik— dikkatle taşınarak kulenin dar koridorlarından indirildi.

Dışarıda barikat savaşları hâlâ sürüyordu ama Gölge Loncası'nın özel koruma birliği, doğu tarafındaki bir geçidi açmıştı. Sedyeler hızlıca o tarafa yönlendirildi. Luna asasını sıkıca kavramış, Eline'in sedyesinin yanında yürüyordu. Razen ise en arkadan, gözü sürekli çevrede, elinde hâlâ kırık bir kılıç sapıyla ilerliyordu.

Güvenli bölge, Gölge Loncası'nın yer altındaki eski bir depo katıydı. Duvarlar kalın, girişler gizli, hekim çadırları çoktan kurulmuştu. İçeri girdiklerinde Aruze onları bekliyordu. Yüzü solgundu ama sesi netti:

"Yaralıları hemen tedavi odasına. Vaelor'un düştüğü haberi henüz yayılmadı. Barikatlar tutuyor… şimdilik."

Hekimler işe koyuldu.

Kael’in göğüs yarası derin ama yaşam büyüsü sayesinde damarlar yeniden bağlanmıştı. Macun ve iksirlerle kanama durduruldu, kaburgaları sarıldı. Gözleri arada bir açılıyor, sonra tekrar kapanıyordu.

Geyik’in omzu ve bacağı daha ağırdı. Kemik parçaları çıkarıldı, yaralar temizlendi, güçlü ağrı kesiciler verildi. Maskesini çıkarmışlardı; yüzündeki eski yara izleri, yeni kanın altında daha da belirgindi. Bilinci kapalıydı ama nefesi düzenliydi.

Eline ise ayrı bir köşede yatıyordu. Hekim kadın alnına soğuk bez koyarken mırıldandı:

“Güç mührünü kendi elleriyle parçalamış… Aura hâlâ dalgalanıyor. Birkaç saat dinlenmesi lazım. Yoksa kalbi kaldıramaz.”

Luna sedyenin kenarına oturdu. Eline’in elini tuttu. Sesı titriyordu ama kararlıydı:

“Uyandığında… her şeyi konuşacağız. Ama önce dinlen. Biz buradayız.”

Razen kapının yanında duruyordu. Sarığını yeniden düzeltmiş, gözleri Eline’in yüzünde sabitlenmişti. Hiçbir şey söylemedi. Sadece bekledi.

Saatler geçti.

Dışarıda savaşın sesi yavaş yavaş uzaklaştı. Vaelor’un ölümü, komutanlar arasında panik yaratmış, ikinci dalga geri çekilmişti. Barikatlar hâlâ ayaktaydı. Halk, meşalelerle sokaklarda bekliyordu.

Gece iyice çöktüğünde hekim kadın son kontrollerini yaptı.

“Üçü de kritik eşiği geçti. Sabaha kadar gözetimde kalacaklar. Şimdilik… gün bitti.”

Aruze başını salladı.

“Lonca kapılarını kilitliyoruz. Yarın… ne olacağını göreceğiz.”

Luna Eline’in elini bırakmadan başını sedyeye yasladı. Razen köşedeki iskemleye oturdu, kılıç sapını dizine koydu. Geyik’in nefes alışverişi duyuluyordu. Kael ise arada bir boğuk bir iniltiyle kıpırdıyordu.

Yer altı odasında meşale ışıkları yavaş yavaş sönmeye bırakıldı.

Bir tanrı düşmüş, bir stratejist yeniden nefes almış, bir torun kendi karanlığından çıkmış ve üç yaralı beden, Gölge Loncası’nın koruması altında güvenli bir yere taşınmıştı.

Gün, kan, duman ve ilk gerçek zaferle sona erdi.

9. Bölüm: Galibiyet

Sabahın ilk ışıkları, ince perdelerden süzülerek odaya doldu.

Kael gözlerini araladığında ilk hissettiği şey yumuşak bir yatak ve iki ayrı nefesin ritmi oldu. Sağ tarafında hafif lavanta kokusu, sol tarafında ise tanıdık ama hâlâ yabanıl bir aura…

Gözlerini tamamen açtı.

Sağında Aruze, lonca üniformasının yerine sade bir gecelikle, saçları dağınık halde uyuyordu. Solunda ise Eline… yüzü hâlâ solgun, kaşları hafifçe çatık, bir kolu neredeyse onun göğsüne uzanmış vaziyette.

Kael bir saniye dondu.

Sonra aniden doğruldu.

“Ne oluyor lan?!”

Sesı odanın içinde yankılandı. Aruze irkilerek gözlerini açtı, Eline ise hafifçe inledi ama henüz tam uyanmamıştı. Kael yatağın kenarına oturmuş, etrafına bakınıyordu. Duvarlardaki raflar, düzenli kitaplar, masanın üzerindeki lonca mühürleri…

“Burası… Aruze’nin evi.”

Kendi kendine mırıldandı. Omzundaki sargı yerinden oynamış, göğsündeki yara hâlâ sızlıyordu ama ayağa kalkacak gücü vardı. Yavaşça odadan çıktı. Koridorda iki kapı daha vardı. Birini araladı.

Luna ve Razen aynı yataktaydı.

Luna kıvrılmış, asası yatağın dibinde duruyordu. Razen ise sırtı duvara yaslanmış, bir kolu Luna'nın omzuna uzanmış halde uyuyordu. Sarığı çıkmış, saçları dağınıktı. Kael kapıyı yavaşça kapattı. Hiçbir şey söylemedi.

Merdivenlerden aşağı indi.

Mutfaktan gelen hafif bir yemek kokusu vardı. Geyik, maskesini bir kenara bırakmış, ocakta bir tencerede bir şeyler karıştırıyordu. Omzu kalın sargılarla sarılıydı, bacağına da tahta bir destek takılmıştı ama hareketleri sakindi. Sanki dün gece bir Büyük Baş'ı öldürmemiş, kendi kanını akıtmamış gibiydi.

Kael eşikte durdu.

"Erken kalkmışsın."

Geyik başını çevirmeden cevap verdi:

"Açlık beklemeyi sevmez. Ve… yemek pişirmek, kılıç çekmekten daha sessiz."

Kael masaya oturdu. Bir süre hiçbir şey demedi. Sonra alçak sesle sordu:

"Hepimiz burada mıyız?"

"Evet. Aruze dün gece herkesi kendi evine taşıdı. Lonca'nın alt katı fazla riskliydi. Burada en azından pencereler kilitli."

Yukarıdan ayak sesleri gelmeye başladı. Önce Luna'nın uykulu sesi, sonra Razen'in alçak mırıltısı. Biraz sonra Aruze ve Eline de merdivenlerden indi. Eline hâlâ solgundu, saçları dağınık, gözleri yerde. Aruze ise her zamanki gibi düzenli görünmeye çalışıyordu ama yüzünde yorgunluk vardı.

Beş kişi ve ev sahibi, salondaki büyük ahşap masanın etrafında toplandı. Geyik tenceredeki yemeği kaselere koyup ortaya getirdi. Kimse hemen yemedi.

Uzun bir sessizlik oldu.

Kael ilk konuşan oldu. Sesi hâlâ boğuk, ama netti:

"Dün gece… her şey oldu. Vaelor öldü. Ben neredeyse öldüm. Eline… sen kim olduğunu söyledin. Ve biz hâlâ buradayız."

Eline başını kaldırdı. Gözleri doluydu ama bu sefer kaçmıyordu.

“Evet. Ben Elyndra Lunethra’yım. Elyndras’ın torunu. Size yalan söyledim. Köylü kızı değildim. Hiç olmadım. Ama… sizi seçtim. O gece ajanlar geldi, beni geri götürmek istediler. Reddettim. Çünkü burada… gerçek bir şeyler vardı.”

Luna masaya yumruğunu hafifçe vurdu. Sesı titriyordu:

“Bütün bu zaman… yanımda yürüdün. Bana ‘abla’ dedin ve kardeş gibi davrandın. Ve sen… yukarıdan biriymişsin. Neden söylemedin?”

“Korktum,” dedi Eline kısaca. “Sizden. Ve kendimden. Mührü kırdığım an… her şey değişti. Kael’i geri getirdim. Ama bedeli… bu.”

Razen sarığını yeniden bağlamıştı. Gözleri Eline’de sabitlenmiş, sesı her zamanki gibi mesafeliydi:

“Zindanda hissettim. O gece. Aura senden çıktı. Susmayı tercih ettim. Çünkü o an… hayatta kalmak daha önemliydi. Şimdi ise… sorular var. Ama önce bir şey söyleyeceğim: O mührü kırıp Vaelor’un aurasını dağıtmasaydın, hepimiz ölmüştük. Bu bir gerçek.”

Geyik tabağına bakarak konuştu. Maskesini takmamıştı. Yüzündeki yara izleri sabah ışığında daha netti:

“Benim halkımı kıranlar da yukarıdandı. Senin kanın… onların kanı. Ama dün gece sen de bıçağı sapladın. Benim için bu yeterli. En azından şimdilik.”

Aruze ellerini masaya koydu. Lonca uzmanı tavrı geri gelmişti ama sesinde yumuşaklık vardı:

“Ben sizi buraya getirdim çünkü lonca artık resmen hedef. Vaelor’un ölümü yukarıya ulaştı. Konsey’in tepkisi… saatler içinde gelebilir. Bu ev, şimdilik en güvenli yer. Ama uzun sürmez. Konuşmamız gereken çok şey var: Eline’in varlığı, Kael’in hayatta kalması, Geyik’in yaraları, ve… bundan sonra ne yapacağımız.”

Kael derin bir nefes aldı. Göğsü sızladı ama sesi kararlıydı:

“Önce gerçekleri masaya koyalım. Hepimiz. Sonra karar veririz. Kimse kimseyi yargılamayacak… en azından bu sabah. Çünkü dün gece, bir tanrıyı öldürdük. Ve hâlâ nefes alıyoruz.”

Salon sessizliğe gömüldü.

Herkes birbirine baktı.

Sonra konuşmalar başladı.

Uzun, ağır, bazen öfkeli, bazen yorgun… ama bu sefer kimse yalan söylemeden.

…

Konuşmalar saatlerce sürdü.

Öğlene doğru masa sessizleşti. Herkes yorgun, ama bir şekilde hafiflemişti. Aruze ayağa kalktı, ellerini birbirine vurdu:

“Bugün Alt Şehir’de büyük bir kutlama var. Loncalar, tüccarlar, halk… Vaelor’un düşüşünü duydu. Resmi değil ama herkes sokağa dökülecek. Siz de geleceksiniz. En azından bir gece… nefes alın.”

Kimse itiraz etmedi.

Akşama doğru herkes toparlandı.

Erkekler, Aruze’nin evinde bulunan ve loncadan getirtilen düzgün takım elbiseleri giydi. Kael koyu lacivert bir ceket, beyaz gömlek ve siyah pantolonla çıktığında Luna ıslık çaldı. Razen sade siyah bir takım tercih etti; sarığını bile takımın rengine uygun koyu bir kumaşla değiştirmişti. Geyik ise omzu sargılı olmasına rağmen koyu gri bir ceket giydi, maskesini taktı ama bu sefer daha temiz duruyordu.

Kızlar kendi tarzlarını korudu.

Luna, koyu mor bir elbise ve omzuna attığı ince pelerinle geldi; asasını bile şık bir kılıf içinde taşıyordu. Eline ise Aruze’nin verdiği, sade ama zarif yeşil tonlarında bir elbise giydi. Saçlarını serbest bırakmış, yüzü hâlâ solgun olsa da gözlerinde farklı bir ışık vardı. Aruze ise lonca üniformasının daha şık bir versiyonunu tercih etmişti.

Alt Şehir’in merkez meydanı, meşaleler ve fenerlerle aydınlanmıştı. Tüccarlar tezgâhlarını açmış, müzisyenler davul ve flüt çalıyor, insanlar gülüyor, bağırıyor, kadeh tokuşturuyordu. “Yukarı’nın köpeği düştü!” sloganları ara sıra yükseliyor, sonra kahkahalara karışıyordu.

Ekip kalabalığa karıştı.

İlk saatler temkinli geçti. Sonra içki aktı. Luna iki kadeh sonra zaten masanın üstüne çıkıp asasıyla ritim tutmaya başladı. Geyik maskesinin arkasından alçak sesle gülüyordu; nadir görülen bir şeydi. Razen az içti ama yine de yanakları hafifçe kızarmıştı. Kael ise her zamanki gibi ölçülüydü… ta ki üçüncü kadehe kadar. Aruze bile gülümsemeyi bırakmamıştı.

Gece ilerledikçe ekip iyice açıldı.

Luna Razen’in omzuna yaslanmış, “Sen aslında fena değilsin sarıklı” diye mırıldanıyordu. Geyik bir köşede sessizce kadehini sallıyordu. Eline ise masanın ucunda, yavaş yavaş içiyor, ara sıra gülümsüyordu. Kael onu izliyordu. Kızın yeşil elbisesi meşale ışığında parlıyor, saçları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu.

Saatler geçti.

Kutlama yavaş yavaş dağılmaya başladı. İnsanlar grup grup evlerine çekiliyordu. Müzik uzaklaştı, meşaleler sönmeye yüz tuttu.

Ekip meydanın kenarında toplandı.

Luna esneyerek Razen'in koluna girdi:

"Ben… biraz sallanıyorum. Eve götür beni."

Razen başını salladı. Geyik zaten Aruze'yle birlikte lonca yönüne yürümeye başlamıştı. Aruze dönüp el salladı:

"Kapılar açık. İstediğiniz zaman gelin."

Kael, Eline'in yanında kaldı. Kalabalık iyice seyrekleşmişti. Bir süre sessizce yürüdüler. Sonra Kael durdu.

"Eline."

Kız başını çevirdi. Yüzünde hâlâ hafif bir sarhoşluk kızıllığı vardı ama gözleri netti.

Kael boğazını temizledi. Sesı her zamanki sertliğinden biraz uzak, daha alçaktı:

"Bu gece… şu düzlüklerde biraz konuşmak ister misin?

Sadece… ikimiz.

İstersen."

Eline bir an baktı. Rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu. Sonra yavaşça başını salladı.

"İsterim."

İki siluet, meşale ışıklarından uzaklaşarak surların dışındaki karanlık düzlüklere doğru yürümeye başladı.

Arkalarında kutlamanın son sesleri, önlerinde ise henüz konuşulmamış şeyler vardı.

…

Düzlükler geceyle birlikte serinlemişti.

Uzaktan şehrin son meşale ışıkları hâlâ titriyordu ama burası sessizdi. Rüzgâr hafif esiyor, otlar hışırdıyordu. Kael ceketinin yakasını kaldırdı, Eline ise kollarını kavuşturmuş, yan yana yürüyordu.

Bir süre kimse konuşmadı.

Sonra Kael aniden durdu, dönüp kıza baktı. Yüzünde her zamanki o asık ifade yerine hafif, yaramaz bir kıvrım vardı.

“Biliyor musun… senin o ‘fare gibi olacağım’ taklidin hâlâ aklımda. Dün gece bile, Vaelor’un karşısında titreyerek duruyordun. Sonra bir bakıyorum, tanrı patlatıyorsun.”

Eline kaşlarını çattı ama dudakları gülümseye kaydı.

“Titremiyordum. Sadece… soğuktum.”

“Tabii.” Kael alaycı bir şekilde başını salladı. “Soğuktan dişlerin takırdıyordu. Ben de ‘vay be, ne cesur’ diye düşünmüştüm.”

Eline omzuna hafifçe vurdu.

“Sen de o kadar kahraman değildin ha! Yerden kalkamıyordun. ‘Geyik nerede’ diye mırıldanıyordun.”

Kael eliyle göğsündeki sargıyı gösterdi.

“En azından ayaktaydım. Sen ise bayılıp üzerime yığıldın. Ağırdın ha, haberin olsun.”

“Yalan!” Eline kahkaha attı. Sesı geceye dağıldı. “Ben incecikim.”

“İncecikmiş…” Kael gözlerini devirdi. Sonra aniden uzanıp kızın başını hafifçe okşadı, saçlarını karıştırdı. “Hâlâ o yetimhane saçları gibi dağınık duruyor. Biraz tarasan mı acaba?”

Eline geri kaçtı ama gülüyordu.

“Dokunma! Ellerin kılıç kokuyor.”

“Senin ellerin de büyü kokuyor. Beraberiz.”

İkisi de gülümsedi. Bir süre daha yürüdüler. Eline ara sıra ayağını sürüyerek Kael’e çarptı, Kael de her seferinde “Dikkat et, yine düşeceksin” diye takıldı. Eline dilini çıkardı, Kael ise “Luna’dan öğrendin herhalde” diye karşılık verdi.

Bir taş yığınının yanına oturdular.

Kael sırtını taşa yasladı, Eline de yanına çöktü. Rüzgâr saçlarını yüzüne savururken Kael yine uzanıp hafifçe okşadı, bu sefer daha yavaş.

“Şaka bir yana… iyi ki kaldın.

Yoksa şimdi burada tek başıma oturup ‘keşke o fare kızı da olsaydı’ diye mızmızlanıyor olurdum.”

Eline omzunu silkti ama gülümsemesi silinmedi.

“Ben de… iyi ki sen bağırarak ‘ne oluyor lan’ diye uyanıyorsun. Yoksa Aruze’nin yatağında sıkılırdım.”

Kael kahkaha attı.

“O sahneyi unutmamızı isterdim ama unutamayacağım. Yüzün müthişti.”

“Seninki daha kötüydü.”

“Kabul.”

Bir süre sadece rüzgârın sesi duyuldu. Sonra Eline hafifçe yana yaslandı, Kael de başını okşamaya devam etti. Ciddi hiçbir şey konuşmadılar. Sadece eski takılmalar, dün geceki küçük utançlar, Luna’nın sarhoş halleri, Geyik’in yemek yapması…

Gece ilerliyordu.

Ama ikisi de acele etmiyordu.

…

Eline bir süre sessiz kaldı. Rüzgâr saçlarını yine yüzüne savururken Kael’in eli hâlâ başındaydı, parmakları yavaşça saçlarını tarıyordu. Kız aniden başını hafifçe kaldırdı, yan gözle Kael’e baktı.

“Söyle bakayım…”

Sesı şakacıydı ama meraklı bir ton da vardı.

“Luna’dan hoşlanıyor musun?”

Kael’in eli bir an durdu. Sonra yavaşça gülümsedi, parmaklarını yeniden saçlarına gezdirdi.

“Direkt vurdun ha.”

Eline omuz silkti, dilini çıkardı.

“Ne var? Merak ettim. İkiniz mahzenden beri birliktesiniz. O seni ‘plan dehası’ diye övüp duruyor, sen de ona ‘bağırma’ diye sürüp duruyorsun. Biraz… garip.”

Kael başını arkaya yasladı, gökyüzüne baktı. Gülümseyişi bozulmadı.

“Luna… Luna’dır işte. Bağırır, düşer, asasını savurur, sonra da ‘tatlımı unutma’ der. Hoşlanmak mı… bilmiyorum. Alışmak daha doğru belki. Yanımda olmazsa eksik gibi geliyor. Ama o ‘aşk’ falan değil. Daha çok… ‘bu çocuk yine ne yaptı’ duygusu.”

Eline kıkırdadı.

“Yani kardeş gibi mi?”

“Daha çok yaramaz yeğen gibi.” Kael parmağıyla Eline’in alnına hafifçe dokundu. “Sen de az değilsin ha. İkiniz de başımın belası.”

Eline kahkaha attı, Kael’in elini savurdu.

“Ben en azından çatıdan düşmüyorum!”

“Henüz.”

İkisi de güldü. Sessizlik tekrar çöktü ama bu sefer daha rahattı. Eline dizlerini kendine çekti, çenesini dizlerine yasladı.

“İyi o zaman. Merak ettim sadece. Çünkü… Luna seni gerçekten seviyor gibi duruyor bazen. Gözleriyle takip ediyor.”

Kael hafifçe omuz silkti.

“O herkesi takip eder. Açken özellikle.”

“Sen de onu.”

“Ben herkesi takip ederim. Hayatta kalmak için.”

Eline yana baktı, sırıttı.

“Yalan söylüyorsun. Ama olsun. Şimdilik yutuyorum.”

Kael elini yeniden uzatıp kızın başını okşadı, saçlarını hafifçe karıştırdı.

“Sus artık. Fazla akıllandın. Yoksa seni de mahzene kilitleyip, gazete okuturum.”

Eline dilini çıkardı ama geri çekilmedi. Rüzgâr ikisinin de saçlarını savururken, düzlüklerde sadece hafif kahkahalar ve otların hışırtısı kaldı.

THE END.

10. Bölüm: İlerleyen Zamanlar

Konsey Salonu

Kristal kubbenin altında hava ağırdı.

Lavanta kokusu bile bu sefer metal ve gerilimle karışmıştı. Altıgen masanın etrafında beş koltuk doluydu. Altıncı koltuk —Vaelor'un koltuğu— boş duruyordu. Mızrağı orada yoktu. Sadece boşluk vardı.

Seraphinas ayağa kalkmış, güneş halesi yavaş ve keskin dönüyordu. Sesı her zamanki yumuşaklığını kaybetmişti:

"Vaelor öldü.

Bir Büyük Baş… aşağıdakilerin elinde can verdi.

Bu, yüzyıllardır yaşanmamış bir şey."

Lunarias gözlerini yarı araladı. Hilal tacı hafifçe titredi:

"Ve torun… Elyndra Lunethra.

Mührünü kendi elleriyle kırdı. Vaelor'un aurasını dağıttı. Son darbeyi o indirdi.

Kendi kanımızdan biri, bize karşı savaştı."

Morrigan'ın asasının ucundaki göz tamamen açılmıştı. Peçesinin altından gelen ses buz gibiydi:

"İhanet.

Açık ve net.

O çocuk artık sadece risk değil. Düşman.

İnfaz emri çoktan verilmeliydi. Geciktik."

Elyndras masaya bakıyordu. Yeşil saçları omuzlarına dökülmüş, parmakları koltuğun kenarını o kadar sıkı kavrıyordu ki tırnakları beyazlamıştı. Sesı boğuk çıktı:

"O… torunum.

Benim kanım."

Seraphinas ona döndü. Güneş halesi bir an parladı:

"Kan bağı, sistemin bekası karşısında ikincildir.

Bunu sen de biliyorsun Elyndras.

Dün gece o masada sessiz kaldın. Bugün de sessiz kalacaksın.”

Caelion ilk kez uzun konuştu. Yıldız halesi yavaşça dönerken bakışları boş koltuğa kaymıştı:

“Vaelor’un ölümü… bir zaafiyet yarattı.

Aşağıdakiler artık ‘tanrıların öldürülebileceğini’ gördü.

Kırmızı saçlı hâlâ yaşıyor. Maskeli, sarıklı, büyücü kız… hepsi ayakta.

Ve aralarında bir Büyük Baş torunu var.

Bu, isyanı bir efsaneye dönüştürebilir.”

Morrigan asasını yere hafifçe vurdu:

“O zaman efsaneyi kökünden kazırız.

Alt Şehir’in tamamını değil… ama isyanın merkezini.

Gölge Loncası’nı, o kırmızı saçlıyı, torunu… hepsini.

Bir gecede.”

Lunarias başını salladı:

“Acele etmek tehlikeli.

Vaelor’un ordusu dağınık. Panzehir yayıldı. Halk cesaretlenmiş durumda.

Sert bir darbe, daha büyük bir yangın çıkarabilir.”

Seraphinas masaya iki eliyle dayandı. Sesı salonu doldurdu:

“Üç karar.

Bir: Elyndra Lunethra’nın infazı kesinleşmiştir.

Yakalandığı an… idam.

İki: Kael Ezren Ashborne ve ekibi, öncelikli hedef ilan edilir.

Canlı ya da ölü.

Üç: Vaelor’un boş koltuğu… şimdilik boş kalacak.

Yeni bir Büyük Baş seçimi, isyan bastırılana kadar ertelenir.”

Elyndras başını kaldırdı. Gözleri kızarmıştı ama sesi titremiyordu:

“Torunumu… kendi ellerinizle mi öldüreceksiniz?”

Morrigan peçesinin altından baktı:

“Hayır.

Aşağıdakilerin elleriyle.

Daha temiz olur.”

Salon yeniden sessizliğe gömüldü.

Kristal kubbeden süzülen ışık, boş koltuğun üzerinde uzun bir gölge bırakıyordu.

Konsey dağılırken, Elyndras en son kaldı.

Parmakları hâlâ koltuğu sıkıyordu.

Dudakları kıpırdadı ama ses çıkmadı.

Sadece tek bir kelime, içinden geçti:

Eline…

KARAKTER LİSTESİ

ANA KARAKTERLER

Kael (Kael Ezren Ashborne)
Kırmızı saçlı stratejist. Gölge Loncası üyesi. İsyanın aklı ve lideri. Ashborne soyundan.

Luna (Lunais Silvera)
Genç büyücü. Yetimhaneden atılmış. Kırık asa kullanır. Grubun enerjisi ve yaramaz üyesi.

Geyik
Geyik kafatası maskeli çift kılıç ustası. Kemikkıranlar katliamından sağ kalan. Sessiz ve öfkeli.

Razen Takayukinobu
Doğulu kılıç ustası. Üstü çıplak, sarıklı. Teknikleri son derece yüksek. Gruba sonradan katılır.

Eline (Elyndra Lunethra)
Elyndras'ın torunu. Mühürlü Üst Sınıf Üyesi.

Aruze Avelin
Gölge Loncası İnsan Kaynakları ve Görev Dağılım Uzmanı. Ekibin dosyalarını tutan, destekleyen ama temkinli kadın.

YUKARIDAKİLER (Büyük Başlar)

Vaelor
Kırmızı pelerinli, mızraklı Büyük Baş. Alt Şehir'e inen savaşçı.

Seraphinas
Güneş halesi taşıyan. Konsey'in fiili lideri. Otoriter ve hesapçı.

Lunarias
Hilal tacı taşıyan. Daha temkinli ve dengeli konuşan Büyük Baş.

Elyndras
Yeşil saçlı. Eline'in büyükannesi. Torununun ihaneti karşısında içsel çöküş yaşayan.

Morrigan
Peçeli, asasının ucunda göz bulunan. Acımasız ve infaz yanlısı.

Caelion
Yıldız halesi taşıyan. Sakin, alaycı ve soğukkanlı.

YAN KARAKTERLER

Lonca Sahibi (Sakallı Adam)
Gölge Loncası tezgâhındaki orta yaşlı, sakallı adam. Görev veren, ödül dağıtan.

Hancı Kız
Kael ve Luna'nın gittiği handaki hizmetçi.

Demirci
Zırh ve koruma satan iri yarı adam.

Aktar Kadın
İksir ve duman bombası satan yaşlı kadın. "Gökyüzündekiler bile bu tarafa bakmıyor" diyen kişi.

Fırıncı
Kael'in Luna'ya poğaça aldığı yaşlı adam.

Çamaşırcı Kadın
Kırmızı Veba'nın ilk ipucunu veren kadın. Yeğeninin hastalandığını anlatır.

Kaçakçı
Batı zindanlarının yerini Geyik'e söyleyen eski kaçakçı.

Elit Muhafız
Vaelor'un özel biriminden devasa, metal kafesli, gürzlü muhafız. Zindanda öldürülen.

Üst Sınıf Ajanları
Eline'i geri götürmeye gelen üç ajan. "Vahşi" diyerek onu ikna etmeye çalışanlar.

Lonca Hekimleri
Kuledeki yaralıları tedavi eden yaşlı hekim kadın ve yardımcıları.

Gölge Loncası Koruma Birliği
Barikat savaşlarında ve yaralı tahliyesinde yer alan lonca askerleri.

TURNUVA DÖVÜŞÇÜLERİ

Vorak
Demir Yumruk Loncası'ndan ork balta ustası. Luna'yı pes ettiren, Geyik'le yarı finalde eşleşen.

Zephyra
Kuzey Klanları'ndan suikastçı. Vorak'a karşı ilk turda elenir.

Balthazar
Kızıl Kılıçlar Loncası'ndan ağır zırhlı şövalye. Geyik tarafından kılıç çekilmeden yenilir.

Jax
Gölge Loncası'ndan zincirli bıçak ustası. Kael'le çeyrek finalde eşleşir.

Thorne
Eski Saray Muhafızı, kargı ustası. Jax'a yenilir.

Garrok
Yaban Topraklar avcısı, gürzlü. Luna'ya karşı ilk turda elenir.

Malakor
Karanlık Tarikat şövalyesi, zehirli bıçaklar kullanır. Kael'e yenilir.

Igneous
Ateş Krallığı maceracısı, alevli kılıç ustası. Razen'e yenilir.

Drakon
Karanlık Sığınak'tan balyoz ustası. Geyik'le çeyrek finalde eşleşir.

Vaelen
Gümüş Kanat Klanı'ndan okçu ve hançer uzmanı. Drakon'a yenilir.

Sarah
Gölge Loncası'ndan suikastçı. Razen'e yenilir.

Kaelen
Çöl Göçebeleri'nden çift pala ustası. Sarah'ya yenilir.

DİĞER BAHSEDİLENLER

Kael’in Babası
Benekli Humma’dan ölmüş.

Kael’in Annesi
Üst Sınıf konağında kaybolmuş. Geri dönmemiş.

Luna’nın Yetimhane Rahibeleri
Luna’yı “lanetli” diye kapı dışarı edenler.

Geyik’in Halkı
Dağ mağaralarında yaşayan, Kemikkıranlar tarafından katledilen topluluk.

Eline’in Annesi ve Babası
Ajanlar tarafından “endişeli” ve “sabırsız” olarak anılan kişiler.

Çete Reisleri (Yaşlı ve Genç)
Liste sızıntısından sonra halkın önünde itiraf eden iki reis.

Pazar Kadınları
Listenin kopyalarını okuyup ağlayan, torunlarının ismini gören kadınlar.

Muhafızlar ve Komutanlar
Vaelor’un ordusundan çeşitli zırhlı muhafızlar ve komutanlar (özellikle Geyik’in eski düşmanı olan kemik sembollü komutan).

Keşiş
Saçları bembeyaz, sırtı hafif kambur ama gözleri berrak ve keskin. Elinde asa olan keşiş.

Keşişin Öğrencisi
Genç bir öğrenci. Sade giyimli, elinde tahta bir bo staff. Yüzü sakin, duruşu dengeliydi.